STJERNEN

146. ÅRGANG NUMMER 7 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE JULI 1997

De Tolv Apostles Kvorum

Siddende fra venstre: Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for kvorummet; ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight og Neal A. Maxwell.
Stående fra venstre: Ældsterne Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. (Foto: Jed Clark).

Beretning fra aprilkonferencen 1997 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 5. og 6. april 1997.

Et fremherskende tema ved denne aprilkonference var pionerer. »Jeg vil gerne fastslå storheden af det, de opnåede, og om hvad det betyder for os,« sagde præsident Gordon B. Hinckley til mødet søndag formiddag.

»Hvor er det vidunderligt at være modtager af en storslået arv, som vidner om Herrens vejledende hånd, om at hans profeters lydhørhed og den fuldstændige hengivenhed, som udvistes af en stor skare af hellige, som elskede denne sag mere end selve livet! Det er derfor intet under, at hundredtusinder af os, ja, endog millioner, vil stoppe op denne kommende juli og mindes dem, at fejre deres fantastiske bedrifter og glæde os over det mirakuløse, som er udsprunget fra det fundament, de lagde,« fortsatte han.

»Vi er nu i 1997, og fremtiden ligger forude,« sagde præsident Hinckley. »Vi har storslåede læreanstalter. Vi har et enormt skatkammer af slægtshistorie. Vi har tusinder af kirkebygninger. Verdens regeringer ser på os med respekt og velvilje. Medierne behandler os pænt. Vi har store muligheder lige nu.«

Medlemmer af Kirken står på række i sneen i håb om at få en plads i Tabernaklet.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, talte ved mødet søndag formiddag om andre, der også lever op til betegnelsen pioner, idet han nævnte personer som Moses, Rut, Johannes Døber og profeten Joseph Smith.

»Når vi gennemgår skriftens historie fra først til sidst, lærer vi den største pioner at kende, nemlig Jesus Kristus ... Hans mission, hans virke blandt menneskene, hans belæringer om sandheden, hans barmhjertighedsgerninger og hans urokkelige kærlighed til os vækker vores taknemlighed og varmer vores hjerte. Jesus Kristus, verdens Frelser – selveste Guds Søn – var og er den største pioner, for han er gået i forvejen og har vist alle andre, hvilken vej de skal følge,« sagde præsident Monson.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, talte ved mødet lørdag formiddag: »Den 3. februar 1846 var en bitterlig kold dag i Nauvoo i Illinois. Den dag skrev præsident Brigham Young i sin dagbog: 'På trods af at jeg havde bekendtgjort, at vi ikke ville udføre ordinanserne, var Herrens hus fyldt hele dagen.'

Og således fortsatte arbejdet i templet indtil halv to om natten,« fortalte præsident Faust. »Tempelvelsignelser var en af præsident Brigham Young og pionerernes sidste længsler, inden de forlod Nauvoo. Af samme grund var det præsident Youngs tanke ved ankomsten til Salt Lake-dalen igen at sikre disse evige velsignelser til Guds børn ved at bygge og drive templer.

Tempelbyggeri og tempeltilbedelse var nogle af de vigtigste årsager til pionerernes villighed til at lide så meget og gennemgå så meget på deres forbløffende udvandring til den golde og isolerede ørken i Vesten,« sagde præsident Faust.

Redaktionen

STJERNEN
JULI 1997 • 146. ÅRGANG • NUMMER 7

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør:
Jack H Goaslind

Vejledere:
L. Lionel Kendrick, Wm. Ralfe Kerr

Curriculum Deportment:
Adm. direktør: Ronald L. Knightan
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftassistent: Beth Doyley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew H. Maxwell

Stjernen:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Kirkenyt: Susanne Perkins

Redaktionens odresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

© 1997 by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Printed in Germany

Send alle bestillinger, spørgsmål og betaling af abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
Tlf. 48 18 77 27; fax 48 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

USA and Canadian subscription price is $9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old address and new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ISSN 0900-2545
97987 110
Danish

Indeks
Aprilkonferencen 1997 og Unge Pigers møde

Arbejde, 70
Aronske præstedømme, 39; 47
Besøgslærerinder, 21; 73
Bibelen, 50
Biskop, 21; 41; 75
Bud, 12; 68; 79
Bygninger, 4
Børn, 11; 34; 77
Børn, 12; 34; 77
Døden, 11; 17
Dåb, 8; 28
Eksempel, 79
Evangeliet, 14; 28; 65
Evigt liv, 17; 23; 59; 70
Familien, 17; 34
Fasteoffer, 75
Forsoningen, 8; 11; 14; 32; 34; 50; 57; 82
Forvaltning, 14
Frafald, 50; 68
Fremtiden, 65; 82
Fristelser, 68; 70
Fædre, 34
Fællesskabet, 28; 47; 79
Førjordiske tilværelse, 57
Generalkonference, 14; 23; 59; 82
Glæde, 12; 59; 75
Gud, 8; 11; 12; 14; 17; 23; 28; 32; 34; 37; 41; 50; 57; 59; 73; 82; 84
Halvfjerds, kvorummer af, 4; 7
Halvfjerdser-områdeautoritet, 4
Handlefrihed, 21
Helligånden, 11; 30; 23; 34; 39; 59; 68; 70; 77
Hjemmeundervisning, 14; 21
Hjælpeforeningen, 4; 7; 73
Indflydelse, 39
Jesus Kristus, 4; 8; 11; 17; 21; 23; 26; 30; 32; 34; 39; 59; 68; 70; 75; 79; 90
Jordelivet, 11; 23; 57
Kaldelse, 26; 41; 73
Karriere, 14
Kirke, 4; 68; 82
Kirkens vækst, 4; 37; 39
Kommunikation, 77
Korsfæstelse, 50
Kærlighed, 12; 14; 23; 59; 70; 79; 82
Lykke, 8; 41; 47; 57
Lærdomme, 8
Missionærer, 26; 28
Mormons Bog, 50
Mødre, 34
Naboer, 82
Nadveren, 8; 14
Nyomvendte, 47; 79
Omvendelse, 8; 14; 32; 79
Ophøjelse, 90
Opretholdelse, 4; 7
Opstandelse, 17; 32
Optimisme, 82
Pagter, 12; 14; 17; 28; 57; 70
Pionerer, 4; 14; 17; 34; 37; 59; 68; 82; 83; 84; 90; 92
Planen for lykke, 8; 11; 57
Principper, 37; 84
Prioritering, 59; 70
Profet, 23; 32; 39; 84
Præstedømmet, 14; 23; 39; 41; 28; 47; 68; 73; 79
Retskaffenhed, 84
Råd, 23
Samaritanere, 75
Sandhed, 14
Satan, 23; 47; 70
Skrifterne, 8; 79
Skyld, 8
Smith, Joseph, 17; 50; 59; 68; 65
Synd, 8; 47; 50; 59
Taknemmelighed, 32; 59; 65; 83; 84; 92
Templet, 4; 14; 17; 28; 34; 57; 65; 84; 92
Tid, 57
Tjeneste, 32; 41; 75
Tro, 4; 11; 14; 23; 44; 59; 79; 83; 90; 92
Tro i hvert et fodtrin: Videopræsentation, 62
Tryghed, 23
Trængsler, 11; 30; 59; 79; 70
Uafhængighed, 21
Unge Piger, 84
Valg, 82
Velfærd, 75
Velsignelser, 11
Verden, 30; 50; 57; 79
Vidnesbyrd, 26; 79; 92
Young, Brigham, 41; 65
Åbenbaring, 26; 68; 82

Talerne i alfabetisk orden

Ballard, M. Russell, 59
Banner, Kristin, 87
Beckham, Janette Hales, 90
Brough, Monte J., 26
Brown, L. Edward, 77
Burton, David H., 75
Child, Sheldon F. 28
Eyring, Henry B., 23
Faust, James E., 17, 41
Goaslind, Jack H, 39
Haight, David B., 37
Hales, Robert D., 79
Hernández, Alejandra, 89
Hinckley, Gordon B., 4, 47, 65, 82
Holland, Jeffrey R., 34
Jack, Elaine L., 73
Lavatai, Fono, 88
Maxwell, Neal A., 11
Monson, Thomas S., 7, 44, 50, 92
Nelson, Russell M., 70
Oaks, Dallin H., 21
Packer, Boyd K., 8
Parkin, Bonnie D., 83
Pearce, Virginia H., 84
Perry, L. Tom, 68
Pinegar, Patricia P., 12
Scott, Richard G., 57
Simmons, Dennis E., 30
Taylor, Jerald L., 32
Wirthlin, Joseph B., 14

STJERNEN

JULI 1997

1 Beretning fra aprilkonference 1997 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Mødet lørdag formiddag

4 Må vi være trofaste og retskafne
Præsident Gordon B. Hinckley

7 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Thomas S. Monson

8 Vasket rene. *Præsident Boyd K. Packer*

11 »Fra hvem hvert gode kom«. *Ældste Neal A. Maxwell*

12 Omsorg for børnenes sjæle
Præsidentinde Patricia P. Pinegar

14 Tro mod sandheden. *Ældste Joseph B. Wirthlin*

17 Evigheden ligger foran os. *Præsident James E. Faust*

Mødet lørdag eftermiddag

20 Rapport fra Kirkens revisionskomité. *Ted E. Davis*

20 Statistisk rapport 1996. *F. Michael Watson*

21 »Biskop, hjælp!«. *Ældste Dallin H. Oaks*

23 Find tryghed i at følge råd. *Ældste Henry B. Eyring*

26 Et helligt kald. *Ældste Monte J. Brough*

28 At være ordholdende. *Ældste Sheldon F. Child*

30 Hans fred. *Ældste Dennis E. Simmons*

32 Taknemmelighed. *Ældste Jerald L. Taylor*

34 »Fordi hun er mor«. *Ældste Jeffrey R. Holland*

Præstedømmets møde

37 Det grundlæggende er ikke forandret
Ældste David B. Haight

39 »I hans styrke kan jeg gøre alt«
Ældste Jack H Goaslind

41 Præstedømmets magt. *Præsident James E. Faust*

44 De vil komme. *Præsident Thomas S. Monson*

47 Nyomvendte og unge mænd.
Præsident Gordon B. Hinckley

Mødet søndag formiddag

50 De viste vej. *Præsident Thomas S. Monson*

57 Jesus Kristus, vor Forløser. *Ældste Richard G. Scott*

59 »I har intet at frygte fra rejsen«.
Ældste M. Russell Ballard

62 Tro i hvert et fodtrin: Den storslåede pionerrejse (Videopræsentation)

65 »Tro mod troen«. *Præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag eftermiddag

68 »Den ånd som leder os til at gøre godt«
Ældste L. Tom Perry

70 Hold ud og bliv løftet op. *Ældste Russell M. Nelson*

73 »En lille sten«. *Elaine L. Jack*

75 »Gå du hen og gør ligeså«. *Biskop H. David Burton*

77 »Bed til Faderen i mit navn«. *Ældste L. Edward Brown*

79 »Når du engang vender om, så styrk dine brødre«
Ældste Robert D. Hales

82 Vores vidnesbyrd til verden
Præsident Gordon B. Hinckley

Unge Pigers møde

83 Find tro i hvert et fodtrin. *Bonnie D. Parkin*

84 Hold ud og vær tålmodig. *Virginia H. Pearce*

87 Venner står sammen. *Kristin Banner*

88 Et retfærdigt valg. *Fono Lavatai*

89 Kom tættere på Kristus. *Alejandra Hernández*

90 Moderne pionerer. *Præsidentinde Janette Hales Beckham*

92 Vi er alle pionerer. *Præsident Thomas S. Monson*

52 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

95 De talte til os

96 Nyheder i Kirken

FOTOS VED KONFERENCEN:

Craig Dimond, John Luke, Maren Mecham, Greg Frei, Tamra Hamblin, Matt Reier, Don Thorpe, Bryant Livingston og Jed Call.

BESØGSLÆRERINDER

Der er ikke trykt et bestemt besøgslærerindebudskab i konferenceudgaverne af Stjernen i januar og juli. Besøgslærerinderne skal i bøn overveje behovene hos de søstre, de besøger, og så i disse måneder som budskab vælge en tale fra generalkonferencen, som bedst imødekommer søstrenes behov.

PÅ OMSLAGET

Forside: "Se, jeg er Jesus Kristus", *af Gary L. Kapp, olie på lærred 13x13 cm, 1997. Bragt med tilladelse af David Larsen.*

Forsidens inderside: Foto: Jed Clark.

Bagsidens inderside: Bøn og indvielse af Salt Lake-dalen, *af Valoy Eaton, olie på lærred, 91x137 cm, 1996. Bragt med tilladelse af Zions Bank samling.*

Mødet lørdag formiddag
Den 5. april 1997

Må vi være trofaste og retskafne

Præsident Gordon B. Hinckley

Herren våger over sit rige.
Han inspirerer dets ledere til at udvise omsorg
for dets stadigt stigende medlemstal.

Mine elskede brødre og søstre, lad mig komme med nogle få indledende bemærkninger. Vi byder jer velkommen, hvor I end er over hele jorden. Vi hilser jer med megen kærlighed. Dette er både en generalkonference og en verdenskonference. Der er gået 167 år, siden Kirken blev organiseret. Fra den dag og indtil i dag er den roligt og stabilt vokset, indtil medlemstallet ved udgangen af 1996 er nået næsten 9,7 millioner. Vi er blevet et stor folkemængde. Vi bør nå de 10 millioner inden årets udgang.

I disse indledende bemærkninger har jeg til hensigt kort at nævne tre eller fire sager, som jeg håber har jeres interesse.

Til jer langt herfra vil jeg sige, at vi taler fra det historiske Tabernakel på Tempelpladsen i Salt Lake City. Vi håber den 24. juli at tage det første spadestik til et nyt mødehus, som endnu ikke er navngivet, hvor alle, som ønsker at overvære generalkonferencen, kan gøre det i en årrække fremover. Bygningen vil blive opført på blokken direkte nord for Tempelpladsen. Den vil have op til fire gange så mange siddepladser som Tabernaklet.

Bygningen vil blive brugt til generalkonferencer og andre formål, der er i harmoni med årsagerne til, at den bliver opført. Scenen vil være så stor, at den kan rumme et stort religiøst skuespil. Vi kan måske ikke udfylde bygningen med det samme, men vi bygger langsigtet.

Dette usædvanlige tabernakel har tjent os godt og vil fortsat gøre det. Tabernakelkorets udsendelser vil fortsat blive sendt herfra, og mange møder vil blive afholdt her. Denne bygning har enestående egenskaber, helt anderledes end andre bygninger. Den er enestående og vidunderlig. Der er imidlertid i dag regionalkonferencer med blot seks eller syv stave, hvor vi har samlet flere mennesker, end Tabernaklet kan rumme.

Når vi nu taler om byggeprojekter, minder vi jer om, at vi går fremad med opførelsen af nye templer. Den 1. til 5. juni vil templet i St. Louis, Missouri, blive indviet. Til efteråret vil templet i Vernal, Utah, blive indviet.

Arbejdet skrider planmæssigt fremad i Preston i England, Bogotá i Colombia, Guayaquil i Ecuador, Cochabamba i Bolivia, Santo Domingo i Den Dominikanske Republik, Recife i Brasilien og Madrid i Spanien. Godkendelsesprocessen skrider fremad i Boston i USA. Selvom det er lidt forsinket, fortsætter planlægningen af et tempel i Nashville i Tennessee. Det forberedende arbejde er godt på vej i Billings, Montana, og White Plains, New York, samt i Monterrey i Mexico. Vi leder stadig efter en egnet grund i Venezuela. Det glæder os i dag at kunne bekendtgøre, at vi har erhvervet en grund i Albuquerque i New Mexico til opførelse af et tempel og ligeledes i Campinas i Brasilien, hvor der er et stort behov. Andre grunde er under overvejelse. Jeg håber at se templer, der er placeret således, at Kirkens medlemmer kan komme til et af disse hellige huse inden for en rimelig afstand af deres hjem.

Tabernaklet indvendig ved konferencen.

Selv om jeg selv oplever det, så er omfanget af tempelbyggeri vidunderligt og ærefrygtindgydende for mig. Vi forsøger at bygge således og på steder over hele jorden, hvor disse Herrens huse kan stå og fungere gennem tusindårsriget.

Det næste punkt – Hjælpeforeningens præsidentskab vil blive afløst ved denne konference. Disse kvinder har udført et stort og betydningsfuldt værk. De har tjent i over otte år og uselvisk givet af deres tid og store talenter. De har været usædvanligt gode ledere for Kirkens kvinder og har også deltaget i bestyrelser og komiteer, som de har været udpeget

til. Vi er dem dybt taknemmelige. Dette vil formelt ske, når præsident Monson præsenterer Kirkens generalautoriteter og ledere af hjælpeorganisationer umiddelbart efter mine bemærkninger.

Jeg kommer nu til Brødrene i De Halvfjerds. Som I ved, har vi to kvorummer af De Halvfjerds, som virker som generalautoriteter med myndighed over hele Kirken. Det Første Kvorum består af dem, der tjener, indtil de fylder 70 år. Vi vil opretholde fire brødre i dette kvorum ved dette møde. Herudover kalder vi en gruppe kloge og modne mænd med lang erfaring i Kirken og med frihed til at rejse, hvor det kræves, som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. Disse Brødre vil tjene i perioder på tre til fem år. De er på enhver måde generalautoriteter.

Vi har også en trofast skare brødre, der tjener som områdeautoriteter. Disse er kaldet overalt, hvor Kirken er organiseret. De er trofaste og hengivne mænd. De er mænd, som elsker Kirken, og som har tjent i mange stillinger. På vores rejser i USA og udenlands har vi arbejdet sammen med mange af dem og er blevet dybt imponeret af deres store evner.

Herren har i Kirken generelt fastsat plads til Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum, De Halvfjerds' Kvorummer og Det Præsiderende Biskopråd. På det lokale niveau taler åbenbaringerne om stavspræsidenter og biskopper. Vi har i en periode mellem generalautoriteter og lokale ledere haft regionalrepræsentanter og senest områdeautoriteter. Vi har besluttet ved konferencen at præsentere disse områdeautoriteter for at ordinere dem til halvfjerdsere. De vil derved få et kvorum, som De Halvfjerds' Præsidium præsiderer over. De vil blive kendt som halvfjerdser-områdeautoriteter og skal virke i en årrække på frivillig basis i det område, hvor de bor. De kaldes af Det Første Præsidentskab og vil virke under ledelse af De Tolvs Kvorum, De Halvfjerds' Præsidium og områdepræsidentskaberne i den del af verden, hvor de bor.

De vil fortsætte deres nuværende beskæftigelse, bo i deres eget hjem og tjene

på kirketjeneste-basis. De, der bor i Europa, Afrika, Asien, Australien og Stillehavsområdet, vil blive medlemmer af De Halvfjerds' Tredje Kvorum. De, der bor i Mexico, Centralamerika og Sydamerika, vil tilhøre det Fjerde Kvorum. De, der bor i USA og Canada, vil tilhøre det Femte Kvorum.

De kan få til opgave at (a) præsidere ved stavskonferencer og uddanne stavspræsidentskaber, (b) danne eller reorganisere stave og indsætte stavspræsidentskaber, (c) tjene som rådgivere i områdepræsidentskaber, (d) være formænd for planlægningskomiteer til regionale konferencer, (e) tjene som medlemmer af områderåd, hvor områdepræsidentskabet præsiderer, (f) besøge missioner og uddanne missionspræsidenter samt (g) varetage andre opgaver, som de får tildelt.

I forbindelse med deres ordination som halvfjerdsere bliver de ledere i Kirken med et specifikt og konkret bånd til et kvorum. Selv om de kun vil have begrænsede muligheder for at samles til kvorumsmøder, vil De Halvfjerds' Præsidium kommunikere med dem, instruere dem, modtage rapporter og andet lignende. De vil nu få en følelse af at høre til et sted, som de ikke har oplevet hidtil. Som halvfjerdsere er de kaldet til at forkynde evangeliet og være særlige vidner for Herren Jesus Kristus, som fastlagt i åbenbaringerne. Selv om alle halvfjerdsere har samme myndighed baseret på skriften, er det Første og Andet Kvorum generalautoriteter, mens medlemmerne af det Tredje, Fjerde og Femte er områdeautoriteter.

Selv om ordinationen til embedet som halvfjerdser er uden ende, bliver en halvfjerdser kaldet til at tjene i et kvorum i et fastsat antal år. Ved afslutningen af dette virke vil han vende tilbage og virke i sit respektive ward og stav og vil mødes med sin højpræstegruppe.

Vi byder disse brødre hjerteligt velkommen som medlemmer af et kvorum. De har vores tillid, vores kærlighed og vores agtelse.

Med disse forskellige kvorummer på plads har vi etableret et mønster, hvorunder Kirken kan vokse til enhver størrelse med en organisation af områdepræsidentskaber og halvfjerdser-områdeautoriteter, som er udvalgt og arbejder over hele verden i henhold til behovet.

Herren våger over sit rige. Han inspirerer dets ledere til at udvise omsorg for dets stadigt stigende medlemstal. Umiddelbart efter mine bemærkninger vil præsident Monson præsentere Kirkens generalautoriteter, områdeautoriteter og ledere af hjælpeorganisationer til opretholdelse. Jeg behøver ikke at minde jer om, at dette er en meget hellig og alvorlig sag.

Vi lever i en vidunderlig tid i Herrens værk. Værket vokser stadig stærkere. Det breder sig ud over jorden. Vi har alle en vigtig rolle at spille i dette store værk. Mennesker i over 160 nationer, som taler snesevis af sprog, tilbeder vor Fader i Himlen og vor Forløser, hans elskede Søn. Dette er deres store værk. Det er deres sag og deres rige.

Tillad mig afsluttende at citere Jakobs ord: »Men se, jeg, Jakob, ønsker at tale til jer, som er rene af hjertet. Se hen til Gud med fasthed i sindet og bed til ham med stærk tro, så han vil trøste jer i jeres sorg og forsvare jeres sag og fælde dom over dem, der søger jeres fordærvelse« (Jakobs Bog 3:1).

Må vi være trofaste og retskafne og passe vores pligt for at føre Herrens evige værk fremad, velsigne vor Faders børn overalt, hvor vi kan påvirke deres tilværelse, det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Håndkærrepionerer, *af Torleif S. Knaphus, på Tempelpladsen i april-sne.*

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer generalautoriteterne, områdeautoriteterne og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Gary J. Coleman, John M. Madsen, Wm. Rolfe Kerr og Carl B. Pratt som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Richard D. Allred, Eran A. Call, Richard E. Cook, Duane B. Gerrard, Wayne M. Hancock, J. Kent Jolley, Richard J. Maynes, Dale E. Miller, Lynn G. Robbins, Donald L. Staheli og Richard E. Turley sen. som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de 134 områdeautoriteter, som er til stede hos os i dag, som halvfjerdsere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for at virke i embedet som halvfjerdser-områdeautoritet. Disse brødre er: Oscar H. Aguayo, Carlos E. Agüero, Julio E. Alvarado, Paulo C. F. Amorím, Adolfo Ávalos, Carl W. Bacon, Lowell C. Barber, David A. Bednar, Blair S. Bennett, Robert K. Bills, Bruce B. Bingham, O. Brent Black, Norman C. Boehm, Harold C. Brown, Donald J Butler, René J. Cabrera, Douglas L. Callister, Antonio Cappi, Raimondo Castellani, Hugo A. Catrón, Victor D. Cave, Chu-Jen Chia, V. Francisco Chinchay, Jess L. Christensen, Kay H. Christensen, Christopher N. Chukwurah, L. Whitney Clayton, Ambrosio C. Collado, Gordon G. Conger, Max W. Craner, Cláudio Cuellar, César A. Dávila, Cleto P. De Oliveira, Jorge L. del Castillo, Paul L. Diehl, Lindsay T. Dil, Donald B. Doty, Dale L. Dransfield, Alvie R. Evans sen., Enrique R. Falabella, David W. Ferrel, Lawrence R. Fuller, Armando Gaona, Ruben G. Gapiz, Harvey L. Gardner, Daryl H. Garn, Eduardo Gavarret, Silvio Geschwandtner, Larry W. Gibbons, Francisco G. Giménez, Christoffel Golden jun., Walter F. González, Paulo R. Grahl, James E. Griffin, C. Scott Grow, Esteban Guevara, Mario E. Guzmán, Donald L. Hallstrom, Ronald T. Halverson, Ronald J. Hammond, John A. Harris, Keith K. Hilbig, Thomas A. Holt, Pita F. Hopoate, Clayton S. Huber, Jon M. Huntsman sen., Ernst Husz, Salomón Jaar, Julio

Kirkens generalautoriteter og ledere af hjælpeorganisationer: Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum (øverste række); De Halvfjerds' Præsidium (næste række); medlemmer af De Halvfjerds (næste tre rækker) samt medlemmer af De Halvfjerds, Det Præsiderende Biskopråd og præsidentskaberne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary (nederste række).

H. Jaramillo, Lloyd W Jones, Hitoshi Kashikura, Seiji Katanuma, Chong-Youl Kim, Richard K. Klein, Won Yong Ko, Brent H. Koyle, Eduardo A. Lamartine, James G. Larkin, Shih-An Liang, David López, J. Willard Marriott jun., Gary Matsuda, David Maxwell, W. E. Barry Mayo, Hyde M. Merrill, César A. S. Milder, P. Bruce Mitchell, J. Michael Moeller, J. Kirk Moyes, Mitchell V Myers, Karl E. Nelson, Rodrigo Obeso, James S. Olson, Julio E. Otay, Glen A. Overton, William W. Parmley, Adelson de Paula Parrella, Wolfgang H. Paul, Stein Pedersen, Jorge A. Pedrero, E. Israel Pérez, Wayne S. Peterson, Alain A. Petion, Steven H. Pond, R. Gordon Porter, Holger D. Rakow, Gustavo Ramos, Eugene F. E. W. Reid, Michael T. Robinson, Alejandro M. Robles, Servando Rojas, Lynn A. Rosenvall, Claudio D. Signorelli, João R. C. Martins Silva, Keith L. Smith, R. Lloyd Smith, L. Douglas Smoot, Irajá B. Soares, Su Kiong Tan, José A. Teixeira da Silva, Ernani Teixeira, Octaviano Tenorio, D. Lee Tobler, Juan Uceda, Tomás Valdés, Carlos D. Vargas, Jorge W. Ventura, Hector M. Verdugo, Remus G. Villarete, Craig T. Vincent, Brian A. Watling, Robert S. Wood, Jorge F. Zeballos og Claudio D. Zivic. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak og stor påskønnelse afløser søstrene Elaine L. Jack, Chieko N. Okazaki og Aileen H. Clyde som præsidentskab for Hjælpeforeningen. Vi afløser også alle medlemmer af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Det foreslås også, at vi afløser som andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab søster Bonnie D. Parkin. Søster Parkin har accepteret en kaldelse til at tjene sammen med sin mand, mens han præsiderer over London South-missionen i England.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke deres store påskønnelser for disse søstres fremragende virke, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder søster Mary Ellen Wood Smoot som den nye præsidentinde for Hjælpeforeningen med søster Virginia Urry Jensen som førsterådgiver og søster Sheri L. Dew som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder søster Carol Ann Burdett Thomas som andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende. □

Vasket rene

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Forestil jer den trøstende, frigørende og opløftende følelse, som vil fylde jer, når I forstår forsoningens realitet og dens praktiske værdi for jer hver især.

Mit budskab er til de unge. Vi nærer stor bekymring for unge mennesker, som vokser op uden værdier, de kan indrette deres adfærd efter. Jeg har længe ment, at studiet af evangeliets lærdomme forbedrer adfærden hurtigere end bare det at tale om adfærd gør.

Studiet af menneskelig adfærd højnes væsentligt, når det sættes i forbindelse med standarder og værdier. Praktiske værdier, som kan bruges i dagligdagen, findes i skrifterne og i de lærdomme, som de åbenbarer. Lad mig give jer et eksempel: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«[1]

I bør, mens I endnu er unge, lære, at skønt Kristi forsoning omfatter hele menneskeheden, er dens virkning dog individuel, meget personlig og meget gavnlig. Selv for jer »begyndere« er en forståelse af forsoningen af aktuel og yderst praktisk værdi i hverdagen.

Under anden verdenskrig for mere end 50 år siden havde jeg en oplevelse. Vores bombeflys besætning var blevet oplært i brugen af den nyeste opfindelse, radar, på basen i Langley Field i Virginia. Vi blev så beordret ud til Vestkysten og derfra til Stillehavet.

Vi blev transporteret med godstog i godsvogne udstyret med køjesenge, der kunne klappes ned fra væggen om natten. Der var ingen spisevogne. I stedet var der indrettet feltkøkkener i godsvogne med grus på gulvet.

Vi var klædt i lyse sommeruniformer. Bagagevognen var røget ud på et sidespor, så vi havde ikke noget skiftetøj til den seks dage lange rejse. Det var meget varmt, da vi kørte gennem Texas og Arizona. Røg og aske fra motoren gjorde det meget ubehageligt. Vi havde ikke mulighed for at bade eller vaske vores uniformer. Vi rullede ind i Los Angeles en morgen – en noget lurvet enhed – og fik besked på at vende tilbage til toget samme aften.

Det første vi tænkte på, var mad. Vi ti besætningsmedlemmer skillingede sammen og tog hen til den bedste restaurant, vi kunne finde.

Der var fyldt, og vi stillede os op i række for at få et bord. Jeg stod forrest, lige bag nogle velklædte kvinder. Selv uden at vende sig blev den fine dame foran mig hurtigt klar over, at vi var der.

Hun vendte sig og så på os. Så vendte hun sig igen og tog mig i øjesyn fra top til tå. Der stod jeg i den svedige, snavsede, sodede, krøllede uniform. Med væmmelse i stemmen sagde hun: »Sikke dog nogle snavsede mænd!« Alle øjne rettedes mod os.

Hun var tydelig nok ikke glad for, at vi var der. Det var jeg heller ikke. Jeg følte mig lige så snavset, som jeg var, og utilpas og skamfuld.

Senere, da jeg for alvor begyndte at studere skrifterne, opdagede jeg henvisninger til det at være åndeligt ren. Et vers lyder:

»I vil være ulykkeligere ved at bo hos en hellig og retfærdig Gud med bevidstheden om jeres urenhed for ham, end I ville være ved at bo hos de fordømte sjæle i helvede.«[2]

Det kunne jeg godt forstå. Jeg kunne huske, hvordan jeg havde det den dag i Los

Angeles. Jeg sluttede, at man ville føle meget større skam og ydmygelse ved at være åndeligt uren, end jeg havde følt dengang. Jeg fandt henvisninger – der er otte i alt – som siger, at intet urent kan komme ind i Guds nærhed.[3] Skønt jeg var klar over, at disse henvisninger ikke havde meget at gøre med snavset tøj eller beskidte hænder, besluttede jeg, at jeg ville blive ved med at være åndeligt ren.

Forresten var vi ude at sejle i kano i Griffith Park i Los Angeles samme dag. Vi pjattede en del, og selvfølgelig faldt vi i vandet. Vi kom sikkert i land, og efter noget tid havde solen tørret os. Da vi vendte tilbage til toget, så vi ganske præsentable ud.

Jeg erfarede, at hvis jeg ikke levede, som jeg burde, ville det ikke være lige så let at blive åndeligt ren som at tage et bad eller tage rent tøj på eller falde ud af en kano.

Jeg lærte saliggørelsens store plan at kende, at vi er her på jorden for at blive prøvet. Vi begår alle fejltagelser. Apostlen Johannes sagde: »Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os.« Heldigvis tilføjer han: »Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så tilgiver han vore synder og renser os for al uretfærdighed.«[4] Jeg lagde især mærke til ordet *renser*.

Jeg mente, at omvendelse, ligesom sæbe, skulle benyttes ofte. Jeg opdagede, at når jeg bad om forladelse for mine fejltagelser, så gik det bedre. Men når det gjaldt alvorlige fejltrin, var en undskyldning ikke nok – somme tider end ikke mulig. Selv om det generelt set ikke var store fejltrin, satte den åndelige smerte, som kaldes *skyldfølelse* dog uundgåeligt ind. Før eller senere skal de bringes i orden, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Sådan går det, når man begår et fejltrin, som man ikke kan rette op på alene.

Blandt jer unge er der nogle, som »døjer,« som Peter sagde, »under frække menneskers udsvævende liv.«[5] Nogle af jer spøger med standarderne og ser ingen grund til at ændre adfærd. I siger til jer selv, at det ikke betyder noget, fordi »alle gør det jo.«

Men det nytter ikke noget, fordi I af natur er gode. Hvor mange gange har I ikke hørt nogen, som efter at have udført en gavmild eller heltemodig dåd eller bare hjulpet andre, fortælle, hvor godt de havde det bagefter? Ligesom enhver anden naturlig fornemmelse eller følelse er den reaktion medfødt. I har helt sikkert selv oplevet det! Glæde er uadskilleligt forbundet med hæderlig, ren adfærd.

Profeten Alma sagde ligeud til sin vildfarne søn, at fordi han havde overtrådt, var han »i en tilstand, som strider mod salighedens beskaffenhed« og at »ugudelighed har aldrig været lykke.«[6] De, der ikke ved, hvordan de skal bortviske fejltrin, føler sig ofte fanget og oprørske og begynder at leve et uværdigt liv. Hvis du følges med overtrædere, vil du lide meget mere, end jeg gjorde i den restaurant.

De fleste fejltrin kan I rette op på selv ved bønsom omvendelse. De mere alvorlige kræver hjælp. Uden hjælp vil I være som én, der ikke kan eller vil vaske sig eller tage rent tøj på. Den sti, som I skal følge, findes i skrifterne. Læs dem, så vil jeres tro på Kristus vokse. Lyt til dem, der kender evangeliet.

I vil lære om menneskets fald, om formålet med livet, om godt og ondt, om fristelser og omvendelse og om, hvordan Ånden virker. Læs, hvad Alma sagde om sin omvendelse: »(Jeg) mindedes … ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.«[7]

Hør Herren sige: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.«[8] Lærdomme kan ændre adfærd hurtigere end snak om adfærd kan.

Det var ved at læse skrifterne og lytte, at jeg kunne forstå, i hvert fald en del af forsoningens kraft. Kan I forestille jer, hvordan jeg endelig havde det, da jeg indså, at hvis jeg ville følge Forløserens betingelser, skulle jeg aldrig mere udholde smerten ved at være åndeligt uren? Forestil jer den trøstende, frigørende og opløftende følelse, som vil fylde jer, når I forstår forsoningens realitet og dens praktiske værdi for jer hver især.

I behøver ikke at vide alt, før forsoningens kraft kan virke i jeres liv. Hav tro på Kristus, så vil den begynde at virke, den dag I beder om det! Skriften taler om »at adlyde evangeliets love og forordninger.«[9] Vi ved allesammen nogenlunde, hvad det vil sige at adlyde lovene. Men hvordan skal vi adlyde lovene og forordningerne?

De fleste ved, at dåbens ordinanser bortvasker vores synder på betingelse af omvendelse. Der er nogle, der mener, at de er blevet døbt for tidligt. Hvis de bare kunne blive døbt nu og begynde på en frisk. Men det er ikke nødvendigt! Gennem nadverordinansen kan I forny de pagter, I indgik ved dåben. Når I opfylder alle omvendelsens betingelser, hvor svært det end er, kan I få tilgivelse, og så vil jeres overtrædelser ikke længere plage jer.

Præsident Joseph F. Smith var seks år gammel, da hans far, Hyrum Smith, blev myrdet i fængslet i Carthage. Joseph drog over prærien med sin mor, der nu var enke. Som 15-årig blev han kaldet på mission til Hawaii. Han følte sig fortabt og ensom og sagde: »Jeg var … meget nedtrykt. Jeg var næsten nøgen og fuldstændig uden venner, bortset fra venskabet med et fattigt, uoplyst … folk. Jeg følte mig så værdiløs i min fattigdom, mangel på kundskab og indsigt, og blot en dreng, at jeg knap turde se (nogen) i øjnene.«

Mens den unge ældste funderede over sit hårde lod, havde han en drøm, »tydelig … og virkelig.« Han drømte, at han var ude at rejse og havde meget travlt. Han bar på en lille bylt. Langt om længe kom han til et vidunderligt hus, som var hans bestemmelsessted. Da han nærmede sig, så han et skilt: »Bad.« Han skyndte sig derind og vaskede sig helt ren. Han pakkede sin lille bylt ud og fandt noget rent, hvidt tøj. »Noget jeg ikke havde set i lang tid,« sagde han. Han tog tøjet på og skyndte sig hen til hoveddøren.

»Jeg bankede på,« sagde han, »og døren blev åbnet, og manden, som stod i døren, var profeten Joseph Smith. Han så lidt bebrejdende på mig og sagde så: 'Joseph, du er sent på den.' Jeg tog mod til mig og sagde: 'Ja, men jeg er ren, jeg er ren!'«[10] Det samme kan I blive.

Jeg vil gerne gentage, at et kendskab til evangeliets principper og lærdomme vil

Opretholdelse af Kirkens ledere.

påvirke jeres adfærd mere end det at tale om adfærd.

Jeg har benyttet forsoningen som et af mange eksempler. Jesu Kristi evangelium rummer værdier, som man kan bygge et lykkeligt liv på.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at vor Fader i himlen lever. Kristi forsoning kan velsigne jer. Kunne jeg dog bare fortælle jer, hvad forsoningen betyder for mig. Jeg har engang forsøgt at udtrykke det skriftligt, og jeg vil slutte med disse linjer:

På gammel tid holdt råbet »uren«
folk fra de spedalske væk.
»Uren! Uren!« lød det høje råb,
og folk veg bort i skræk.

Ved en let berøring kunne de jo selv
som spedalske stå tilbage.
Og der var ingen helbredelse dengang,
kun håbløs angst og plage.

Ingen sæbe, ingen balsam, ingen medicin
mod den pest så barsk.
Ingen salve, intet rensebad
kunne gøre kroppen karsk.

Der var dog én, siger skriften,
som kunne lindring give
og med sin rene hånd
vække råddent kød til live.

Hans komme var jo forudsagt
ved profetiens faste ord.
Guds søn skulle blandt os fødes
og rense hele denne jord.

Den dag han ti spedalske
gav sundhed, smil og glød,
var et symbol på det,
som hans virke her betød.

Dette mirakel, stort og smukt,
siger dog ikke alt om ham.
Han kom for at redde hver en sjæl
fra død, fra synd, fra skam.

Langt større mirakler, sagde han,
skulle hans tjenere dog formå
for at redde hver en sjæl
og ikke kun de få.

Skønt vi er frelst fra fysisk død,
kan vi dog ikke træde ind
før vi er renset helt
og står med syndfrit sind.

Men denne renselse
kan vi ikke selv i livet føre ud.
En syndfri må for os sone,
sådan lyder lovens bud.

Retfærdighedens svares
og nåden giver os fred,
hvis vi omvender os
og går i dåben ned.

O, kunne vi dog blot forstå,
at han kan lindre alle men,
hvis vi vil til ham komme
og blive vasket ren.[11]

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. 3. trosartikel.
2. Mormon 9:4.
3. Se 1 Nephi 10:11; 15:34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nephi 27:19; L&P 94:9; Moses 6:57.
4. 1 Joh 1:8-9.
5. 2 Pet 2:7.
6. Alma 41:10-11.
7. Alma 36:19.
8. L&P 58: 42; se også Hebr 8:12, 10:17.
9. 3. trosartikel.
10. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 458-460.
11. »Washed Clean,« Boyd K. Packer.

»Fra hvem hvert gode kom«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Den grundlæggende sandhed om vores jordiske eksistens er, at vores kærlige Fader og Gud lever og udvirker vores forløsning.

Jeg takker Det Første Præsidentskab for muligheden for at tale her, hvor lysets genskær på min isse »oplyser« talerstolen med et særligt skær. Hvad angår min sygdom, har behandlingen indtil videre set lovende ud, så jeg vil med glæde udtrykke taknemlighed over at være kommet »så vidt« (2 Nephi 31:19).

Brødre og søstre, hvis jeg på nogen måde har gjort mig fortjent til Guds velsignelser, så har han forlængst betalt mig tilbage for min beskedne indsats med sine gavmilde velsignelser gennem et langt liv.

Jeg vil udtrykke min taknemlighed for min kærlige og omsorgsfulde hustrus og families, Brødrenes og deres hustruers, min sekretærs og hundredvis af kirkemedlemmers og venners tro og bønner, og for omsorgsfulde og dygtige læger og sygeplejersker. Vor himmelske Fader har bestemt besvaret deres værdige bønner og indsats. Disse, jeres gaver, er allerede en åndelig spore for mig. Jeg føler mig ganske uværdig, men jeg er ikke utaknemlig. Må jeg udtrykke min kærlighed og taknemlighed til jer alle!

Noget jeg ofte har hørt præsident Hinckley gøre offentligt er at give Gud al herlighed, pris og ære. Fremover vil jeg noget oftere udtrykke min taknemlighed for Guds belæringer og velsignelser.

Uvished om længden af vores levetid er en af livets realiteter for os alle. Derfor bør både I og jeg bede inderligt om de velsignelser, som vi brændende ønsker os, men dog være »tilfreds med det, Herren har tildelt (os)« (Alma 29:3). Det er klart, at vi hver især skal herfra på forskellig vis og på forskellige tidspunkter.

Der er mange, som lider meget mere end os andre. Nogle dør under svære smerter, nogle dør hurtigt, nogle bliver helbredt, nogle får mere tid, mens andre sygner bort. Vore trængsler er forskellige, men ingen er immun over for dem. Således taler skriften om den flammende ild og ildprøven (Dan 3:6-26; 1 Pet 4:12). De, der kommer vellykket igennem deres prøvelses ild, har oplevet Herrens nåde, som han selv siger er »tilstrækkelig« (Ether 12:27). Dog, brødre og søstre, styrter de, der har oplevet dette, ikke frem til den næste ildprøve for at få en tur mere! Men siden vores jordiske skole er af kort varighed, kan Herren, vores læremester, godt presse pensummet noget sammen.

Den grundlæggende sandhed om vores jordiske eksistens er, at vor kærlige Fader og Gud lever og udvirker vores forløsning. Det er den ophøjede sandhed, der sammen med hans plan for vores lykke, overgår og hersker over alle andre sandheder. I sammenligning hermed er andre sandheder blot flygtige fakta, som vi »altid vil lære« om, men uden at komme til kundskab om de store sandheder (2 Tim 3:7).

Vore jordiske erfaringer vil i stadig højere grad pege frem mod Jesu Kristi forsoning som den vigtigste begivenhed i hele menneskehedens historie. Jo mere jeg lærer og oplever, desto mere uselvisk, forbløffende og omfattende bliver hans forsoning!

Når vi påtager os Jesu åg, bliver det muligt for os at opleve »lidelsesfællesskabet med (Kristus)« (Fil 3:10). Hvadenten vi udsættes for sygdom eller ensomhed, uretfærdighed eller afvisning osv., vil vores relative smålidelser, hvis vi er sagtmodige, trænge dybt ind i sjælens inderste. Vi vil da i højere grad værdsætte ikke alene Jesu lidelser for os, men også hans uforlignelige karakter, hvilket vil indgyde os større beundring og spore til efterfølgelse.

Alma åbenbarede, at Jesus ved, hvordan han skal hjælpe os midt i vores sorger og smerte, netop fordi Jesus allerede har båret vores sorger og smerte (Alma 7:11-12). Han har selv oplevet dem, så han har betalt dyrt for sin medfølelse. Vel fatter vi det ikke mere, end vi forstår, hvordan han bar alle menneskers synder, men hans forsoning forbliver den befriende og bekræftende kendsgerning.

Det er ikke noget under, at vi af alt det, som vi kunne lovprise Jesus for, når han vender tilbage i majestæt og herlighed, især vil prise ham for hans »ømme kærlighed« og hans »godhed«. Og vi vil prise ham i al evighed! (L&P 133:52. Se også Mosiah 4:6, 11; Alma 7:23). Og ingen behøver at presse os til det.

Det er derfor yderst vigtigt at anerkende Guds forløsende hånd, men desværre vanskeliggøres dette af menneskets ukloge tillid til en arm af kød (2 Nephi 4:34; L&P 1:19). Ak, den arrogante arm af kød, den minder om den håndboldspiller, hvis arm var så stærk, at man pralende sagde, at han kunne kaste en bold så hurtigt gennem en bilvaskehal, at den kom tør ud på den anden side! En sådan naivitet og ligegyldighed er kendetegnende ikke blot for en arm af kød, men også kødets sind, som ikke ser »tingene, som de virkelig er, og ... tingene, som de virkelig vil blive« (Jakobs Bog 4:13).

Endelig går min ydmyge lovprisning i dag ikke kun til Gud Faderen for hans kærlige frelsesplan, og Jesus, universets Herre, for hans vidunderlige og fantastiske forsoning, men også til Helligånden, som vi taler mindre om. Blandt hans mange roller vil jeg i dag især udtrykke min særlige og personlige taknemlighed for den måde, hvorpå han er min dyrebare Trøster, også i de midnatsmørke stunder!

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Omsorg for børnenes sjæle

Søster Patricia P. Pinegar
Primarys præsidentinde

Fortæl jeres børn, at I elsker dem,
og at I er glade for at have dem i jeres familie.
Bered jer åndeligt på at give vejledning ved Helligånden.

Jo længere jeg virker i min kaldelse som primarypræsidentinde, desto større omsorg føler jeg for børn. Børn er en hellig gave fra en kærlig himmelsk Fader. »Sønner er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Jo mere jeg tænker på børn, desto mere bekymrer jeg mig for forældre.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Vor himmelske Fader pålagde forældre ansvaret for at sørge for, at deres børn får nok at spise, får tøj på kroppen, bliver opdraget og godt undervist. De fleste forældre sørger for, at deres børn har husly – de plejer dem, når de er syge, giver dem tøj, der beskytter og varmer dem, og forsyner dem med mad, der giver dem sundhed og vækst. Men hvad gør de for deres sjæle?« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 332).

Jeg er bange for, at nogle børn en dag vil nære de samme følelser, som salmisten gav udtryk for: »Jeg ser til højre og spejder, men ingen vil kendes ved mig. Jeg har ingen steder at flygte hen, ingen bekymrer sig om mig« (Sl 142:5).

I dag vil jeg tale til alle forældre og ethvert voksent medlem af Kirken og opfordre alle til at udvise omsorg for børnenes sjæle.

For mange år siden arbejdede jeg i min have og glædede mig over en vagtelfamilie. Jeg så faderen sidde og holde vagt oppe på muren. Moderen havde travlt med at holde sammen på sine ti dyrebare unger og så ud til at vise dem, hvordan de skulle hakke i jorden efter føde. Jeg var dybt fascineret. Jeg nærmede mig forsigtigt og stille. Alt for hurtigt blev jeg opdaget af den årvågne vagtelfar, og han udstødte et advarselsskrig. Moderen forsøgte at gelejde ungerne i sikkerhed på den anden side af muren, men jeg, den truende fare, stod for tæt på, og hun blev fortvivlet og forvirret og fløj op på muren til hannen. Jeg ville ikke gøre fuglefamilien fortræd, så jeg skyndte mig at forsvinde.

Men i modsætning til min oplevelse med vagtelfamilien, så forsvinder de farer, der truer vores familie, ikke. Satan glæder sig over vores forvirring og fortvivlelse, og vi er omringet af hans påvirkninger. Vi tænder for fjernsynet – er det et familieprogram? Vi hører lyde fra børneværelset – er det musik? Vi vil vælge en god film – fik den her virkelig gode anmeldelser?

Til tider er Satans indflydelse mere diskret. Jeg har spurgt mig selv: Udsætter jeg mine børn for fare, hvis jeg undlader at undervise dem i evangeliets sandheder? Forsømmer jeg deres sjæle, hvis jeg ikke hjælper dem til at genkende Åndens tilskyndelser og den vejledning, som de kan modtage? Udsætter jeg mine børn for fare, når mit eksempel ikke stemmer overens med mine ord, eller når jeg ikke viser kærlighed på en måde, så ethvert af mine børn virkelig fornemmer den?

Statistikker og nyhedsrapporter fortæller os, at der er børn, som er blevet tragisk svigtet.

Heldigvis er det ikke alle børn, der udsættes for det. Jeg har gæstet hjem, hvor der er kærlighed, hvor der bliver belært om evangeliet og børnenes sjæle får omsorg. Jeg har set enlige forældre, som er enestående i deres tro og hengivenhed. Jeg kender enlige voksne, som engagerer sig i andre familiers liv og styrker både forældre og børn. Jeg kender lærere og ledere og andre omsorgsfulde voksne, som øver en god indflydelse på børn og unge og udviser omsorg for deres sjæle.

Der er mange velsignelser ved at være forældre og opdrage børn. Præsident Hinckley har sagt:

»Af alle glæder i livet, er der ingen, der overgår lykkelige forældres. Af alle de ansvar, vi slås med, er der ingen, der er ligeså alvorlige. At opdrage børn i en atmosfære af kærlighed, tryghed og tro er den mest belønnende af alle udfordringer. De gode resultater af en sådan indsats bliver livets største belønning« (*Stjernen*, januar 1995, s. 57).

Forældrehvervet er et guddommeligt ansvar, som er nødvendigt for vor himmelske Faders børns frelse, og er med til at berede os på evige velsignelser. Glæd jer over jeres mulighed for at elske børnene og udvise omsorg for deres sjæle.

Vor Fader har velsignelser og evige belønninger til alle sine børn, uanset om de er gift, alene, forældre eller barnløse. Vores omstændigheder kan være forskellige, vores muligheder kan variere, men i den sidste ende kan belønningen for vores retfærdighed blive den samme, nemlig evigt forældreskab og evigt liv. Når vi udviser omsorg for børnenes sjæle er det med til at berede os på denne evige velsignelse.

Hvordan kan vi forbedre vores indsats? Jeg tror, at det kan være en stor hjælp omhyggeligt at studere vor himmelske Faders omsorg for sine børn. Alt, hvad vi ved om vor himmelske Fader, hænger sammen med hans forældrerolle og hans kærlige omsorg for vores sjæl. Han elsker ethvert af sine børn betingelsesløst. Vi kan gøre det samme i vores familie. Hans plan for vores lykke er en plan, der hjælper hans børn med at udvikle sig og berede sig på at modtage hans største velsignelser. Vi kan lægge planer, der vil hjælpe vores families udvikling. Han tog sine børn med i det store råd i himlen og lod os tage del i det og bruge vores handlefrihed til at vælge. Vi kan holde familieråd og lade vores børn tage aktivt del i dem. Under hans ledelse blev denne jord skabt, så vi kunne få et sted, hvor vi kunne lære og udvikles. Han har givet sine børn regler og bud, som hjælper os til at bevæge os fremad med blikket rettet med den sti, der fører til vores himmelske hjem. Vores familiereglementer kan hjælpe os til at bevæge os fremad på stien tilbage til vor himmelske Fader.

Vor Faders Enbårne, vor Frelser Jesus Kristus, tilbragte sit jordiske virke med at

vise, hvordan vi skal elske, velsigne og undervise Guds familie. Han lærte os, at ikke én eneste sjæl må gå tabt. Vi bør følge hans eksempel og elske og velsigne vores familie og gøre alt, hvad vi kan, for at ikke én sjæl går tabt.

Som forberedelse til denne tale og for at finde svar på, hvordan vi kan sørge bedre for hvert enkelt barn, besøgte min mand Ed og jeg templet. Jeg var så taknemlig for den hellige mulighed, for i templet blev vi mindet om de lovede velsignelser. Jeg indså, at de velsignelser, som gives i dette hellige hus kan give den hjælp, som forældre behøver i deres børneopdragelse i dag.

Arbejd frem imod at blive værdig til at komme i templet og få en tempelanbefaling, også selv om templet ligger for langt væk til, at I kan besøge det ofte. I og jeres børn vil modtage store velsignelser på grund af jeres retskaffenhed. Hvis I allerede har en tempelanbefaling, så studér og bed og besøg templet ofte for at øge jeres forståelse af de pagter, I har indgået.

Alle forældre bør lytte til præsident Hinckley råd: »I har brug for mere end jeres egen visdom til at opdrage jeres børn. I har brug for Herrens hjælp. Bed om den hjælp og følg den inspiration, I modtager« (*Stjernen*, januar 1996, s. 89).

Efterhånden som vi bliver mere retskafne ved at holde vore pagter og ved at følge skrifternes og vore levende profets vejledning, vil vi i sandhed blive velsignet med den daglige vejledning, som vi behøver, fra vor Fader og Frelser for at opdrage vores børn i retfærdighed.

Til alle fædre og mødre i Kirken vil jeg sige: Fortæl jeres børn, at I elsker dem, og at I er glade for at have dem i jeres familie. Bered jer åndeligt på at give vejledning ved Helligånden. Når I under bøn studerer skrifterne og »En proklamation til verden om familien« (*Stjernen*, juni 1996, s. 10), så lyt til og følg Åndens tilskyndelser. Vogt jer for Satans indflydelse. Hvor stammer de følelser fra, som får jer til at føle, at jeres indsats i hjemmet ikke er tilfredsstillende eller betydningsfuld? Hvor stammer de følelser fra, som får jer til at føle jer overset? Fryd jer over denne forberedelse til guddommelighed. Fryd jer over muligheden for at undervise jeres børn i rigets sandheder og hjælp dem til at opleve den fred og glæde, som kommer af at følge disse sandheder.

Må jeg sige noget til Kirkens unge mænd og piger. Se frem til at blive forældre. Planlæg det og bered jer på det. Forbered jer på at blive værdige fædre og mødre. Tanken om jeres kommende børn kan være med til at holde jer på den rette vej. Hvis I ikke opnår den velsignelse i jeres jordiske liv, vil jeres forberedelse og ønske berede jer til at elske og pleje alle Guds børn, sådan som Frelseren gjorde. Jeres evige belønning kan blive en evige familie.

Ved en stavskonference for nylig gav profeten forældre dette råd:

»Glem aldrig, at disse små er Guds sønner og døtre, og at I blot er værger for dem. Han var forælder, før I blev forældre, og han har ikke opgivet sine forældrerettigheder eller sin interesse for disse små børn.

Elsk dem og tag jer godt af dem. Fædre, behersk jeres temperament nu og i al fremtid. Mødre, behersk jeres røst og dæmp stemmen. Opdrag jeres børn i kærlighed med Herrens tugt og formaning. Sørg for jeres små, tag imod dem med glæde og plej og elsk dem af hele jeres hjerte« (Gordon B. Hinckley, tale ved stavskonferencen i Salt Lake University 3. Stav, den 3. november 1996; *Church News*, den 1. marts 1997, s. 2).

Det er min bøn, mine brødre og søstre, at vi vil fryde os over vores muligheder for at sørge for børnenes sjæle. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tro mod sandheden

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Jeres vigtigste forvaltning er det storslåede ansvar, som jeres Fader i Himlen har givet jer til at våge over og sørge for jeres egen sjæl.

Vi er alle imponeret over ældste Neal A. Maxwells smukke tale. Jeg kan tilføje, at han nu tilslutter sig rækkerne af dem, især bror Oaks og undertegnede, som har skinnende isser. Men vi husker ham især for hans visdom, inspiration og store lederskab i riget. Det er et mirakel, at han er her i dag. Herren har velsignet ham og hørt vore bønner.

Generalkonferencer er en inspirerende tid på året for alle Kirkens medlemmer. Vores formål er at »belære og opbygge hinanden, for at (vi) kan vide ... hvorledes (vi) skal forholde (os) med hensyn til de forskellige punkter i (Guds) love og befalinger.[1] Jeg beder ydmygt om, at vi fortsat må have den samme ånd hos os, som vi har nydt så meget denne formiddag.

Store ting sker i vor tid i Guds rige! Kirken går fremad over hele jorden som aldrig før. Det er et privilegium for os at være vidne til en så utrolig fremgang mod opfyldelsen af profetien og se Guds »rige ... blive til et stort bjerg og opfylde hele jorden.«[2]

Der sker så meget, fordi så mange af jer så trofast holder »de forskellige punkter i (Guds) love og befalinger.« Som ledere i Herrens kirke frydes vi over at se så meget godt udført af mange retfærdige og trofaste sidste dages hellige. Vid, at vi ofte beder om, at vor himmelske Fader vil hjælpe jer med at være tro mod de pagter, som I har indgået med ham.

Gå på troens sti

I et budskab for nylig kom præsident Gordon B. Hinckley med både en invitation og en udfordring: »Jeg indbyder jer til sammen med mig at vandre på troens sti. Jeg udfordrer jer til at stå for det, som er rigtigt, sandt og godt.«[3] Vores profet er et eksempel på urokkelig forpligtelse og et eksempel på at vandre på denne sti af tro og ihærdighed. Følger vi i vores hverdag hans inspirerede eksempel? Lever vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige op til hans udfordring om »at stå for det, som er rigtigt, sandt og godt«? Præsident Hinckley formanede os med ordene fra en yndlingssalme: »Tro stå til Herren, om end vi må lide, kæmpe os frem, opnå et hjem hos Gud vor Fader til evig tid.«[4]

Brødre og søstre, er vi tro mod sandheden?

Den 13. trosartikel siger, at »vi tror, at vi må være ærlige.« Sandheden i det gengivne evangelium er, som denne salme fremhæver, »den ædleste skat ... Den skønneste dyd, hvilken engle og folk kunne nå ... Fra først og til sidst er den summen af alt, som består.«[5]

Ja, evangeliets fylde er en kostelig perle, som er enhver indsats værd.

Selv om vi får belæringer om at udvikle vore talenter og sørge for vores familie, må vi alligevel være omhyggelige med ikke at lade forfølgelse af vores karrieremål føre os bort fra evangeliet.

Vi må være tro mod sandheden og forblive på »den lige og snævre sti, som fører til evigt liv.«[6] Husk Almas råd til sin søn Corianton: »Lad dig ikke forlede af noget forfængeligt eller dårligt.«[7]

»Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed og fred.«[8] Intet, som denne verden kan tilbyde, kan overgå glæden ved at efterleve evangeliet! Ingen jordisk rigdom eller ejendom, ingen berømmelse eller anerkendelse kan erstatte tilfredsheden ved at mærke Herrens Ånds varme og fred i vores hjerte og i vores hjem. »Skøn er den fred, evangeliet bringer.«[9] I vores stræben efter succes kan vi ikke tillade, at »noget forfængeligt eller dårligt« fører os bort fra troens sti og bort fra at være *tro* mod vore pagter.

Tro mod troen

Jeg kan godt lide ordet *tro*. Det forklarer tydeligt de grundlæggende evangeliske begreber med åbenbar indsigt.

At være tro betyder, at være trofast, loyal, ærlig og retfærdig[10] – alle dyder, som vi bør fremelske i vores liv.

Uden svig og hykleri

Sandhed kan også beskrive »det, der virkelig er sagen, snarere end det, der tilkendegives eller formodes,« som i et problems sande omfang eller en persons sande natur.

Efterlever vi virkelig evangeliet, eller *viser* vi blot retfærdighedens skin, så vore omgivelser *formoder*, at vi er trofaste, når vi i virkeligheden i hjertet og i usete handlinger *ikke* er tro over for Herrens lærdomme?

Iører vi os kun gudfrygtighedens skin, mens vi fornægter dens kraft?[11]

Er vi reelt retskafne, eller foregiver vi kun lydighed, når vi tror, at andre kigger?

Herren har gjort det klart, at han ikke lader sig narre af det ydre, og han har advaret os mod at være falske over for ham eller andre. Han har rådet os til at være varsomme over for dem, der fremviser en falsk facade, som fremviser en strålende maske, der skjuler en skummel virkelighed. Vi ved, at Herren »ser på hjertet« og *ikke* på det ydre.[12]

Frelseren lærte os, »døm ikke efter det ydre« og advarede os mod glubske ulve,[13] »der kommer til jer i fåreklæder,« og hvis bedrag kun kan opdages ved at undersøge »deres frugter.«[14]

Nephi lærte os, at vi må vandre ad troens sti med vores »ganske hjerte og (handle) uden svig og hykleri for Gud.«[15]

Vi ved, at en tvesindet person er »ustadig i al sin færd,«[16] og at »ingen kan tjene to herrer.«[17] Præsident Marion G. Romney bemærkede klogt, at alt for mange af os »forsøger at tjene Herren uden at fornærme djævelen.«[18]

»Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag.«[19] Derfor er det første af de ti bud: »Du må ikke have andre guder end mig,«[20] og Frelseren erklærede, at det

første og største bud er: »Du skal elske Herren din Gud af *hele* dit hjerte og af *hele* din sjæl og af *hele* dit sind.«[21] Først når vi har givet alt og har overvundet vores stolthed og vandrer ad troens sti uden afvigelse, kan vi ærligt synge: »Herre, frem for dig vi træde.«[22]

Tro i hvert et fodtrin

De trofaste pionerer, som ofrede så meget for »at fremme og grundfæste Zions sag,«[23] vandrede ad en troens sti, som gennem store fysiske prøvelser formede og hærdede deres sjæle. Med opigtig forpligtelse over for sandhedens sag holdt de fast ved jernstangen på trods af modstand og udfordringer. De var tro mod sandheden og gav alt for at styrke og efterleve det genoprettede evangelium.

Vær tro mod jeres pagter

En af de største velsignelser ved det genoprettede evangelium er privilegiet at kunne indgå hellige pagter med vor Fader i Himlen – pagter indgået i kraft af det hellige præstedømme. Når vi bliver døbt og bekræftet, når brødrene ordineres i præstedømmet, når vi drager til templet og modtager vores begavelse, når vi indgår det evige ægteskabs nye og evige pagt; i alle disse hellige ordinanser indgår vi højtidelige forpligtelser om at holde Guds befalinger.

Vi indgår pagt om, at vi vil vise vores kærlighed til vor Fader i Himlen gennem ydmyg tjeneste og ihærdig lydighed og vise, at vi er »gode og trofaste tjenere.«[24]

Hvis vi er tro mod vore pagter, vil vor Fader i Himlen skænke os velsignelsen »evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.«[25] »Alt det, som min Fader har,«[26] er lovet dem, der vandrer ad troens sti og forbliver tro mod deres pagter. Men »den, der gør retfærdighedens gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.«[27]

En evig forvaltning

I har alle en evig kaldelse, som ingen kirkeleder har myndighed til at afløse jer fra. Det er en kaldelse, I har fået af vor himmelske Fader. I denne evige kaldelse, som i alle andre kaldelser, har I en forvaltning, og »Herren kræver af hver forvalter, at han aflægger regnskab for sin forvaltning både i tid og evighed.«[28] Denne vigtigste forvaltning er det storslåede ansvar, som jeres Fader i Himlen har givet jer til at våge over og sørge for jeres egen sjæl.

Engang i fremtiden vil vi alle høre Herrens røst, når han kalder os frem for at aflægge regnskab for vores forvaltning på jorden. Denne aflæggelse af regnskab vil finde sted, når vi kaldes op for at »stå foran (Herren) på den store dommens dag.«[29]

Hver dag på denne jord er blot en lille del af evigheden. Dagen for opstandelsen og endelig dom vil uvægerligt komme for os alle.

Da vil vor himmelske Faders store og ædle hjerte blive bedrøvet for de af hans børn, som, fordi de valgte det onde, vil blive kastet ud, uværdige til at vende tilbage til hans nærhed. Men han vil med åbne arme og med ubeskrivelig glæde sige velkommen til dem, som har valgt at være tro mod sandheden. Retskaffen levevis vil i kombination med forsoningens nåde gøre os berettiget til at stå foran ham med et rent hjerte og ren samvittighed.

Som Kirkens ledere, som tjenere for en barmhjertig Fader i Himlen, ønsker vi ligeledes at I alle vender tilbage til hans nærhed. Vi elsker jer og ønsker af hele vores hjerte at se jer glæde jer sammen med jeres Fader i Himlen og med jeres forældre, jeres børn og andre kære på dommens store dag. Derfor spørger vi jer: »Er I tro?« Og derfor formaner vi jer ligesom Jakob, om at berede »jeres sjæle for den herlige dag, da ret skal blive de retfærdige tildelt, ja, dommens dag, at I ikke skal ihukomme jeres frygtelige skyld i dens hele udstrækning.«[30]

Hvad kan styrke os eller få os til at beslutte at blive på retfærdighedens og sandhedens smalle sti, så vores sjæl vil byde dommens dag velkommen som en herlig dag? Lad mig komme med fem forslag.

For det første – den grundlæggende årsag til, at Herren har instrueret os i at foretage værdighedsinterview i sin kirke, er at lære os at holde de forpligtelser, vi indgår. Vi skal kort sagt trænes i denne jordiske prøvestand til at beherske os selv,[31] til at leve retskaffent og være tro mod vore pagter. Værdighedsinterview udføres med kærlighed og interesse for hver søn og datter af en kærlig Gud. Disse interview forestiller en prøve og forberedelse til den endelige dom. Sådanne interview er en velsignelse, en udsøgt mulighed for at aflægge beretning for Herren gennem hans behørigt bemyndigede tjenere om den hellige forvaltning, vi alle har med at vogte os selv og vore »tanker, ord og gerninger.«[32]

For det andet, i Herrens kirke mindes vi om vore hellige pagter, hver gang vi modtager nadveren.

For det tredje, hver gang vi vender tilbage til templet, mindes vi om de pagter, vi indgik, da vi modtog vores begavelse.

For det fjerde, ved vores hjemmelærer- og besøgslærerindebesøg mindes vi vores løfte om at tjene andre.[33]

For det femte, Frelseren selv vidste, som vi også bør vide, at han skulle stå til ansvar over for sin Fader. Han belærte om, at hans hellige forvaltning bestod i »at gøre hans vilje, som har sendt mig.«[34] I Herrens yppersteprælstelige bøn rapporterede han til Faderen, at han havde fuldført »den gerning, du har givet mig at gøre.«[35]

Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab står op sammen med forsamlingen og koret for at synge en salme.

Når vi lever retskaffent, glæder vi os over, at vi kan rapportere positivt om vores værdighed og om vores forberedelse til fortsatte velsignelser, uanset om det er æren ved at modtage præstedømmet, velsignelserne ved tempelbesøg, glæden ved fuldførelse af Unge Pigers Personlig Fremgang eller velsignelserne ved at tjene i vores kaldelse, hvad den end måtte være.

Sådanne oplevelser på jorden giver os mulighed for at bedømme, hvad vi gør med vores liv. Alt dette hjælper os til at udvikle vores sjæl og styrke vores karakter som forberedelse på det endelige interview.

Og »er (vi) beredt, behøver (vi) ikke at frygte.«[36]

Når vi har behov for at omvende os, er interview ikke altid lette. Gud ske lov har Herren kaldet vidunderlige biskopper, stavspræsidenter og andre præstedømmeledere, som kan give kærlig vejledning, som hjælper os til at omvende og rense os selv, »så (vi) kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag.«[37]

Værdighedsinterview, nadvermøder, tempelbesøg og andre kirkemøder er alt sammen en del af den plan, som Herren har sørget for til at udvikle vores sjæl, til at hjælpe os med at danne den sunde vane hele tiden at måle vores position, så vi kan forblive på troens sti. Regelmæssige åndelige helbredsundersøgelser hjælper os med at klare livets sædvanlige og usædvanlige problemer.

I stille stunder med personlige overvejelser har jeg haft gavn af ydmygt at stille mig selv det enkle spørgsmål: »Er jeg tro?«

Tillad mig at foreslå, at vi alle på lignende måde kan nyde godt af at se dybt ind i vores hjerte i ærbødige øjeblikke med tilbedelse og bøn og stille os selv dette enkle spørgsmål: »Er jeg tro?«

Spørgsmålet bliver mere nyttigt, hvis vi er fuldstændig ærlig i vores svar, og det motiverer os til at foretage kursændringer i form af omvendelse, som forhindrer os i at komme bort fra troens sti.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vor Fader i Himlen elsker hver eneste af os.

Hvis vi vil være tro mod sandheden, acceptere invitationen til at vandre med præsident Hinckley, vores profet, på troens sti og holde vore pagter, vil vi finde »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende.«[38] Jeg bærer vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader lever, og at hans elskede Søn er vores guddommelige Forløser. Må vi være velsignet i vores indsats for at berede os til den store dag, hvor vi sammen med vore kære med glæde kan vende tilbage ind i vor himmelske Faders nærhed. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. L&P 43:8.
2. L&P 109:72. Se også Daniel 2:31-45.
3. Gordon B. Hinckley, »Tro stå til Herren,« *Stjernen*, september 1996, s. 5.
4. Gordon B. Hinckley, »Tro stå til Herren,« *Stjernen*, september 1996, s. 10; fremhævelse tilføjet.
5. »O sig, hvad er sandhed?«, *Salmer og sange*, nr. 180.
6. 2 Nephi 31:18.
7. Alma 39:11.
8. »Hold Guds befalinger,« *Salmer og sange*, nr. 197.
9. »Sweet Is the Peace the Gospel Brings,« *Hymns*, nr. 14.
10. Definitioner i dette og følgende afsnit kommer fra *Merrian-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. udgave, 1993, opslag: »True«.
11. Se JS-H 1:19.
12. Se 1 Sam 16:7.
13. Joh 7:24.
14. Matt 7:15-16.
15. 2 Nephi 31:13; se også Jakobs Bog 6:5, Mosiah 7:33, 3 Nephi 10:6, L&P 18:27-28.
16. Jakobs Brev 1:8.
17. Matt 6:24; se også Luk 16:13, 3 Nephi 13:24.
18. Marion G. Romney, »The Price of Peace,« *Ensign*, oktober 1983, s. 6.
19. L&P 64:34.
20. 2 Mos 20:3.
21. Matt 22:37-38; fremhævelse tilføjet. Se vers 36-40.
22. »Herre, frem for dig vi træde,« *Salmer og sange*, nr. 55; fremhævelse tilføjet.
23. L&P 6:6.
24. Matt 25:21, 23.
25. L&P 14:7.
26. L&P 84:38.
27. L&P 59:23.
28. L&P 72:3.
29. 2 Nephi 9:22.
30. 2 Nephi 9:46.
31. Se Alma 34:33-37.
32. Mosiah 4:30.
33. Se Mosiah 18:8-10.
34. Joh 4:34.
35. Joh 17:4
36. L&P 38:30.
37. L&P 4:2.
38. L&P 59:23.

Evigheden ligger foran os

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

At fastholde vores åndelige styrke er ... en daglig udfordring. Den største kilde til åndelig styrke kommer ... fra vore templer.

Mine kære brødre og søstre, jeg er meget ydmyg ved ansvaret for at tale til jer. Jeg vil være taknemmelig for jeres åndelige forståelse, når jeg taler om de største velsignelser, som kan modtages i livet på jorden.

Den 3. februar 1846 var en bitterlig kold dag i Nauvoo i Illinois. Den dag skrev præsident Brigham Young i sin dagbog:

»På trods af at jeg havde bekendtgjort, at vi ikke ville udføre ordinanserne, var Herrens hus fyldt hele dagen ... Jeg informerede brødrene om, at jeg ville læsse min vogn og komme afsted. Jeg gik et stykke bort fra templet i formodningen om, at mængden ville sprede sig, men da jeg vendte tilbage, fandt jeg templet helt fyldt op.

Jeg så på mængden og kendte deres iver, da de tørstede og hungrede efter ordet, så vi fortsatte ihærdigt arbejdet i Herrens hus.«[1]

Og således fortsatte arbejdet i templet indtil halv to om natten.

De første to navne på listen over den fjerde gruppe i optegnelsen fra templet i Nauvoo fra den dag, den 3. februar 1846, er John og Jane Akerley, som modtog deres begavelse i templet i Nauvoo den aften. De var ydmyge og nye medlemmer i Kirken uden velstand eller position. Deres tempelordinanser var deres sidste bekymring, inden de forlod deres hjem i Nauvoo for at drage vestpå. Det var heldigt, at præsident Young opfyldte de helliges ønske om at modtage deres tempelvelsignelser, for John Akerley døde nær Winter Quarters i Nebraska. Ligesom over 4.000 andre nåede han aldrig dalen i Rocky Mountains.[2] William Claytons klassiske mormonsalme, »Kom, kom, Guds folk«, beskriver glimrende deres tro: »Om hytten på vor rejse brydes ned salig dag, alt er vel!«[3]

Et tempel blev bekendtgjort den 26. juli 1847, to dage efter det første pionerkompagnis ankomst til Salt Lake-dalen. Brigham Young kom med denne storslåede proklamation, allerede før de hellige havde tag over hovederne, og mens de stadig boede i vogne eller sov på jorden. Han drev sin stok i jorden og sagde: »Her vil vi bygge vor Guds tempel.«[4] Denne storslåede bygning krævede 40 år at bygge.

Mindre end ti år efter de helliges ankomst til dalen, byggede de Endowment House, hvor de kunne modtage nogle af deres tempelvelsignelser. Dette gjorde de, som Brigham Young forklarede, »som følge af, at vi er blevet fordrevet fra vore hjem og på grund af vore trange kår, har Herren tilladt os at gøre det, vi har gjort, nemlig at bruge Endowment House til tempelformål.«[5] Det blev indviet den 5. maj 1855. Her blev Elsie Ann, John og Jane Akerleys datter, beseglet for tid og al evighed til sin mand Henry Jacob Faust den 2. april 1857.

Der var imidlertid ordinanser, som ikke kunne udføres i Endowment House, og arbejdet var igang med at bygge templet i Salt Lake City. Med henvisning til denne storslåede bygning, som skulle stå gennem tusindårsriget, bekendtgjorde Brigham Young: »Dette er ikke det eneste tempel, som vi skal bygge; der vil blive hundreder af dem bygget og indviet til Herren.«[6]

Pionerernes drivkraft for at komme til Vesten var mere end blot at undslippe forfølgelse. De søgte et sted, »et udsøgt helligt sted,« hvor »Gud os der signe kan.«[7] En del af den åndelige tiltrækning, som førte dem til Salt Lake-dalen, var deres vision om et sted, hvor de uhindret kunne tilbede i et Guds tempel.

Mange af pionererne havde uden tvivl deltaget i Joseph Smith seniors begravelse og hørt profeten Joseph Smith jun. tale om den styrke og trøst, som hans far, Kirkens patriark, havde modtaget, mens han var i templet:

»At dvæle i Herrens hus og at adspørge i hans tempel var hans daglige glæde; og i templet nød han mange velsignelser og tilbragte mange timer i inderlig samtale med sin himmelske Fader. Han har betrådt dets hellige gange, alene og adskilt fra menneskeheden ... I templets hellige rum har himmelske syner åbnet sig for hans sind, og hans sjæl har mættet sig med evighedernes rigdomme; og der er de sagtmodige og ydmyge blevet instrueret af hans belæringer, mens enken og den forældreløse har modtaget sin patriarkalske velsignelse.«[8]

Fordums profeter havde en vision om evigheden, som ligger foran os. Skikken med at bygge særlige huse til tilbedelse og hellige ceremonier har været en del af menneskehedens historie i århundreder. Johannes Åbenbareren fik en profetisk tilkendegivelse om tempeltjeneste. Han sagde:

»Og en af de ældste tog til orde og spurgte mig: 'De, som står klædt i hvide klæder, hvem er de, og hvor kommer de fra?'

Jeg sagde til ham: 'Min herre, du ved det.' Og han sagde til mig: 'Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og som har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod.

Derfor står de for Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og han, som sidder på tronen, skal rejse sit telt over dem.'«[9]

Mange af de hellige, herunder præsident Wilford Woodruff, havde hørt profeten Joseph sige:

»Brødre, jeg er blevet meget opløftet og instrueret af jeres vidnesbyrd her i aften, men jeg ønsker at sige til jer for Herren, at I ikke ved mere om denne kirkes og dette riges fremtid end et spædbarn på sit moders skød. I forstår det ikke ... Det er kun en lille håndfuld af præstedømmet, I ser her i aften, men denne kirke vil udfylde Nord- og Sydamerika – den vil udfylde verden ... Den vil udfylde Rocky Mountains. Der vil være titusinder af sidste dages hellige, som vil blive indsamlet i Rocky Mountains ... Dette folk vil drage ind i Rocky Mountains; de vil der bygge templer til den Højeste.«[10]

Denne profetiske udtalelse er blevet overmåde opfyldt i enhver henseende. 24

Det Første Præsidentskab i Kirken (fra venstre): Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley og præsident James E. Faust, andenrådgiver.

år efter Brigham Youngs stok markerede stedet til templet i Salt Lake City, begyndte de at bygge det enestående tempel i St. George. Seks år senere begyndte de at bygge de udsøgt smukke templer i Manti og Logan i Utah. Arbejdet med at bygge templer er fortsat fra det tidspunkt og indtil nu. 49 fungerende templer pryder jorden mange steder, og flere vil blive indviet i år, og andre er bekendtgjort og planlagt.

Hvad er betydningen af profeten Josephs ord om, at vi vil »bygge templer til den Højeste«? Hvorfor blev alle disse templer bygget med så store omkostninger og ofre? Hvorfor bliver de stadig bygget i et stadig stigende tempo? Det er, fordi vores tilværelses dybeste spørgsmål besvares i templet. Disse svar fortæller os, hvor vi kom fra, hvorfor vi er her, hvor vi kan komme hen, og hvordan vi kan leve med dødens eksistens. Dette liv giver ingen logisk mening, medmindre vi tænker på evighederne. De altoverskyggende velsignelser ved livet og evigheden modtages inden for templets hellige mure. Frelserens guddommelige gave til menneskeheden gav os mulighed for at opnå evigt liv, men evigt liv uden vore kære ville være trist.

En af denne kirkes grundlæggende sandheder er, at familier kan, hvis de er værdige, have et evigt forhold. For os ville det ikke være himlen uden vore forældre, bedsteforældre, vore evige ægtefæller, vore børn og vores efterkommere. Denne forening af familier kommer gennem beseglingsmagten, som udøves inden for templernes hellige mure under præstedømmets myndighed.

En evig familie begynder, når et ungt par knæler ved et alter i Guds hellige tempel og indgår pagter med hinanden og med Gud og modtager hans største forjættelser. Denne besegling kommer, efter at de hver især indgår og modtager pagter, som, hvis de fortsætter værdigt, vil velsigne dem i dette liv såvel som i det kommende liv.

Faderen og moderen er lige partnere med forskellige roller i opdragelsen og undervisningen af familien på rejsen til udødelighed og evigt liv. Livet kan kun forstås fuldt ud, hvis det ses som en evig proces.

En del af processen med at nå ind i evighederne kommer, når vi bliver udsat for den oplevelse, som kaldes døden. Dette liv er hult uden en tro på og en forståelse af udødeligheden. Paulus sagde: »Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.«[11] Frelserens forsoning og opstandelse er de store nøgler, som åbner låsene til udødelighed. Den største opfyldelse af disse forjættelser, hvis vi er værdige, kommer til os i Guds hellige templer. Inden for deres hellige mure binder de, der har magten og myndigheden, i himlen det, der er bundet på jorden. Denne myndighed er blevet uddelegeret af Kirkens præsident, som bærer og udøver alle nøglerne i Guds rige på jorden.

Grundlæggende for tilbedelse i templet er det princip, at Gud ikke gør forskel på nogen.[12] Inden for templernes hellige mure er der ingen særbehandling på grund af velstand, status, race eller uddannelse. Alle klæder sig i hvidt. Alle modtager den samme instruktion. Alle indgår de samme pagter og aflægger de samme løfter. Alle modtager de samme himmelske og evige velsignelser, hvis de lever således, at de er værdige til at få dem. Alle er lige for deres Skaber. De, der uden egen skyld er ugifte, vil, hvis de er værdige, få velsignelserne ved et evigt familiebånd, hvis de ønsker det.

Vi er et folk, som indgår pagter. Disse evige velsignelser er til alle, som værdigt ønsker at modtage dem, både de levende og de døde. Gennem Guds nåde har vi privilegiet at modtage disse velsignelser som stedfortræder for vore afdøde forfædre, som ikke havde dette privilegium i livet. De kan selvfølgelig vælge, om de vil modtage disse velsignelser. Det er vores pligt at finde frem til vore forfædre og give dem mulighed for at acceptere og modtage disse velsignelser. Profeten Joseph Smith sagde: »Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at søge efter vore døde.«[13]

Muligheden for at modtage disse himmelske velsignelser blev givet af Gud i hans uendelige godhed til menneskene på denne jord gennem genoprettelsens store profet, Joseph Smith. Han fik til opgave at genoprette altings fylde i vor tid. Det er derfor, at tempelvelsignelser var en af præsident Brigham Young og pionerernes sidste længsler, inden de forlod Nauvoo. Af samme grund var det præsident Youngs tanke ved ankomsten til Salt Lake-dalen igen at sikre disse evige velsignelser til Guds børn ved at bygge og drive templer.

Tempelbyggeri og tempeltilbedelse var nogle af de vigtigste årsager til pionerernes villighed til at lide så meget og gennemgå så meget på deres forbløffende udvandring til den golde og isolerede ørken i Vesten. Vi glæder os over, at Gud i sin guddommelige visdom har muliggjort bygningen af så mange templer i så mange lande i vor tid. Ingen har indviet flere templer i denne uddeling end præsident Gordon B. Hinckley. Af de 49 templer, der er i drift, har han indviet 24. Vi håber og beder til, at tempelvelsignelserne med tiden vil blive tilgængelig for flere og flere af Guds børn over hele jorden.

Der var over 5.600 medlemmer, som modtog deres velsignelser i templet i Nauvoo. Den åndelige surdej, som blev givet

i templet i Nauvoo, velsigner os i dag i stadig stigende omfang. Den breder sig til alle Herrens huse i verden, således at alle, som hungrer og tørster efter fylden af Guds ord, må blive mættet.

John og Jane Akerley og andre i mængden, som ventede ude i den bitre kulde for at komme ind i det majestætiske tempel i Nauvoo, modtog inden for dets hellige mure de største velsignelser, som gives af Herren i dette liv. De havde udholdt meget, men deres lidelser var lige begyndt. Deres tempelvelsignelser var med til at styrke dem til det, der lå forude. Adskilt af døden i Winter Quarters, var de i stand til at udholde alt på grund af deres tro og de velsignelser, de modtog den kolde februaraften i 1846.

Ligesom pionererne kunne se udover deres daglige kamp for at overleve, har vi også brug for at have et større overblik og forståelse for vores evige skæbne. Vores udfordringer er mere subtile, men ligeså vanskelige. At fastholde vores åndelige styrke er også en daglig udfordring. Den største kilde til åndelig styrke kommer, som den gjorde på deres tid, fra vore templer.

Jeg opfordrer alle, som endnu ikke har modtaget disse de største af alle velsignelser inden for templets mure, til at gøre alt, som måtte være nødvendigt for at opfylde betingelserne for at modtage dem. Jer, som har modtaget disse velsignelser, inviterer jeg til at berede jer selv på atter at nyde oplevelsen ved at være inden for Guds hellige templers område og atter få åbenbaret forståelsen af det evige liv i jeres hjerte, sjæl og sind. Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. *History of the Church*, 7:579.
2. *Church News*, 7. december 1996, s. 2.
3. *Salmer og sange*, nr. 16.
4. Som citeret af Heber J. Grant, Conference Report, april 1921, s. 211; se også Wilford Woodruff, i *The Utah Pioneers*, 1880, s. 23.
5. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1941, s. 394.
6. *Discourses of Brigham Young*, s. 395.
7. *Salmer og sange*, nr. 16.
8. *History of the Church*, 4:194.
9. Åb 7:13-15.
10. Som citeret af Wilford Woodruff, Conference Report, april 1898, s. 57.
11. 1 Kor 15:19.
12. ApG 10:34.
13. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 430.

Mødet lørdag eftermiddag
Den 5. april 1997

Rapport fra Kirkens revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis
Formand for Kirkens revisionskomité

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kirkens revisionskomité består af tre medlemmer, som er uafhængige af alle Kirkens embedsmænd, ansatte, afdelinger samt kirke-ejede virksomheder og tilknyttede foretagender. Vi rapporterer direkte til Det Første Præsidentskab og har adgang til alle optegnelser og det personale, som er nødvendigt for at udføre vores opgave.

Kirken har også en revisionsafdeling, som er uafhængig af alle Kirkens andre aktiviteter og afdelinger. Kirkens revisionsafdeling er adskilt og uafhængig af Kirkens revisionskomité. Kirkens revisionsafdelings stab består af medlemmer af den amerikanske revisorforening og andre fagligt kvalificerede revisorer. Den har fastsat procedurer for revision af Kirkens aktiviteter i overensstemmelse med anerkendte faglige revisionsstandarder. Dette omfatter kontrol med indbetalinger og udgifter hos lokale kirkeenheder.

Kirkens revisionskomité har gennemgået de finansielle retningslinier og fremgangsmåder, som fører kontrol med indbetalinger og udbetalinger af Kirkens midler, og som sikrer Kirkens aktiver. Vi har også gennemgået Kirkens budgetter, regnskaber og rapportering samt revisionssystemer og rapporter for året, der udløb den 31. december 1996. Udbetalinger af Kirkens midler i 1996 var godkendt af Rådet, der forvalter tiende i henhold til nedskrevne retningslinier. Rådet består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Administrationen af godkendte budgetter kontrolleres af Budgetafdelingen under tilsyn af Bevillingskomiteen og Budgetkomiteen.

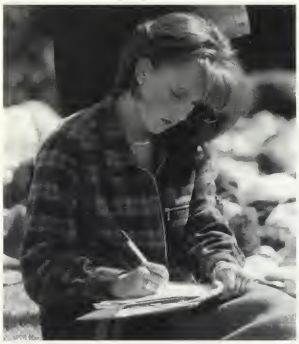

Kirkeejede virksomheder ledes af fagligt kvalificerede, som rapporterer til uafhængige bestyrelser, som ikke har generalautoriteter som medlemmer. Disse firmaer har deres egne regnskabs- og rapporteringssystemer i overensstemmelse med accepterede erhvervsstandarder, og de revideres af Kirkens revisionsafdeling og/eller uafhængige revisionsfirmaer. Bestyrelsen for Deseret Management Corporation består af generalautoriteter, som fører tilsyn med de fleste kirkeejede virksomheder. Brigham Young University og andre højere uddannelsesinstitutioner revideres af uafhængige revisionsselskaber.

Baseret på vores gennemgang af retningslinier og fremgangsmåder for finansiel kontrol, budgetkontrol og andre former for kontrol samt vores gennemgang af alle revisionsrapporter udarbejdet i 1996 og svar herpå er det Kirkens revisionskomites opfattelse, at Kirkens midler modtaget og anvendt i året, der udløb den 31. december 1996, i alle væsentlige henseender er blevet varetaget i overensstemmelse med Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Med venlig hilsen

KIRKENS REVISIONSKOMITÉ

Ted E. Davis, formand
Donald D. Salmon
Frank M. McCord

Statistisk rapport for 1996

Præsenteret af
F. Michael Watson
Det Første Præsidentskabs sekretær

Brødre og søstre, til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport vedrørende Kirkens vækst og status pr. 31. december 1996. Disse statistikker er baseret på rapporter for 1996, som var til rådighed forud for denne konference

Kirkeenheder

Stave	2.296
Distrikter	671
Missioner	309
Ward og grene	23.528

Disse ward og grene ligger i 140 nationer og 21 territorier og besiddelser.

Kirkens medlemstal

Totalt medlemstal	9.694.549
Otte-årige døbt i 1996	81.017
Omvendte døbt i 1996	321.385

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	52.938

Fremtrædende medlemmer, som er døde siden sidste april

Ældste Lowell D. Wood, De Halvfjerds; *ældste Lloyd P. George*, emeritus-generalautoritet; *søster Florence Smith Prows Cullimore*, enke efter ældste James A. Cullimore fra De Halvfjerds; *bror David M. Kennedy*, tidligere særlig repræsentant for Det Første Præsidentskab og finansminister i USA; *bror Terrel H. Bell*, tidligere undervisningsminister i USA; og *søster Florence Holbrook Richards*, tidligere rådgiver i Primarys præsidentskab. □

»Biskop, hjælp!«

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Biskoppens byrde er tung, og den kan ikke klares uden støtte fra wardets funktionærer og medlemmer.

Mine brødre og søstre, jeg begynder med at fortælle om en hændelse i et stort ward i Provo for ca. 20 år siden. Under et nadvermøde forstyrrede en lille dreng meget. Efter i flere minutter at have forsøgt at få denne støjende 3-årige til at være stille rakte moderen ham desperat over til faderen, som sad yderst næsten forrest i kirkesalen. På nuværende tidspunkt havde støjen distraheret taleren og forsamlingen, og alle var meget opmærksomme på forældrenes problem. Faderens tålmodighed var meget kortere end moderens. Meget hurtigt lagde han den lille dreng over skulderen, rejste sig og gik bagud mod døren. Den lille dreng så bagud over sin fars skulder og fornemmede hans beslutsomme skridt. Han blev helt stille og frygtsom. Netop da faderen nåede kirkesalens dør, rakte denne lille fyr sine arme op mod forhøjningen og råbte: »Biskop, hjælp!«

Der er tider i alles liv, hvor vi må række ud til vores biskop eller hans rådgivere efter hjælp. Måske har vi brug for inspireret råd og vejledning i forbindelse med vores familie eller vores arbejde. Måske søger vi større forståelse for evangeliet eller pligterne i vores kaldelse. Vi har måske brug for timelig hjælp i svære tider. Vi rækker måske ud efter irettesættelse som en hjælp til at komme tilbage på vejen til udvikling. Vi nyder altid godt af deres trofaste eksempel. Gud ske lov for trofaste og inspirerede biskopper og grenspræsidenter og deres rådgivere!

En biskop (eller grenspræsident) har mange pligter. Som præsident for Det Aronske Præstedømme fører han personligt tilsyn med de unge mænds og unge pigers organisationer og aktiviteter i wardet. Han og hans rådgivere interviewer hver eneste hvert år. De er særlig opmærksomme på at undervise i korrekte principper. De opmuntrer altid vore unge til at forberede sig til de pagter, de vil indgå i templet.

Som den præsiderende højpræst vejleder biskoppen alle kvorummer, hjælpeorganisationer, aktiviteter og programmer i wardet. Kaldelser til stillinger i wardet sker under hans ledelse. Det samme gælder besøg af hjemmelærere og besøgslærerinder og udførelse af ordinanser som fx dåb. Hans rådgivere hjælper ham i alt dette, men han er ansvarlig for nadvermødet og for undervisningen i evangeliet i alle klasser i wardet. Biskoprådet leder også alle de andre møder i wardet, herunder præstedømmets udøvende komité og wardsrådet.

Biskoprådet er også ansvarlig for at holde øje med omfanget af den tid, alle medlemmer af wardet, som tjener under deres ledelse, bruger på kirketjeneste. Med kendskab til wardets situation sørger de for en passende balance mellem wardsmøder og -aktiviteter og den resterende tid til familierne. De er også opmærksomme på formålet med vores samlede mødeplan om søndagen, som ikke blev indført for at give tid til flere sabbatsmøder, men for at afse mere tid, så familierne kan være sammen, og til personligt studium af evangeliet og til at tjene.

Biskoprådet (eller grenspræsidentskabet) har også ansvaret for menighedens økonomi. De modtager tiende og offerydelser, fører tilsyn med menighedens budget og udgifter, videresender penge og sørger for, at optegnelserne føres korrekt. Biskoppen er dommeren, som afgør, hvordan Kirkens ressourcer bruges til at dække medlemmernes timelige behov. Han har også ansvaret for at finde frem til de fattige og nødlidende.

Biskoppen er dommeren og hyrden, som har magt til at skelne og ret til åbenbaring og inspiration til vejledning af flokken. Han har ansvaret for at afholde værdighedsinterview for at bemyndige tempelbesøg, kaldelser til stillinger i wardet, ordination til embeder i præstedømmet og kaldelse af missionærer. Han foretager formel og uformel disciplinering ved overtrædelse af Kirkens love, og han rådgiver og hjælper medlemmer med at undgå, at disciplinering bliver nødvendig.

Selv om nogle af biskoppens pligter ikke kan uddelegeres, har han og hans rådgivere i de fleste af disse opgaver behov for hjælp fra mange andre, som arbejder under deres ledelse: Assistenter, sekretærer, præsidentskaber og gruppeledere for kvorummer, præsidentskaber for hjælpeorganisationer og andre funktionærer og lærere. En biskop skal være dygtig til at uddelegere, ellers vil han blive knust af byrden ved sine opgaver eller frustreret ved at se så mange af dem ikke varetaget.

Jeg forbløffes over vore biskoppers og grenspræsidenters indsats. Min familie og jeg har haft mange biskopper. Vi har holdt meget af dem og deres rådgivere hver især, og vi har nydt godt af deres kærlighed og hjælp i vores tilværelse. De har haft hver deres personlighed, men hver enkelt var Herrens hengivne tjener. Jeg har set embedets kappe styrke deres person, og jeg har frydet mig over deres storslåede virke for medlemmerne. Må Gud velsigne denne kirkes biskopper og biskoprådet!

Der er noget andet, vi bør nævne om biskopper. De er ikke specialister. Vi har ikke biskopper, hvis hele opmærksomhed er rettet mod de unge, de gamle, de gifte, de misbrugte eller nogen bestemt erhvervsgruppe eller etnisk gruppe. På baggrund af Herrens åbenbaringer og under ledelse af hans profeter ordineres en biskop og indsættes til at præsidere over et ward, hvis grænser er geografiske, og hvis medlemmer omfatter alle, der er bosiddende der. Derfor skal en biskop sørge for de gamle og de unge, de gifte og de enlige, de rige og de fattige, de aktive og de mindre aktive. I alt dette forsøger han at forene flokken, så vi kan blive undervist og tjene i grupper af hellige, som er vigtigere end hensyn til alder, ægteskabelig status, afstamning og økonomiske forhold. Vore biskopper leder os alle i vores indsats for at følge Frelserens befaling om at være »et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27).

Herren fortalte de første medlemmer af sin kirke, at hans tjeneres røst er Herrens

røst, og at hans tjeneres hånd er Herrens hånd (se L&P 1:38 og 36:2). Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden i dette princip, som pålægger medlemmerne af denne kirke en højtidelig pligt til at være loyale over for deres ledere og trofaste til at følge deres vejledning. Jeg bekræfter, at Herren vil velsigne os for at gøre det. Dette princip påfører også et stort ansvar på bærere af embeder i denne kirke. Ledere skal sikre sig, at de udøver deres hellige myndighed »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41).

Vi har nu over 15.000 biskopper og over 8.000 grenspræsidenter i denne kirke. Når vi medregner deres rådgivere, er det samlede antal, som tjener i biskopråd og grenspræsidentskaber, over 65.000. Vi lovpriser og ærer disse værdige hyrder for flokken, dommere i Israel, folkets ledere og lærere, mænd, som elsker og elskes af dem, de tjener, hyrder under Hyrden Herren Jesus Kristus. Må Gud velsigne disse gode mænd! Og må Gud velsigne deres trofaste hustruer, hvis loyalitet og støtte gør deres virke muligt.

Da jeg begyndte denne tale, citerede jeg en tre-årig, som råbte: »Biskop, hjælp!« Jeg vil nu vende disse ord og gøre dem til en udfordring til os alle: »Hjælp biskoppen!«

Vores nuværende situation er anderledes end den, biskopper, deres rådgivere og medlemmer oplevede tidligere. I dag har vi lokale ledere i det meste af verden. Mange ward og grene ligger i storbyer og indeholder hundredtusinder eller tilmed millioner af mennesker. Nogle biskopper rejser i løbet af ugen eller pendler mange timer og har langt til arbejde, hvilket effektivt isolerer dem fra deres familie og medlemmerne i de fleste af ugens timer. Alligevel har vi også ressourcer inden for kommunikation og transport, som man ikke drømte om i tidligere generationer. Uanset de fysiske forandringer i tidens løb har naturen af vore lokale lederes kaldelser ikke ændret sig, og heller ikke deres kompensation. De kompenseres overhovedet ikke med denne verdens mønt. Som belønning for deres indsats regner de alle med Herrens pensionsordning.

Uændret er også kendsgerningen, at mens de kæmper med de krævende pligter i deres kaldelse, må biskopper og deres rådgivere også tjene til livets opretholdelse og passe deres øvrige ansvar i familien. De gør det ikke alene på grund af deres kærlighed til deres hustru og børn, men også fordi de har ansvaret at være et forbillede for medlemmerne i deres flok. Byrden er tung, og den kan ikke klares uden støtte fra wardets funktionærer og medlemmer.

Hvordan kan vi hjælpe? For at lette læsset på biskoprådet, må hjælpeorganisationernes præsidentskaber og kvorumspræsidentskaber og gruppeledere i Det Melkisedekske Præstedømme udvise initiativ og fuldt ud fungere i deres kaldelser med store ansvar. Biskopper har ansvaret for at kalde; det bør ikke kræves, at de tigger eller skubber. Vi bør alle acceptere de kaldelser, vi får, og tjene med flid. Den mest almindelige kaldelse for mænd er hjemmelærer og for kvinder Hjælpeforeningens besøgslærerinde. Når disse afgørende kaldelser passes korrekt, kan de i væsentlig grad lette læsset for biskoprådet. Hjemmelærere og besøgslærerinder er biskoppens øjne og ører og hænder. Brødre og søstre, hjælp biskoppen og hans rådgivere ved pålideligt og trofast at passe jeres besøg og tilsyn som hjemmelærere og besøgslærerinder.

Vi bør alle gøre alt i vores magt, i en ånd af evangelisk selvstændighed, for at sørge for os selv og vores familie både timeligt og åndeligt. Hvis det så er nødvendigt at bede om hjælp, ved vi, at vi først har gjort alt, hvad vi kan. Dette omfatter at hjælpe vores nærmeste og fjernere familie mest muligt, således at biskoppen ikke står med byrder, der oprindeligt burde være klaret af personen selv eller af familien.

En anden måde at hjælpe vore travle biskopper og deres rådgivere på er at være omhyggelig med ikke at optage deres tid med sager, som andre kan klare. Hvis vi har brug for en adresse eller et telefonnummer eller hjælp med en anden elementær opgave, bør vi ikke ringe til et medlem af biskoprådet. Lad os reservere deres tid til de krævende opgaver, som udelukkende er deres. Lad os henvende os til andre, når det er noget, andre kan klare.

Find tryghed i at følge råd

Ældste Henry B. Eyring
Det Tolv Apostles Kvorum

Vi kan vide, om en advarsel kommer fra Herren, når loven om vidner, bemyndigede vidner, er blevet benyttet. Når profeternes ord synes at gentage sig, burde vores opmærksomhed blive vagt

Når det *er* nødvendigt at kontakte vore lokale ledere, bør vi huske på, at de også har et arbejde at passe. Kontakt dem ikke på deres arbejde, medmindre det er en virkelig nødsituation. Lad os være omhyggelige med ikke at bringe vore lederes ansættelse i fare. Medlemmer bør også være forsigtige med ikke at forvente, at deres ledere giver dem produkter fra lederens erhverv. Vore ledere er kaldet til at tjene os i Kirken, og ikke gennem varer og tjenesteydelser forbundet med deres erhverv.

Vi bør huske, at vore ledere også er ægtefæller og fædre. De er biskopper og rådgivere i en periode, men de vil aldrig blive afløst fra deres ansvar i familien, som er evige. Vore ledere har også brug for tid til at passe deres familieansvar, og vores hensynsfulde betænksomhed vil være en hjælp.

Jeg føler med den unge mor, som undrede sig over, hvad der krævede, at hendes mand, biskoppen, tilbragte seks timer med at rådgive et medlem en søndag efter nadvermødet. Han kom ikke hjem før kl. seks, hvilket er slemt nok i sig selv, men denne søndag var tilfældigvis også juledag. Jeg er sikker på, at biskoppen følte, at han måtte yde den hjælp, han blev bedt om, men jeg spekulerer også på, om et medlem med problemer ikke kunne have ventet lidt med sine behov, længe nok til, at en biskop kunne tilbringe juledag sammen med sin familie. Jeg indrømmer, det er et ekstremt eksempel, men problemet er ikke usædvanligt, hvilket mange biskopper og deres hustruer vil bekræfte.

Et mere almindeligt eksempel blev nævnt i et ward, jeg for nylig besøgte i Salt Lake City. En hustru til et medlem af biskoprådet talte ved nadvermødet. Hun takkede wardets medlemmer for ikke at ringe hjem til dem mandag aften. Hun sagde, at det var det eneste tidspunkt i løbet af ugen, hvor hun og hendes børn kunne planlægge at have deres ægtemand og far for sig selv. Denne hensynsfuldhed ville være en god idé i alle ward og grene.

Brødre og søstre, en biskops, grenspræsidents og rådgiveres kaldelse er hellige i denne kirke. De mænd, som besidder disse embeder, er respekteret af Herren, inspireret af hans Ånd og tildelt den magt til at skelne, som er nødvendig for deres embede. Vi ærer og elsker dem, og vi viser dette ved vores hensynsfuldhed over for dem.

Jeg bærer vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus, hvis kirke dette er, og hvis tjenere de er. Jeg beder om Herrens velsignelser over denne kirkes medlemmer og ledere, generalautoriteter og lokale ledere. I Jesu Kristi navn. Amen. □

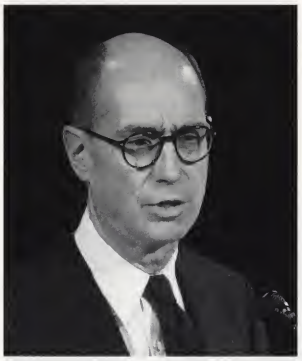

Frelseren har altid beskyttet dem, der vil tage imod hans beskyttelse. Han har mere end en gang sagt: »Hvor ofte ville jeg ikke have samlet jer, som en høne samler sine kyllinger, men I ville ikke« (3 Nephi 10:5).

Herren udtrykte den samme beklagelse i vores uddeling efter at have beskrevet de mange måder, hvorpå han kalder os i sikkerhed:

»Hvor ofte har jeg ikke kaldt på jer gennem mine tjeneres mund og gennem englebetjening og med min egen røst, gennem tordenens røst og gennem lynets røst, gennem stormens røst og gennem jordskælvets røst og frygtelige haglstorme, gennem hungersnøds røst og alle slags pest, ved en basuns kraftige lyd, gennem dommens røst og det evige livs skatte, og jeg ville have frelst jer med evige frelse, men I ville ikke« (L&P 43:25).

Der synes ikke at være nogen ende på Frelserens ønske om at føre os i sikkerhed. Og der er konsekvens i den måde, hvorpå han viser os vejen. Han kalder på os ad flere kanaler, så det kan nå ud til dem, der er villige til at lytte. Og blandt de midler, han bruger, er altid at sende budskabet ved sine profeters mund, når folk har kvalificeret sig til at have profeter i blandt sig. Disse bemyndigede tjenere har altid fået befaling om at advare folket og vise dem, hvor de kan finde sikkerhed. Da stemningen var på kogepunktet i det nordlige Missouri i efteråret 1838, gav profeten Joseph Smith alle de hellige besked på at søge beskyttelse i Far West. Mange boede på afsidesliggende gårde eller i spredte bosættelser. Han gav personligt dette råd til Jacob Haun, der havde grundlagt en lille bosættelse, som blev kaldt »Haun's Mill.« En optegnelse fra den gang lyder: »Bror Joseph havde sendt bud med Haun, som ejede møllem, og han skulle informere brødrene, som boede derude om at komme til Far West, men mr. Haun videregav ikke beskeden« (Philo Dibble, »Scener fra Kirkens tidlige historie,« *Four Faith Promoting Classics*, 1968, s. 90). Senere skrev profeten Joseph i sin historie: »Indtil nu har Gud givet mig visdom til at redde de mennesker, som vil lytte til råd. Ingen, som har fulgt mine råd, er blevet slået ihjel« (*History of the Church*, 5:137).

I vor tid er vi blevet advaret med anvisninger på, hvor vi kan finde sikkerhed fra synd og sorg. En af nøglerne til at erkende disse advarsler er, at de bliver gentaget. For eksempel har I indtil flere gange ved disse generalkonferencer hørt vores profet sige, at han ville citere en tidligere profet og derved blive et andet og til tider tredje vidne. Vi, der har hørt efter, har hørt præsident Kimball forklare, hvor vigtigt det er, at mor er derhjemme, og siden har vi hørt præsident Benson citere ham, og vi har hørt præsident Hinckley citere dem begge. Apostlen Paulus skrev: »På to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres« (2 Kor 13:1). En af de måder, hvorpå vi kan vide, om en advarsel kommer fra Herren, er at loven om vidner, bemyndigede vidner, er blevet benyttet. Når profeternes ord synes at gentage sig, burde vores opmærksomhed blive vakt og vores hjerte fyldes med taknemlighed over at leve i en så velsignet tid.

For dem, der har stærk tro, synes det fornuftigt at søge efter en vej til sikkerhed i profeternes vejledning. Når en profet taler, vil dem med ringe tro måske mene, at de bare hører en klog mand give gode råd. Og hvis disse råd så synes bekvemme og rimelige og passer ind i deres kram, så følger de det. Hvis det ikke gør det, betragter de det som et dårligt råd, eller også mener de, at deres situation retfærdiggør, at de er en undtagelse til reglen. De, der slet ingen tro har, vil mene, at de blot lytter til mænd, der søger at udøve magt for deres egne selviske motivers skyld. De vil måske håne og spotte, ligesom en mand ved navn Korihor, hvis ord findes nedskrevet i Mormons Bog:

»Og således vildleder I dette folk efter jeres fædres tåbelige overleveringer og efter jeres egne ønsker, og I holder dem nede, som om de var i trældom, for at I kan svælge i frugten af deres hænders arbejde, så de ikke tør se op med frimodighed og ikke tør nyde deres rettigheder og privilegier« (Alma 30:27).

Korihor hævdede det, som mænd og kvinder fejlagtigt har hævdet fra tidernes morgen, nemlig at det at tage imod råd fra Guds tjenere er at opgive sin gudgivne uafhængighed. Men det er en falsk påstand, for den repræsenterer ikke virkeligheden. Når vi afviser vejledning, som kommer fra Gud, vælger vi ikke at være uafhængige af udefra kommende påvirkninger. Vi vælger en anden påvirkning. Vi afviser at lade os beskytte af en fuldkommen kærlig, almægtig og alvidende himmelsk Fader, der, ligesom sin elskede Søn, udelukkende har til hensigt at give os evigt liv, at give os alt, hvad han har og føre os hjem i sin kærlige favn som familier. Når vi forkaster hans vejledning, vælger vi en anden magts indflydelse, en, hvis eneste hensigt er at gøre os ulykkelige, og hvis motiv er had. Vi har fået handlefrihed som en gave fra Gud. Det er ikke retten til at vælge frihed fra enhver indflydelse, men snarere den umistelige ret til at underkaste os selv de kræfter, vi vælger at følge.

En anden vildfarelse er at tro, at det at vælge, om vi vil følge profetens råd eller ej, ikke betyder mere end at tage imod et godt råd og nyde dets fordele eller bare blive, hvor vi er. Men hvis vi vælger ikke at følge profetisk vejledning, så ændrer vores situation sig. Den bliver mere farlig. Når vi afviser profetisk vejledning mindskes vores evne til at tage imod inspireret vejledning i fremtiden. Det bedste tidspunkt at have besluttet sig til at hjælpe Noa med at bygge arken, var første gang han bad om det. For hver gang han måtte spørge efter det, ville vores afvisning have mindsket vores lydhørhed over for Ånden. Derfor ville hans opfordring synes mere og mere fjollet, lige indtil regnen kom. Og så var det for sent.

Hver gang jeg har valgt at vente med at følge inspireret vejledning eller besluttet, at jeg var en undtagelse, erfarede jeg, at jeg havde bragt mig selv i fare. Hver gang jeg har lyttet til profeternes vejledning, følt det bekræftet gennem bøn og så fulgte det, har jeg erfaret, at jeg bevægede mig i sikkerhed. Jeg har erfaret, at den vej var banet for mig og gjort let. Gud førte mig i sikkerhed langs en sti, som med kærlig omsorg var blevet beredt længe i forvejen.

Den første beretning i Mormons Bog handler om en af Guds profeter ved navn Lehi. Han var også overhoved for en familie. Gud advarede ham og sagde, at han skulle føre sin familie i sikkerhed. Lehis oplevelse er et billede på, hvad der sker, når Gud giver vejledning gennem sine tjenere. I Lehis familie var det kun dem, der havde tro og som selv modtog en bekræftende åbenbaring, der så både faren og vejen til sikkerhed. For dem, der ingen tro havde, syntes rejsen ud i ørkenen ikke alene tåbelig, men også farlig. Ligesom alle andre profeter stræbte Lehi til det sidste efter at vise sin familie, hvor de kunne finde sikkerhed.

Han vidste, at Frelseren vil holde dem ansvarlige, som han overdrager præstedømmets nøgler til. Med de nøgler følger magten til at give vejledning, som vil vise os vejen til sikkerhed. De, der besidder nøgler, er ansvarlige for at advare andre, selv når deres råd måske ikke bliver fulgt. Nøgler videregives nedefter i en lige linje, som går fra profeten over dem, der har ansvar for stadig mindre enheder, lige til vi kommer ned til familier og enkeltpersoner. Det er en af de måder, hvorpå Herren gør en stav til et tilflugtssted. For eksempel var jeg sammen med min hustru til et forældremøde, som vores biskop, min nabo, havde indkaldt til, så han kunne advare os om de åndelige farer, vores børn var udsat for. Jeg hørte mere end blot min kloge vens stemme. Jeg hørte en Jesu Kristi tjener med nøgler, som levede

op til sit ansvar om at advare og dermed overdrog ansvaret for at handle til os forældre. Når vi ærer den præstedømmelinjes nøgler ved at lytte og adlyde, knytter vi os selv til en livsline, som ikke vil briste i selv den værste storm.

Vor himmelske Fader elsker os. Han sendte os sin Enbårne Søn som Frelser. Han vidste, at vi ville møde store farer i dette liv, hvoraf de værste ville stamme fra den frygtelige modstanders fristelser. Det er en af grundene til, at Frelseren har skænket os præstedømmenøgler, så de, der har lydhøre ører og tro til at adlyde, kunne søge sikkerhed.

Et lydhørt øre kræver ydmyghed. I husker nok Herrens råd til Thomas B. Marsh. Han var på det tidspunkt præsident for De Tolv Apostles Kvorum. Herren vidste, at præsident Marsh og hans brødre i De Tolv ville blive prøvet. Han rådede dem til at tage imod råd. Herren sagde:

»Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner« (L&P 112:10).

Herren tilføjede så en advarsel, som gælder enhver, der følger en levende profet:

»Ophøj ikke jer selv, vær ikke ulydige mod min tjener Joseph; thi sandelig siger jeg jer, jeg er med ham, og min hånd skal være over ham, og nøglerne, som jeg har givet ham og også jer, skal ikke tages fra ham, før jeg kommer« (L&P 112:15).

Gud giver os ikke kun råd for vores egen skyld, men også til gavn for hans andre børn, som vi bør elske. Det er få glæder, der er så dejlige som at vide, at vi har været redskab i Guds hænder til at føre andre i sikkerhed. Den velsignelse fordrer som regel tro til at følge vejledning, når det synes vanskeligt. I Kirkens historie er Reddick Newton Allred et eksempel på dette. Han var med i det redningshold, som Brigham Young sendte ud for at hente Willies og Martins håndkærrekompagnier. Da de løb ind i en voldsom snestorm, besluttede kaptajn Grant, der var leder for redningsholdet, at efterlade nogle vogne ved Sweetwater-floden, mens han selv kæmpede sig videre frem for at finde håndkærrekompagnierne. Da snestormen hylede og vejret blev livstruende, besluttede to af de mænd, som var blevet ladt tilbage ved Sweetwater, at det var tåbeligt at blive. De mente, at håndkærrekompagnierne enten havde slået lejr for vinteren eller var omkommet. De besluttede at vende tilbage til Saltsødalen og forsøgte at overtale de andre til at gøre det samme.

Reddick Allred nægtede at tage nogen steder. Brigham havde sendt dem ud, og hans præstedømmeleder havde sagt, at han skulle vente her. De andre tog adskillige vogne, som var læsset med nødvendige forsyninger og begyndte at køre tilbage. Og hvad der var mere tragisk, de overtalte alle de vogne, der kom fra Salt Lake City til også at vende om. De fik 77 vogne til at vende om og køre helt tilbage til Little Mountain, hvor Brigham Young fik at vide, hvad der var sket, og straks sendte dem tilbage igen. Da Willies kompagni endelig blev fundet og havde klaret den opslidende tur over Rocky Ridge, var det Reddick Allred og hans vogne, der ventede på dem (se Rebecca Bartholomew og Leonard J. Arrington, *Rescue of the 1856 Handcart Companies*, Provo, Utah. Charles Redd Center for Western Studies, 1992, s. 29, 33-34).

Ved denne konference vil I høre inspirerede råd, f.eks. at tage jer af nye medlemmer af Kirken. De, der har tro som Reddick Newton Allred, vil blive ved med at tilbyde deres venskab, selv når der ikke synes at være behov for det. De holder ud. Når nogle nye medlemmer bliver åndeligt udmattede, vil de stadig komme med venlige ord og tilbyde deres fællesskab. De vil så føle samme guddommelige anerkendelse, som bror Allred følte, da han så håndkærrepionererne kæmpe sig frem mod ham og vidste, at han kunne tilbyde dem sikkerhed, fordi han havde fulgt det råd han fik, skønt det så vanskeligt ud.

Selv om optegnelserne ikke siger noget om det, er jeg sikker på, at bror Allred bad, mens han ventede. Og jeg er sikker på, at hans bønner blev besvaret. Han vidste da, at vejledningen om at blive, hvor han var, kom fra Gud. Vi må bede for at få det at vide. Jeg kan love jer, at sådanne troens bønner bliver besvaret.

Af og til vil vi modtage vejledning, som vi ikke kan forstå eller som ikke synes at gælde os, selv når vi bønsomt har overvejet det. Lad være med at forkaste vejledningen, men læg jer den på sinde. Hvis nogen, I stolede på, gav jer en håndfuld sand med løftet om, at det indeholdt guld, ville I gøre klogt i at beholde det i hånden et stykke tid, mens I forsigtigt rystede det. Hver gang jeg har gjort det med vejledning fra en profet, er guldstøvet begyndt at dukke op efter et stykke tid, og jeg har været taknemlig.

Vi er velsignede ved at leve i en tid, hvor præstedømmets nøgler er på jorden. Vi er velsignede, fordi vi ved, hvor vi skal søge efter, og hvordan vi skal lytte til den røst, som vil opfylde Herrens løfte om at føre os i sikkerhed. Jeg beder til, at I og jeg vil have ydmyge hjerter, at vi vil lytte, at vi vil bede og at vi vil vente på Herrens udfrielse, som vil komme, når vi forbliver trofaste. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud, vor himmelske Fader, lever og elsker os. Dette er Jesu Kristi Kirke. Han er dens overhoved, og han er vor Frelser. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gordon B. Hinckley besidder alle Guds præstedømmes nøgler.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et helligt kald

Ældste Monte J. Brough
De Halvfjerds' Præsidium

Hvert eneste medlem må imidlertid nå frem til en kundskab om den hellige natur af sin egen indsats i Kirken.

For nogle år siden var det mit privilegium at få til opgave at sidde i det asiatiske områdepræsidentskab, og områdekontoret lå i Hong Kong. Vores fire mindste børn kom med søster Brough og mig til denne fascinerende by, hvor vi boede i tre meget interessante år. Vore børn var vant til de vidtstrakte menneskefattige områder i det vestlige USA, og Hong Kong krævede nogle ret store personlige og følelsesmæssige tilpasninger hos hvert barn. Mange aftener sad vi omkring bordet i spisestuen i vores beskedne lejlighed på 13. sal og forsøgte at hjælpe dem med lektier og kulturelle udfordringer.

En aften efter flere timers ihærdigt arbejde med lektierne spurgte vores yngste barn, Kami, (som da var otte år): »Far, hvordan kan det være, vi 'blev udvælget' til at komme til Hong Kong?« Min første reaktion var at være lidt hurtig og sige: »Vi var vel heldige.« Men jeg kunne se på denne lille piges meget oprigtige udtryk i ansigtet, at hun ønskede et »voksent« svar på sit spørgsmål. Da jeg det øjeblik overvejede de udfordringer, som min præstedømmekaldelse påførte vores lille familie, måtte jeg atter gennemgå svaret for mig selv.

Jeg mindedes den dag nogle år forinden, da jeg tog telefonen og hørte præsident Spencer W. Kimballs velkendte stemme, og han omhyggeligt bad mig om at tage imod en kaldelse som missionspræsident.

Efter opringningen blev jeg overvældet af stærke følelser af utilstrækkelighed. Min hustru og jeg var stadig i trediverne med seks mindreårige børn. Jeg mindedes den store kærlighed og respekt, som jeg følte og stadig føler for min missionspræsident. Kunne præsident Kimball have taget fejl? Vidste de virkelig, hvem jeg var?

Nogle dage senere fik vi en aftale med ældste Rex D. Pinegar. Vi forklarede ham om vore følelser. Jeg vil altid huske ældste Pinegars svar: »Bror Brough, har du et vidnesbyrd om vore profeters og andre kirkeledes guddommelige kaldelse?«

»Ja, det har jeg,« svarede jeg. »Fra min tidligste barndom har jeg troet på vore kirkeledes hellige kaldelse. Helt inde i min sjæls inderste tror jeg, at præsident Spencer W. Kimball er en profet.«

Derpå sagde ældste Pinegar: »Nu må du få et vidnesbyrd om den guddommelige natur af din egen kaldelse. Du må få vished om, at *du* også er blevet kaldet af Gud.«

Apostlen Paulus havde fået et personligt vidnesbyrd om, at hans kaldelse var »en hellig kaldelse« og ligeledes Timotheus'. Han erklærede, at Gud »frelste os og kaldte os med en hellig kaldelse, ikke på grund af vore gerninger, men efter egen beslutning og af den nåde, som var givet os i Kristus Jesus for evige tider siden« (2 Tim 1:9).

Dette kraftfulde personlige vidnesbyrd krævede, at Timotheus ville være »med til at lide ondt for evangeliet med den kraft, Gud giver« (2 Tim 1:8).

Da Kami og jeg læste dette skriftsted sammen, kunne jeg se, at hun virkelig ønskede at forstå. Jeg ønskede, at hun fandt ud af, at vi kan komme til at »lide ondt« i forbindelse med vore kaldelser i Kirken. Vi talte om at være bortrejst fra vores hus og vore slægtninge. Jeg forstod, at det var svært for hende at tilpasse sig disse nye omgivelser.

Det var imidlertid klart, at jeg ikke *helt* havde nået mit mål, da hun spurgte: »Men far, hvorfor blev *vi* 'udvælget' og ikke nogle andre?« Nuvel, det er et langt vanskeligere spørgsmål. Hvorfor kommer disse kaldelser og ansvar til nogle og ikke til andre? Jeg blev mindet om den formaning, som præsident Hinckley gav mig ved min ordination som halvfjerdser. Han sagde: »Bror Brough, en masse mennesker vil nu sige en masse pænt om dig. Tro dem ikke!«

Det er meget farligt for nogen at tro, at vi har gjort os fortjent til retten til en kirkekaldelse. Hvert eneste medlem må imidlertid nå frem til en kundskab om den hellige natur af sin egen indsats i Kirken. Jeg husker min primarylærer, søster Mildred Jacobson, som jeg tror var guddommeligt kaldet til sin ansvarsfulde stilling. To biskopper, biskop Lynn McKinnon og biskop Ross Jackson, som tjente i min ungdom, spillede væsentlige roller i manges tilværelse. Jeg tror, at de var kaldet af Gud ved den samme åbenbaringsproces, som Paulus og Timotheus var kaldet ved.

Vi må alle forberede os selv til enhver god gerning, der måtte komme til os, og derpå acceptere princippet, at åbenbaring, ikke ambition, er grundlaget for vore respektive kaldelser. Vi kan lære meget af følgende beretning fra Det Nye Testamente:

»Da kom Zebedæussønnernes mor hen til Jesus sammen med sine sønner, kastede sig ned for ham og ville bede ham om noget.

... Hun sagde til ham: 'Sig, at mine to sønner her må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd.'«

(Jeg forklarede Kami, at Zebedæussønnerne var apostlene Jakob og Johannes, som senere kom til at sidde sammen med Peter, den ene på hans højre hånd og den anden på hans venstre. Derpå læste vi sammen om, hvordan Jesus svarede den hengivne mor:) »Sædet ved min højre og ved min venstre hånd står det ikke til mig at give nogen; det gives til dem, som min fader har bestemt det for« (Matt 20:20-21, 23).

Apostlene blev også belært om deres betydningsfulde kaldelse, da Jesus mindede dem om:

»Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud« (Joh 15:16).

Jeg forklarede Kami, at vi bestemt var blevet udvalgt, for vi ville ikke selv søge en så vanskelig opgave. Dette blev understreget blot få dage senere, da søster Brough og jeg fik til opgave at rejse til Indien til en missionærkonference. Flyturen fra Hong Kong til New Delhi i Indien foregik sent om aftenen, og vi ankom til New Del-

Ældste Yoshihiko Kikuchi fra De Halvfjerds og hans hustru, Toshiko (til højre) taler med en af søstermissionærerne, der tjener på Tempelpladsen.

hi omkring kl. 2 om morgenen. Selv på dette tidspunkt var der hundredvis af taxachauffører, som tilbød at transportere os. Da vi havde valgt en chauffør, begyndte vi turen på godt 40 km til hotellet. Selv om det var midt om natten, var vejene fyldte med dyr, mennesker og biler. På vej over et kryds, gik taxaens motor i stå. Jeg så med stigende bekymring chaufførens nytteløse forsøg på at starte motoren. Endelig vendte chaufføren sig tydeligt frustreret mod mig og sagde på sit bedste engelsk: »Skub taxa!« Det var kl. 3 om morgenen, og min hustru og jeg var meget trætte. Jeg steg ud af taxaen og forsøgte at skubbe den over krydset, men kunne

ikke. Så sagde chaufføren til min hustru: »Skub taxa.« Lanette steg ud af bilen og begyndte at hjælpe mig med at skubbe taxaen over krydset. Mens vi med nød og næppe fik taxaen gennem trafikken, sagde jeg til min hustru: »Der var nogle småting, vi ikke forstod, da vi modtog denne kaldelse.«

Jeg vil aldrig glemme vores oplevelse i juni 1993 ved et særligt møde i Beijing i Kina med ægtepar, som på daværende tidspunkt underviste i engelsk i Vietnam og i Mongoliet. Efter to dages undervisning og inspiration sluttede vi med denne velkendte sang:

»Det er måske ej i kampens gny,
ej ude på alfarvej,
det er måske ej i røg og sky,
at Herren har brug for mig.«
(*Salmer og sange*, nr. 178).

Mens vi sang, lænede min hustru sig over mod mig og hviskede i mit øre: »Men det er måske 'i kampens gny', eller det er måske 'på alfarvej', eller det er måske 'i røg og sky.'« Herren havde bestemt brug for disse dejlige mennesker, som tjente i dette interessante område af verden. Disse vidunderlige missionærægtepar valgte ikke at komme til disse lande. Og alligevel, når vi nu ser på resultaterne af deres virke, ved jeg, at de blev udvalgt af Herren til deres særlige kaldelse.

Fire gange har søster Brough og jeg og vores familie begejstret åbnet en kuvert med missionskaldelsen til et af vore børn. Hver gang har vi med begejstring overvejet de forskellige muligheder for, hvor de kunne tjene. Selv om de gav udtryk for, hvad de foretrak, så kom der uden undtagelse en vidunderlig følelse af, at det var rigtigt, over alle i familien i det øjeblik, hvor deres øjne så ordene: »Du er herved kaldet til at tjene i ... missionen.« Vi vidste alle, at en profet havde ledt en guddommelig udvælgelsesproces, som fire af vore børn med glæde har accepteret. Titusinder af hjemvendte missionærer kan også bære vidnesbyrd om denne proces og den guddommelige inspiration i deres egen missionærkaldelse.

Jeg har aldrig helt tilfredsstillende besvaret lille Kamis spørgsmål den aften. I årenes løb har vi tænkt på den aften, hvor et lille barn var en smule overvældet af livet. Vi har gennemsøgt andre skriftsteder og mange andre beretninger siden. Vi har modtaget den vidunderlige forjættelse til dem, som Frelseren har udvalgt, at »Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn« (Joh 15:16).

Denne forjættelse – om svar på vore bønner – gælder selv for et lille barn. Dette blev bekræftet for nylig, da jeg hørte Kami (som nu er 15 år) svare på et spørgsmål fra en voksen ven: »Hvordan kan det være, at du var så heldig at bo i Hong Kong, da du var barn?« Hun så direkte på mig, da hun gav sit svar til vores ven: »Det var ikke held, vi 'blev udvalgt.'«

Denne personlige og profetiske åbenbaring er grundlaget, som vores virke i Kirken hviler solidt på. Det er mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

At være ordholdende

Ældste Sheldon F. Child
De Halvfjerds

For medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er ærlighed det eneste valg.

Jeg voksede op på en lille gård i det nordlige Utah. Vi var så velsignede at have jord nok ... ikke nok til at leve af, men nok til at give en lille dreng noget at bestille. Mine forældre var gode, hårdtarbejdende og flittige mennesker. For at kunne forsørge familien måtte far tage arbejde ved siden af. Hver morgen inden han tog på arbejde, skrev han en liste over alt det, som jeg skulle udføre, inden han vendte tilbage om aftenen. Jeg kan huske en dag, hvor en af opgaverne på listen var at gå ned til smeden med en ødelagt hørive, som skulle repareres. Jeg følte mig ikke tryg ved at gå derned. Min far havde ikke lagt nogen penge, og jeg spekulerede på, hvad jeg skulle gøre. Jeg udskød det, så længe jeg kunne. Da alle de andre opgaver var udført, vidste jeg, at jeg ikke kunne undgå det længere. Far forventede, at den var repareret, når han kom hjem, og det var mit ansvar at få det bragt i orden. Jeg kan stadig huske, hvordan jeg gik de små to kilometer hen til smedjen. Jeg kan også huske, hvor bekymrede jeg var, mens jeg stod og så på, at han svejsede riven. Da han var færdig, sagde jeg nervøst, at jeg ikke havde nogen penge, men at min far ville betale ham senere. Han klappede mig på skulderen og sagde: »Tag det roligt, min dreng. *Din far er en mand, der står ved sit ord.*« Jeg kan huske, at jeg løb hele vejen hjem lettet over, at riven var blevet repareret og taknemlig over, at min far var kendt som en mand, der stod ved sit ord.

Som dreng forstod jeg ikke fuldt ud, hvad det betød, men jeg vidste, at det var noget, som var godt og ønskværdigt. Først mange år senere blev jeg klar over, at et menneske, »som står ved sit ord,« er et hæderligt og pålideligt menneske, et menneske, man kan stole på. I dag er der mange, som tager meget let på det at bryde deres ord, løfter og pagter med både mennesker og Gud. Hvor er det dog en velsignelse at have omgang med dem, man kan stole på.

Det finder vi et godt eksempel på i Mormons Bog. I husker sikkert den opgave, som Nephi og hans brødre blev pålagt af deres far Lehi, nemlig at vende tilbage til Jerusalem og få fat i Labans messingplader. Efter et fejlslagent forsøg ville brødrene vende tilbage til deres far i ørkenen. Nephi var klar over, at de havde en opgave at udføre, et hverv at fuldføre. Han sagde: »... vi (vil) ikke vende tilbage til vor fader i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befalet os.«[1] De gjorde endnu et forsøg, og igen slog det fejl. Så krøb Nephi »ind i byen og gik hen til Labans hus.«[2] Her fandt han så Laban beruset af vin og adlød Åndens røst, som sagde: »Dræb ham, thi Herren har overgivet ham i dine hænder ... Det er bedre, at ét menneske omkommer, end at et helt folk skulle synke ned i vantro og omkomme.«[3] Så iførte han sig Labans klæder, gik hen til skatkammeret og hentede pladerne. Nephi havde udført det, som han havde fået til opgave. Men vi må ikke glemme Labans tjener Zorams store eksempel. Nephi befalede Zoram at følge med, da han forlod skatkammeret, og det var først, da Nephi kaldte på sine brødre, at Zoram opdagede, at det ikke var Laban, han var fulgt med. Skriften fortæller os, at Zoram »... begyndte ... at skælve og skulle til at flygte,«[4], men Nephi greb fat i ham og sagde, at han ikke skulle være bange, og at han ville blive en fri mand, hvis han ville følge med dem ud i ørkenen.[5] Det lovede Zoram at gøre. Han gav dem sit ord. Og Nephi sagde, at »... da Zoram havde svoret, frygtede vi ikke mere for ham.«[6] Han var en mand, der var til at stole på, hans ed var bindende, han var en mand, der stod ved sit ord.

Hæderlighed og pålidelighed er ikke gammeldags begreber. De har også stor betydning i vore dage. I Kirken bliver vi belært om, at:

Når vi aflægger et løfte ... så holder vi det.

Når vi får en kaldelse ... så udfører vi den.

Når vi låner noget ... så afleverer vi det tilbage.

Når vi har en gæld ... så betaler vi den.

Når vi laver en aftale ... så holder vi den.

N. Eldon Tanner fortalte om følgende hændelse: »For ikke så længe siden opsøgte en ung mand mig og sagde: 'Jeg har en aftale med en mand om, at jeg skal betale en bestemt sum til ham hvert år. Jeg er kommet i restance og kan ikke klare afdragene, for hvis jeg gør det, bliver jeg nødt til at sælge mit hus. Hvad skal jeg gøre?' Jeg så på ham og sagde: 'Hold din aftale.' 'Om det så skal koste mig mit hus?' Jeg sagde: 'Jeg taler ikke om dit hus. Jeg taler om din aftale, og jeg tror, at din hustru hellere vil have en mand, som holder ord, imødekommer sine forpligtelser og gør, som han har lovet, og bo i et lejet hus, end at have et hus sammen med en mand, der ikke holder sit ord og sine løfter.'«[7]

Vi kender alle udtrykket: »Med ærlighed kommer man længst.« Og for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er ærlighed det eneste valg. Vi må være ærlige over for vores medmennesker. Vi må være ærlige over for Gud. Vi er ærlige over for Gud, når vi ærer de pagter, vi indgår med ham.

Vi er et folk, der indgår mange pagter. Vi indgår pagter i dåbens vande.[8] Vi fornyer disse pagter hver uge, når vi værdigt modtager nadveren. Vi påtager os Kristi navn; vi lover altid at erindre ham og holde hans bud. Til gengæld lover han os, at hans Ånd altid vil være med os. Vi indgår pagter, når vi træder ind i templet og til gengæld modtager vi det evige livs velsignelse – hvis vi lever op til disse hellige pagter.

Pagter med Gud er ikke noget man tager let på. I Lære og Pagter siger Herren: »Jeg har besluttet ... at prøve jer i alt, om I vil forblive tro i min pagt til døden, så I kan findes værdige.«[9]

Beretningen om Anti-Nephi-Lehis folk i Mormons Bog er et gribende eksempel på dette. Ammon og hans brødre tilbragte 14 år med at forkynde blandt lamaniterne. Tusinder blev bragt til kundskab om sandheden, og de, der blev omvendt til

Herren, faldt aldrig fra.[10] »De var fuldkommen ærlige og oprigtige i alle ting, og de var standhaftige i troen på Kristus, ja til enden.«[11] De var så taknemlige for Guds barmhjertighed, at de indgik pagt med ham om, »... at hellere end at udgyde deres brødres blod ville de ofre deres eget liv.«[12] Som I husker, begravede de deres krigsvåben i jorden. De satte den pagt så højt, at da lamaniternes hære angreb, »... gik de ud for at møde dem og kastede sig ned for dem og begyndte at påkalde Herrens navn.«[13] De gjorde ingen modstand. Mange blev slået ihjel. Disse mennesker var villige til at dø, hellere end at bryde den pagt, de havde gjort med Herren.

Lad os i al vores omgang med Gud og mennesker være eksempler på hæderlighed og pålidelighed. Ældste Joseph B. Wirthlin siger: »Der er umådelige velsignelser ved at være pålidelig. En af dem er den ubeskrivelige indre fred, som bunder i visheden om, at vi gør det rette; en anden er friheden fra den skyldfølelse og bekymring, som er følgen af synd. En anden af pålidelighedens velsignelser er, at den giver os frimodighed til at søge Gud. Den største velsignelse ved at være pålidelig er Helligåndens konstante ledsagelse ... Lad os leve op til den tillid, som Herren har vist os.«[14]

Det er min bøn, at vi ærer de forpligtelser og pagter, som vi indgår med Gud og vore medmennesker, så man kan sige om os alle, »at vi står ved vores ord.« I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. 1 Nephi 3:15
2. 1 Nephi 4:5
3. 1 Nephi 4:12-13
4. 1 Nephi 4:30
5. Se 1 Nephi 4:33
6. 1 Nephi 4:37
7. Conference Report, oktober 1966, s. 99.
8. Se: Mosiah 18:8-10
9. L&P 98:14
10. Se: Alma 23:5-6
11. Alma 27:27
12. Alma 24:18
13. Alma 24:21
14. Joseph B. Wirthlin, *Finding Peace in Our Lives*, 1995, s. 193-194.

Templet i Salt Lake City (til venstre) og Tabernaklet (til højre), hvor medlemmer står i kø for at komme ind i Tabernaklet.

Hans fred

Ældste Dennis E. Simmons
De Halvfjerds

Ligesom Jesu frygtsomme apostle fik fred ved en anden Talsmand, kan alle mennesker modtage samme vidunderlige velsignelse hver eneste dag af deres liv.

I de sidste få dage af sit jordiske virke gav Frelserens sine sidste belæringer til sine apostle. De havde været sammen med ham gennem hans tre-årige virke, men nu gav han de sidste af de belæringer, der var kommet linie på linie og bud på bud i det tempo, som de var i stand til at modtage dem.

Da han vidste, at hans virke var ved at være forbi, fortalte han dem om sin forestående bortgang: »Mine børn, endnu en kort tid er jeg hos jer ... Hvor jeg går hen, kan I ikke komme« (Joh 13:33).

De ydmyge disciple blev sikkert grebet af frygt, fortvivlelse og bekymring. I Jesus havde de fundet tryghed, hjælp og lys. Hvad skulle de gøre uden hans vejledning, hans belæring, hans eksempel og hans trøst?

Kærligt og omsorgsfuldt forsikrede Mesteren dem: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse ... jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer ... han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:18, 16-17, 26).

Jesus tilføjede så en storslået velsignelse til sine venner, apostlene, og til glæde for alle troende: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jeg *ikke, som verden giver.* Jeres hjerter må ikke forfærdes og ikke være modløst« (Joh 14:27. Fremhævelse tilføjet).

Skriften vidner om, at det løfte blev indfriet over for hans tjenere i tidens midte. Vi bærer vidnesbyrd om, at det stadig indfries i denne tidernes fyldes uddeling.

Læg mærke til, at Jesus lovede *sin* fred – *ikke* den fred, som verden giver. Verden længes efter fred fra krige, fra vold, fra undertrykkelse, fra uretfærdighed, fra strid, fra sygdom og fortvivlelse. Det står klart ud fra Frelserens afsluttende ord til sine apostle, at han ikke forventede en sådan verdslig fred: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred *i mig.* I verden har I *trængsler;* men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33; fremhævelse tilføjet).

I dette liv vil vi fortsat have trængsler. Men midt i disse trængsler vil hans disciple have fred i ham. Sagt med andre ord, selv om så hele verden styrter i grus omkring os, vil den lovede talsmand skænke os hans fred, når vi i sandhed er hans disciple. I den sidste ende vil den fuldstændige fred komme, fordi han overvandt verden. Men vi kan have hans fred med os, uanset hvilke trængsler verden oplever. *Hans* fred er den fred, den sindsro og den trøst, som Talsmanden, Helligånden, indgyder i vores hjerte og sind, når vi stræber efter at følge *ham* og holde *hans* bud.

»Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23).

»Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende« (L&P 59:23).

Ligesom Helaman, der midt i kampens hede erfarede, at »han fyldte vores sjæl med fred« (Alma 58:11), og Oliver Cowdery, der fik gydt fred i sin sjæl, da han råbte til Herren for at få at vide, om Mormons Bog var sand (se L&P 6:23), kan alle, der oprigtigt søger, opleve den samme fred. Den fred kommer med den stille, sagte stemmes bekræftelse. Helligånden er en ånd, der normalt ikke kommunikerer gennem vores fysiske sanser, men snarere ved at røre hjerte og sind – eller med andre ord, han taler gennem tanker, indtryk og følelser, og han gør det meget stille.

Ældste Packer har udtalt: »Ånden kræver ikke vores opmærksomhed ved at råbe op eller ruske kraftigt i os. Den hvisker tværtimod. Den lokker så blidt, at hvis vi er uopmærksomme, vil vi måske slet ikke fornemme den« (Boyd K. Packer, »Herrens lys«, *Stjernen,* juli 1983, s. 30).

Der er derfor mange, som ikke hører stemmen. Faktisk er der mange, som ikke *ønsker* at høre stemmen. Mange mennesker er opsat på at være sig selv nok, og de forkaster og håner alt, som muligvis kunne drage deres magt eller evner i tvivl. »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og

Kristus, *af Bertel Thorvaldsen, i det nordlige besøgscenter.*

det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok« (1 Kor 2:14).

Men skønt Ånden er stille, så taler den dog med stor kraft. Før vi kan modtage Ånden, må der ske en form for overgivelse. Få år før Jesu Kristi fødsel blev de nephitiske profeter Nephi og Lehi ligesom omringet af ild, mens de var fængslet. De, der ville slå dem ihjel, hørte en stemme, der lød, som om den kom fra det tætte mørke, som havde omsluttet de vantro, og den kaldte dem til omvendelse, mens jorden skælvede. »Og da de hørte denne røst, forstod de, at det ikke var en tordenrøst, ej heller var det en støjende og larmende røst, men se, det var en stille og fuldkommen mild røst, som om det var en hvisken, og den *trængte ind i sjælens inderste.* Og til trods for røstens mildhed rystedes jorden ...« (Helaman 5:30-31, fremhævelse tilføjet), og de motiveredes til at omvende sig og tro på Kristus. »Og se, Guds hellige ånd kom ned fra himlen og tog bolig i deres hjerter, og de blev ligesom opfyldt med ild og kunne tale forunderlige ord. Og det skete, at der hørtes en røst, ja, en behagelig røst ligesom en hvisken, som sagde: 'Fred, fred være med jer ...'« (Helaman 5:45-47).

De overgav sig – overgav sig til en usynlig magt, som dog var i stand til at trænge ind i ethvert lydhørt hjerte.

Paulus beskrev Åndens frugter, det vil sige det, som Ånden frembringer: »Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed ...«, og han bemærkede: »Alt dette er loven ikke imod« (Gal 5:22-23). Med andre ord, Ånden kan trænge igennem alt. Der kan ikke laves en lov, som vil kunne hindre Ånden i at virke i Kristi lydige disciple. Skriften lærer os, at Ånden -

- oplyser forstanden (L&P 6:15)
- leder til det gode
- til at handle retskaffent
- til at vandre ydmygt
- til at dømme retfærdigt (L&P 11:12)
- fylder sjælen med glæde (L&P 11:3; Mosiah 4:20);
- åbenbarer sandheden om alle ting (Moroni 10:5);
- vidner om Faderen og Sønnen (L&P 20:27);
- ved alt (L&P 42:17);
- overbeviser (L&P 100:8);
- giver kundskab (L&P 121:26);
- taler med en stille, sagte stemme (1 Nephi 17:45).
- lærer mennesker at bede (2 Nephi 32:8);
- bevirker store forandringer (Mosiah 5:2);
- forsikrer (Alma 58:11);
- fylder med håb og fuldkommen kærlighed (Moroni 8:26);

- giver frihed (2 Kor 3:17);
- trøster (Joh 14:16);
- indgyder fred (Alma 58:11);
- altid er tilgængelig (L&P 6:14).

Ligesom Jesu bekymrede apostle fik fred ved en anden Talsmand, kan alle mennesker modtage den samme vidunderlige velsignelse hver eneste dag af deres liv: teenageren, der er udsat for gruppepres; den, der er grebet af næsten overvældende lidenskaber eller følelser; den, der er tynget af ensomhed og fortvivlelse; den sultne, den undertrykte, den glemte, den skræmte, den misbrugte, misbrugeren, løgneren, tyven – ja, alle, som vil overgive sig og følge Mesteren og tjene ham, har ret til samme fred.

Jesu opfordring gælder os alle: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt 11:28). Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Taknemmelighed

Ældste Jerald L. Taylor
De Halvfjerds

Jeg udtrykker taknemmelighed og kærlighed til Jesus Kristus og hans forsoning – for hans villighed til at forlade de himmelske sfærer som en Gud og komme til jorden som et lille spædbarn.

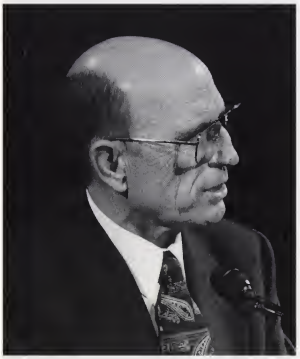

Mine kære brødre og søstre, denne eftermiddag ønsker jeg at tale om taknemmelighed; for det første for en kærlig familie; for det andet for en levende profet; og for det tredje for Herren Jesus Kristus.

Nephi erklærede, at han var »født af retskafne forældre.« Jeg gentager hans ord, for jeg blev også født af retskafne forældre – en far, som var en trofast sidste dages hellig, som ærede sit præstedømme, og en kærlig mor, som døde, da jeg var lille, hvilket efterlod min far med seks børn. Min far giftede sig igen med en enke med ni børn, hvilket i alt gav mig fem brødre og ni søstre. Jeg er taknemmelig for min anden mor, som elskede mig som en af sine egne, og som var et eksempel for mig. Jeg takker min Fader i Himlen for alle mine brødre og søstre, som har elsket og støttet mig, og som også elsker Herren og hans evangelium. Det er nu 54 år siden, familierne Lunt og Taylor blev samlet, og selv om vores forældre er døde, føler vi et fællesskab og stor indbyrdes kærlighed. Jeg har også oplevet kærlighed og støtte fra bedsteforældre, onkler og tanter og andre slægtninge.

Jeg er taknemmelig for min kærlige og hengivne hustru Sharon og vores seks børn, to svigersønner og fem børnebørn. Salmisten sagde: »Sønner er en gave fra Herren … Lykkelig den mand, der fylder sit kogger med dem« (Sl 127:3, 5). Jeg er taknemmelig for denne arv fra Herren og for deres kærlighed og støtte.

Jeg er taknemmelig for en levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. I november sidste år besøgte han mange lande i Sydamerika, herunder Chile. I samme uge var Chile vært for et vigtigt topmøde for alle latinamerikanske lande. Der var præsidenter og betydningsfulde personer fra 16 forskellige lande. Gaderne i det område, hvor de boede og holdt møde, var barrikaderet. Dag og nat hylede sirener og røde lys blinkede for at rydde vejen for disse mænd, når de kørte frem og tilbage fra deres møder. Midt i al denne opstandelse ankom præsident Hinckley. Der var ingen fanfare og ingen særlig velkomst, anerkendelse eller privilegier givet til ham. To minibusser forlod lufthavnen og manøvrerede gennem Santiagos gader – den ene indeholdt Herrens levende profet. På hotellet var der politi og vagter til at beskytte topmødets gæster, mens præsident Hinckley sammen med sin familie og andre ankom ubemærket.

Mine tanker gik tilbage til en stald for mange år siden, hvor Guds Søns fødsel foregik ubemærket, bortset fra nogle få hyrder på markerne, som vågede over deres flokke. Guds rige på jorden bevæger sig stille fremad bag kulisserne af mere omtalte begivenheder.

Da præsident Hinckley næste dag talte til over 50.000 hellige og vidnede om Kristus og hans kirke, kunne man mærke hans overbevisning. Han fortalte alle, der var til stede, at han ønskede, at de ville huske, at de havde hørt Gordon B. Hinckley sige, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Han rådede de hellige til at bringe deres liv i orden, at lære deres børn om Herrens veje og at danne evige familier ved at blive beseglet i templet. Ved afslutningen af denne konference rejste den store forsamling sig med tårer i øjnene og et vidnesbyrd i hjertet om, at her var i sandhed en Guds profet på jorden, og de vinkede med hvide lommetørklæder til farvel. Præsident Hinckley tog sit lomme-

tørklæde frem og gengældte med sin kærlighed deres farvel. Jeg ved, ligesom de mange hellige i Chile og over hele jorden ved, at præsident Gordon B. Hinckley er Guds levende profet på jorden. Jeg er taknemmelig for ham og for hans eksempel.

Jeg udtrykker taknemmelighed og kærlighed til Jesus Kristus og hans forsoning – for hans villighed til at forlade de himmelske sfærer som en Gud og komme til jorden som et lille spædbarn, født i en stald som søn af Maria og Josef, for der var ikke plads til dem i herberget. Han levede et liv fyldt med tjeneste, glemte sig selv til fordel for sin Faders andre børn. Hans ønske var at udføre Faderens vilje, som er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

I de sidste timer af hans liv på jorden gik han til Getsemane Have og påtog sig *hele* menneskehedens synder, fra Adam og indtil den sidste person, der fødes på jorden. Der led han »dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide« (L&P 19:16). Hans egne ord beskriver den hændelse: »Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk« (L&P 19:18). Nogle få timer senere blev han stillet for en domstol og dømt af mennesker og derpå korsfæstet på et kors. Den store Jehova, Skaberen af denne verden og verdener uden tal, underkastede sig ydmygt disse onde mænds ønsker og opfyldte derved Faderens vilje.

Den opstandne Frelser lærte folket i Amerika, at »den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud indtil enden, se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden« (3 Nephi 27:16). Om omvendelse har præsident Boyd K. Packer skrevet: »I den universelle kamp om menneskers sjæle tager modstanderen enorme mængder af fanger. Mange ved ikke, hvordan de skal undslippe, og tvinges ind i hans tjeneste. Hver eneste person, der er fanget i en koncentrationslejr af synd og skyld, har en nøgle til porten. Nøglen hedder omvendelse. Modstanderen kan ikke holde dem tilbage, hvis de ved, hvordan de skal bruge nøglen. De to principper, omvendelse og tilgivelse, overstiger i styrke fristerens frygtindgydende kraft« (*The Things of the Soul*, 1996, s. 114).

I Esajas' Bog sagde Herren: »Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld« (Es 1:18). Herren har i vor tid sagt: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu. Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:42-43).

Jesus Kristus er alles dommer, »portens vogter er den Hellige i Israel, og han holder ingen tjener der; og der er ingen anden vej end gennem porten« (2 Nephi 9:41). Jeg tror, at han vil være skuffet, hvis vi ikke er værdige til at bo sammen med ham og hans Fader. Brødre og søstre, må vi vide, hvordan man bruger nøglen, der hedder omvendelse, så at vi, når vi står foran Frelseren, kan lytte »til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag for ham, og siger: Fader, se hans lidelse og død, han, som ikke gjorde synd, i hvem du havde velbehag. Se din Søns blod, som blev udgydt, hans blod, som du hengav, for at du kunne blive herliggjort. Skån derfor, o Fader, disse mine brødre, der tror på mit navn, at de må komme til mig og have evigt liv« (L&P 45:3-5). Mit ønske er at være værdig til at få dette evige liv sammen med Jesus Kristus og vor Fader, og jeg beder om, at vi alle vil have det samme ønske og stræbe efter at opnå det.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds Enbårne Søn, vor Herre og Frelser. På denne årstid, hvor vi mindes hans opstandelse, giver jeg udtryk for min store taknemmelighed for ham og for hans forsoning, og dette gør jeg i hans navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Fordi hun er mor«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis I vil gøre jeres bedste for at være de bedste forældre, I kan være, så har I gjort alt, hvad der er menneskeligt muligt og alt, hvad Gud forventer af jer.

Nogle linjer, som tilskrives Victor Hugo, lyder:

»Hun brækkede brødet over i to dele og gav dem til sine børn, som grådigt spiste dem. 'Hun gemte ikke noget til sig selv,' brummede sergenten.

'Fordi hun ikke er sulten,' sagde en soldat.

'Nej,' sagde sergenten, 'fordi hun er mor.'«

I et år, hvor vi fejrer den tro og det mod, som udvistes af dem, der foretog den krævende rejse gennem Iowa, Nebraska og Wyoming, vil jeg gerne udtrykke en hyldest til vor tids modstykker til de pionermødre, som passede på, bad for og alt for ofte begravede deres børn langs ruten. Til de kvinder, der i dag kan høre mig, og som så inderligt ønsker at blive mødre, og som ikke er det, siger jeg, at ved jeres og vores tårer på grund af dette, vil Gud en gang i fremtiden indgyde håb i fortvivlede hjerter.[1] Som profeter har sagt utallige gange fra denne talerstol, vil ingen velsignelse blive holdt tilbage fra de trofaste, selv om de velsignelser måske ikke kommer lige med det samme.[2] I mellemtiden glæder vi os over, at kaldet til at tage os af børnene ikke kun gælder vores eget afkom.

Selv om jeg nu taler om mødre, vil jeg i denne forbindelse ikke glemme at nævne fædres vigtige rolle, især i dag hvor faderløsheden i hjemmene af nogle betragtes som »vor tids største sociale problem.«[3] Faktisk kan faderløshed også være et problem i de hjem, hvor der er en far, der så at sige kun tager del i familiens liv pr. fjernbetjening. Men det må vente til en senere tale til præstedømmet. I dag vil jeg hylde de moderhænder, der har hvilet på barnets vugge, og som ved at undervise deres børn i retfærdighed spiller en meget vigtig rolle i Herrens hensigter med os i dette liv.

Jeg vil her gerne gentage Paulus' ord, da han skrev og roste Timotheus' »oprigtige tro … som allerede din mormor Lois og din mor Eunike havde.«[4] »Fra barnsben kender du De hellige Skrifter,«[5] sagde Paulus. Vi takker for alle de mødre og bedstemødre, som har lært disse sandheder fra sig, mens børnene var små.

Når jeg taler om mødre, vil jeg især rose og opmuntre *unge* mødre. En mors arbejde er hårdt og går alt for ofte ubemærket hen. De år, hvor børnene er små, er ofte den tid, hvor enten mand eller hustru – eller begge – stadig uddanner sig eller også er manden ved at udvikle sine evner som forsørger. Deres økonomi svinger dagligt mellem lavvande til ingenting. Hjemmet er som regel udsmykket i en af to elegante stilarter – Frelsens Hærs genbrugsstil eller klassisk Mudderkonestil. Hvis de har en bil, kører den på tyndslidte dæk og tom tank. Men udmattelse er nok det største problem for en ung mor, der skal op og amme eller trøste et barn, der er ved at få tænder. Det er i de år, at mødre yder mere med mindre søvn og giver mere til andre uden selv at få noget, end nogen anden gruppe på noget andet tidspunkt i livet. Det kan derfor ikke undre nogen, at de sorte rande under deres øjne til tider er på størrelse med staten Rhode Island.

Det er derfor ironisk, at det ofte er den søster, vi gerne vil kalde – eller har brug for – til at tjene i wardets og stavens hjælpeorganisationer. Det er forståeligt nok. Hvem ville ikke gerne nyde godt af disse kommende Lois'ers og Eunike'ers eksemplariske indflydelse? Men tænk jer om, alle sammen. Husk på, at familien har den højeste prioritet, især i de formative år. Alligevel finder unge mødre måder, hvorpå de kan tjene trofast i Kirken, ligesom andre tjener og styrke dem og deres familier.

Gør jeres bedste i disse travle år, men hvad I end gør, så glæd jer over den enestående rolle, I har fået, som gør, at himlen sender engle til at våge over jer og jeres små. Ægtemænd – især ægtemænd – såvel som kirkeledere og venner bør være hjælpsomme, opmærksomme og kloge. Husk på, at »alt har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt.«[6]

Mødre, vi anerkender og værdsætter jeres »tro i hvert et fodtrin.« I skal vide, at det er umagen værd, både dengang, i dag og i al evighed. Og hvis I af en eller anden årsag må yde denne tapre indsats alene uden jeres ægtemand ved jeres side, vil vores bønner for jer være endnu mere inderlige, og vi vil være endnu mere opsat på at række jer en hjælpende hånd.

En ung mor skrev for nylig til mig og fortalte, at hendes bekymringer stammede fra tre forskellige kilder. Den ene var, at når hun hørte taler om sidste dages hellige mødre, så bekymrede hun sig ofte, fordi hun følte, at hun ikke levede op til forventningerne eller kunne overskue opgaven. For det andet følte hun, at verden forventede, at hun skulle lære sine børn at læse, skrive, udsmykke hjem, tale latin, regne og bruge Internettet, alt sammen inden den lille kunne sige noget så almindeligt som »gu-gu.« For det tredje syntes hun ofte, at folk talte ned til hende, som regel uden at ville det, fordi de råd og de komplimenter, hun fik, syntes ikke at genspejle den mentale indsats, det åndelige og følelsesmæssige slid, de lange nætter og lange dages opslidende krav, som til tider er nødvendig, mens hun stræber efter og ønsker at blive den mor, som Gud ønsker, at hun skal være. Men, skrev hun, der var én ting, som holdt hende oppe. Jeg citerer: »Men selv i de værste stunder, selv når jeg græder lidt over det hele, *ved jeg inderst inde, at jeg tjener Guds værk.* Jeg ved, at jeg ved at være mor har et evigt partnerskab med ham. Jeg er dybt rørt over at vide, at det, der betyder mest for Gud, er at være forælder, selv om nogle af hans børn volder ham sorg.

Det er den forståelse,« siger hun, »jeg søger at erindre mig på de uundgåelige svære dage, hvor det hele virker så overvældende. Måske er det netop vores uformåenhed og ængstelse, der tilskynder os til at anråbe ham og øger hans mulighed

for at hjælpe os. Måske håber han i det skjulte, at vi *vil* være ængstelige og *vil* bede ham ydmygt om hjælp. Så tror jeg, at han kan undervise børnene direkte, gennem os, uden at vi hindrer ham. Jeg holder meget af den tanke, og den giver mig håb,« slutter hun. »Hvis jeg lever retskaffent for min himmelske Fader, kan han måske uhindret vejlede vores børn. Og så bliver det bogstaveligt hans gerning og herlighed.«[7]

I lyset af dette brev står det klart, at de store sorte rande på størrelse med Rhode Island ikke kun stammer fra bleskift og børnepasning, men også fra en del søvnløse nætter brugt på at ransage sjælen og bede om hjælp til at opdrage disse børn til det, som Gud ønsker de skal blive. En sådan hengivenhed og beslutsomhed rører mig dybt, og jeg vil i Herrens navn sige til alle jer mødre, at I er vidunderlige. I klarer det fantastisk fint. Selve den kendsgerning, at I har fået overdraget et sådant ansvar er et evigtvarende bevis på den tillid, som jeres himmelske Fader har til jer. Han ved, at det at føde et barn ikke straks gør jer alvidende. Hvis I og jeres ægtemænd vil stræbe efter at elske Gud og efterleve evangeliet; hvis I vil bede om Helligåndens vejledning og trøst, som loves de trofaste; hvis I vil besøge templet og begge indgå de helligste pagter, som en mand og en kvinde kan indgå i denne verden; hvis I vil vise andre, deriblandt jeres børn, den samme omsorg, barmhjertighed, overbærenhed, som I ønsker, at himlen skal vise jer; hvis I vil gøre jeres bedste for at være de bedste forældre, I kan være, så har I gjort alt, hvad der er menneskeligt muligt og alt, hvad Gud forventer af jer.

Af og til vil et barns eller barnebarns beslutning volde jer sorg. Af og til vil forventninger ikke straks blive indfriet. Det er enhver mors og fars bekymring. Selv den elskede og meget vellykkede far, præsident Joseph F. Smith, bad: »O Gud, lad mig ikke miste mine egne.«[8] Det er alle forældres bøn og alle forældres frygt. Men ingen, der vedbliver med at prøve og bede, har svigtet. I har al mulig ret til at få opmuntring og vide, at jeres børn i den sidste ende vil velsigne jeres navn på

Ældsterne David B. Haight (til venstre) og Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum taler sammen, før et møde begynder.

lige fod med de generationer af kvindelige aner, som har delt jeres håb og frygt.

I viderefører den storslåede tradition, som begyndtes af Eva, menneskehedens mor, der forstod, at hun og Adam *måtte* falde, for at »menneskene kunne blive til«[9] og der kunne blive lykke. I viderefører Saras og Rebekkas tradition, uden hvem vi ikke havde haft de vidunderlige patriarkalske løfter, som blev givet til Abraham, Isak og Jakob til velsignelse for os alle. I viderefører traditionen fra Lois, Eunike og de 2000 unge krigeres mødre. I viderefører Marias tradition, hun, der blev udvalgt og forudordineret før verden blev skabt til at bære og føde Guds Søn. Vi takker jer alle, deriblandt også vore egne mødre, og siger jer, at der i denne verden ikke findes noget mere vigtigt end at tage så aktivt del i Guds gerning og herlighed at tilvejebringe dødelighed og jordisk liv for hans sønner og døtre, så de kan modtage udødelighed og evigt liv senere i det celestiale rige.

Når I har søgt Herren i sagtmodighed og ydmyghed i hjertet og, som en mor udtrykte det, »har hamret på himlens port for at bede om, trygle om, ja, kræve vejledning og visdom og hjælp til at magte denne vidunderlige opgave,« så vil porten blive slået op, og I vil modtage evighedens indflydelse og hjælp. Gør krav på verdens Frelsers løfter. Bed om forsoningens balsam, når noget plager jer eller jeres børn. Vær vis på, at med tro ordner alt sig, på trods af jer, eller måske snarere på grund af jer.

I kan ikke klare det på egen hånd, men I får hjælp. Himlens og jordens Herre er parat til at velsigne jer – han, som beslutsomt går ud efter det vildfarne får, fejer grundigt for at finde den tabte mønt og evigt venter på den fortabte søns hjemkomst. I virker for andres frelse, og derfor bliver I styrket, hjulpet, gjort større og bedre, end I nogensinde har været, når I gør en hæderlig indsats, uanset hvor svag I af og til føler, at den er.

Husk som mødre altid på: »I kan ikke være kommet så vidt uden ved Kristi ord med urokkelig tro på ham, idet I helt forlader jer på hans fortjenester, som er i stand til at frelse.«[10]

Stol på ham. Stol inderligt på ham. Stol altid på ham. Og stræb »fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb.«[11] I udfører Guds værk. I gør det godt. Han velsigner jer, og han vil velsigne jer, selv – nej, *især* – når jeres dage og nætter er mest krævende. Ligesom til kvinden, der anonym, sagtmodig, ja, måske endda tøvende og flov, kæmpede sig gennem skaren for bare at røre ved kvasten på Mesterens kappe, vil Kristus også sige til de kvinder, som gør sig bekymringer, er rådvilde eller græder over deres ansvar som mødre: »Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig.«[12] Og den vil også frelse jeres børn.

I Jesu Kristi hellige og ophøjede navn. Amen. □

NOTER:

1. »Nu Israels Genløser,« *Salmer og sange*, nr. 5.
2. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, 2:70-71; Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*, s. 292; Gordon B. Hinckley, *Stjernen*, juli 1991, s. 68-71.
3. Tom Lowe, »Fatherlessness: The Central Social Problem of Our Time,« Claremont Institute Home Page Editorial, januar 1996.
4. 2 Tim 1:5.
5. 2 Tim 3:15.
6. Præd 3:1.
7. Personlig korrespondance.
8. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 389.
9. 2 Nephi 2:25.
10. 2 Nephi 31:19.
11. 2 Nephi 31:20.
12. Matt 9:20-22.

Præstedømmets møde
Den 5. april 1997

Det grundlæggende er ikke forandret

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Lær at være ... lydige frem for alt – så I må være i stand til at udføre Herrens værk på den majestætiske måde, det skal gøres på.

Hvor er I et flot syn, mine brødre. Det er betagende at stå her og se ud over denne store forsamling i Tabernaklet og så tænke over, hvad der sker over hele verden. Sangen, vi netop har hørt, synes jeg, er meget passende. »Hvor kan jeg finde fred?« (*Salmer og sange*, nr. 65) – vi kunne tale om det emne hele aftenen. Før den hørte vi den gribende sang, »Let the Mountains Shout for Joy«, som er skrevet af Evan Stephens. Når vi tænker på 150-året for vore pionerers ankomst, kan I forestille jer den begejstring, de hellige må have følt, da de sang denne sang eller hørte den for første gang. Efter at de havde vandret over sletterne og gennemført alt det, de gjorde – lidelserne og at bo i vognenes bund og sove ude på jorden og vandre barfodet og begrave de døde ude på prærien – for endelig at ankomme til Den Store Saltsø-dal og der oprette Zion, så kan I forestille jer, hvordan de senere sang: »Lad bjergene råbe af glæde, lad dalene synge.«

Det kan vi gøre nu, når vi tænker tilbage på vore forfædre, som tog del i den udvandring, og alt det, som de har gjort for at bane vejen for os og derpå forestille sig Kirken i dag. Da vi hørte statistikken læst op i dag, og når vi overvejer det, der sker over hele jorden med hensyn til Kirkens image, dens vækst og fortsatte ekspansion i stave og ward og medlemmer over hele verden og ind i nye lande og nye områder, kunne vi atter med stor begejstring synge: »Lad bjergene råbe af glæde.« Vi står her, og ordet bliver udbredt som forudsagt, og som det bør ske.

Jeg er beæret over at kunne være på programmet her i aften. Jeg er ved at være gammel nok til næsten at spænde over det 20. århundrede. Jeg mangler seks år i begyndelsen af århundredet – jeg blev født i 1906 – og der er tre år i den anden ende, som tilsammen dækker de 100 år. Forleden dag talte præsident Hinckley om en indvielse, som skulle finde sted år 2.000. Så sagde han til mig: »Og jeg regner med, at du er der.« Jeg svarede: »Jeg regner med at være der.« Så hvis jeg kan holde den aftale, vil det afslutte den øverste del, hvorefter jeg kun mangler de seks i begyndelsen af århundredet. Det vil give mig 94% af dette århundredes 100 år.

Når jeg nu overvejer det 20. århundrede og det, jeg har lært, ønsker jeg at sige noget til Det Aronske Præstedømme og især om det, jeg har set, og det, jeg har følt i den tid.

Jeg vil minde alle om, at i året 1906 var der omkring 360.000 medlemmer af Kirken. Der var 55 stave. Der var 22 missioner. Der var ca. 1.500 missionærer, så vidt jeg har været i stand til at regne ud, hvilket giver omkring 70 missionærer i hver af de 22 missioner. Værket gik fremad i det år, hvor jeg blev født.

Min mor fortalte, at den morgen, hvor jeg blev født – en søndag – var min far ret stolt. Han var biskop for Oakley 1. Ward i Idaho, og han gik udenfor for at bekendtgøre det for en af vore skandinaviske venner, bror Petersen, som kom gående forbi. Min far bad ham om at komme indenfor og se den nye søn. Min mor, sagde, at jeg var den mindst kønne lille unge, hun nogensinde havde set. Jeg var underernæret, rynket og skaldet. Så da bror Petersen havde set mig, sagde han: »Søster Haight, tror du han er værd at kæmpe for?« Ja, det var min ankomst til verden.

Siden da har jeg set bilen komme frem og de første fly. Jeg har set radioen udvikle sig fra en lille krystal med en »kats knurhår« til at indstille med til begyndelsen af den moderne elektroniske verden. Jeg han huske, at vi om aftenen sad hos Idaho Power Company med en lille radio og kradsede med det lille knurhår, og vi fik noget forfærdelig statisk støj. Vi troede, at vi havde stillet ind på Kina, for vi kunne ikke forstå, hvad der skete.

Når jeg tænker på den verden, jeg kendte som ung, var det grundlæggende, som vi taler om, på plads dengang. Med alt det, jeg har set ske i den tid, jeg har levet på jorden, er der ikke kommet noget nyt, der har ændret det grundlæggende. Vi har nu store muligheder for at kommunikere hurtigt og på forskellige måder. Vi kan rejse hurtigere – gennem luften, i biler osv. – men det grundlæggende, de evige principper, er ikke forandret en tøddel.

I, der er unge i dag – og jeg tænker på diakonerne, som er samlet til møde ud over hele verden – jeg kan huske, da jeg blev ordineret til diakon af biskop Adams. Han overtog min fars plads, da han døde. Min far døbte mig, men han var der ikke, da jeg modtog Det Aronske Præstedømme. Jeg kan huske spændingen, jeg følte, da jeg blev diakon og nu bar præstedømmet. De forklarede mig det på en enkel måde og i et enkelt sprog, at jeg havde modtaget kraft til at hjælpe i organisationen og til at hjælpe Herrens værk fremad på jorden. Vi modtog det som 12-årige drenge. Vi går gennem disse første embeder i det mindre præstedømme – diakon, lærer og derpå præst – og lærer lidt efter lidt, lidt her og lidt der og vokser i viden og visdom. Det lille vidnesbyrd, som I begynder med, begynder at vokse, og I ser det blive større, og I ser det vokse på en måde, som I kan forstå. I kan mærke storheden af det, mens I begynder at vokse og forberede jer til at blive mænd.

Når vi nu taler om at forberede sig til at blive mand, så mindes jeg, da jeg var 12 år gammel. Jeg var den vigtigste mand i huset. Jeg var manden, da jeg var 12, fordi min mor forventede det af mig. Hun blev ikke betragtet som enke; hun var min mor, som opdrog, underviste og uddan-

nede os og hjalp os med at forberede os til livet. Og derfor siger jeg til drengene i Det Aronske Præstedømme: Husk de enkle, grundlæggende ting, som vi lærer helt fra begyndelsen, som vi belæres om i skrifterne. Lige fra Adams tid fandtes det grundlæggende på jorden, og selv med menneskehedens udvikling, bilernes, flyvemaskinernes eller kommunikationens hastighed er ingen af disse grundlæggende evangeliske principper forandret. De er stadig på plads. Vi må forberede os til at gå gennem livet og lære at gøre det, der er nødvendigt, for at vi kan komme frem i præstedømmet eller komme frem til stillinger i samfundet eller hvad det nu er, men vi må lære at adlyde evangeliets enkle og grundlæggende regler.

Da Det Første Præsidentskab kom ind i aften, sagde en af dem til mig: »Scor et hattrick,« og en anden sagde: »Skyd et mål.« Det mindede mig om, at jeg for nogle år siden ved et møde som dette fortalte en fodbold-historie, som jeg tog del i, da skolen i Oakley i Idaho var i stand til at finde penge til at købe 12 uniformer til amerikansk fodbold (se »De aronske præstedømmebæreres ansvar,« *Den danske Stjerne*, oktober 1981, s. 72). Vi havde aldrig spillet fodbold; vi havde spillet basketball, for det var let og billigt og krævede ikke ret meget udstyr. Men de var endelig i stand til at købe 12 uniformer, så vi kunne stille et fuldt hold og en reserve. Vores træner var kemilæreren. Han havde engang set en kamp, og således lærte han os at tackle, løbe op og ned af banen og nogle få enkle systemer, men vi havde aldrig set et rigtigt hold spille.

Vores første kamp var mod Twin Falls, også fra Idaho, som året før havde været statsmestre på High School-niveau. Vi kravlede ind i de små Ford-biler og kørte til Twin Falls. Vi tog vore dragter og basketball-sko på og gik ud på banen – alle 12 – og da vi havde løbet lidt rundt for at varme op, begyndte skoleorkestret at spille, og deres fodboldhold kom ind på banen. De havde flere i deres orkester, end vi havde i hele vores skole. Men da deres hold kom ind i deres store, grønne Green Bay Packer-uniformer, var vi målløse. De var 39 fuldt omklædt.

Som I kan forestille jer, var det en interessant kamp. De begyndte, og vi forsøgte et par systemer og kom ingen vegne, så vi sparkede til bolden for at slippe af med den. Hver gang vi fik bolden, sparkede vi den væk, og hver gang de fik bolden, scorede de. Det var en interessant eftermiddag. Hen mod slutningen af kampen, da vi var ømme, blodige og slået, begyndte de at blive lidt overmodige, og et af deres vilde kast landede lige i favnen på Clifford Lee, som spillede halfback sammen med mig. Han spekulerede på, hvad han skulle gøre med den. Men så så han dem komme efter sig, og han begyndte at løbe. Han løb ikke for at score point; han løb for livet. Han scorede en touchdown.

Det endelige resultat blev 106-6. Avisen i Twin Falls havde for en 2-3 år siden en artikel om deres gode fodboldhold. De nævnte den kamp mod Oakley, og i avisen skrev de, at resultatet var 106-7. Jeg skrev til redaktøren og sagde: »Kære redaktør: Jeg vil tro, at I gerne vil høre fra én, som spillede for modstanderen.« Derefter beskrev jeg kampen for ham, og jeg sagde: »Vi forsøgte ikke at score det ekstra point, for vi havde ingen, som kunne have ramt bolden rigtigt. Og I må rette resultatet i jeres optegnelser, for det var 106-6.«

Tja, sådan er livet og muligheden, vi får for at være forberedt; og når der er noget, der skal gøres, og noget, vi skal lære for at udføre det, så må vi lære det grundlæggende, og hvordan vi skal udføre det.

Evangeliet er sandt. Når jeg tænker på den missionærstyrke, vi har ude i verden, så har vi en stor chance for at bringe Herrens værk ud på den måde, det skal gøres på. Vi elsker jer for det, I gør. I drenge i Det Aronske Præstedømme, vær så gode, som I bør være, og lær at være rene og ærlige og uskyldige og oprigtige og lydige – lydige frem for alt – så I må være i stand til at udføre Herrens værk på den majestætiske måde, det skal gøres på.

Jeg efterlader jer min kærlighed, mit vidnesbyrd om, at dette værk er sandt; at præsident Hinckley, som leder Kirken i dag, er vores profet, seer og åbenbarer; at han er kaldet af Herren til at præsidere over Kirken. Jeg har fulgt ham nøje i over 20 år og har set hans evner, talenter, viljestyrke og den åndelige virkning, han har på verden i sin ledelse af dette værk. Det er sandt. Det vil gå fremad og opfylde hvert hjørne af jorden. Mennesker vil få lejlighed til at høre det med deres egne ører – at høre nogen erklære, at Jesus er Kristus, Guds Søn, som jeg nu erklærer det for jer. Jeg efterlader jer min kærlighed, mit vidnesbyrd om, at dette værk er sandt, i vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

»I hans styrke kan jeg gøre alt«

Ældste Jack H Goaslind
De Halvfjerds' Præsidium

Almindelige mænd, der er velsignet med det privilegium at bære Guds præstedømme, kan blive kaldet til at udføre ekstraordinære opgaver, og de kan udføre store bedrifter gennem tro på den hellige kraft.

I aften, brødre, vil jeg gerne berette dele af en veldokumenteret historie, som er ret ukendt i Kirken. Den handler om nogle få unge mænds mod og styrke fra pionertiden – nogle var på alder med præster og lærere, ligesom mange af jer, der er samlet her i aften. Disse unge mænd ydede villigt et stort offer, da de modtog et kald.

Mens jeg fortæller beretningen om dem, så husk på, hvilken kraft det er, som forener os, og som også forbinder os med dem. Det kongelige præstedømme, vi bærer, er mere end blot en detalje i denne beretning. De havde det samme præstedømme, som i dag gør *jer* i stand til at udføre små og store tjenestegerninger for jeres medmennesker.

Almindelige mænd – herunder og måske *især* unge mænd – der er velsignet med privilegiet med at bære Guds præstedømme, kan blive kaldet til at udføre ekstraordinære opgaver. Bærere af det hellige præstedømme kan udføre store bedrifter, der viser heltemod, tapperhed og tjenstvillighed, gennem tro på den hellige kraft.

Pionererne tvivlede ikke på det. De bar ofte vidnesbyrd om, at Herrens Ånd gav dem råd og vejledning. Jeg bekræfter deres vidnesbyrd og siger til jer, at Herrens Ånd er med hver eneste af os. Han ønsker at velsigne og styrke os. Han vil gøre os i stand til at klare enhver retfærdig opgave, som vi giver os i kast med i hans navn. Han vil mangefold forøge vore naturlige evner. I kan gennemføre noget ud over jeres egen styrke, *hvis I vil lære at stole på Herrens Ånd.*

Den beretning, som jeg lovede at fortælle jer, begyndte før oktoberkonferencen i 1856, men det er der, hvor vi vil begynde. Præsident Brigham Young stod på talerstolen i det gamle tabernakel på denne plads og udstedte en kaldelse om at drage ud og redde Willies og Martins håndkærrekompagnier. To dage efter blev omkring 30 trofaste brødre med gode muldyrforspand sendt afsted for at hente håndkærrepionererne, som var strandet flere hundrede kilometer mod øst. Dan Jones, som havde været medlem i mindre end fem år, meldte sig frivilligt.

Efter en voldsom anstrengelse fandt man endelig Willies kompagni. De hellige var fanget af tidlige vinterstorme, og de var ved at dø af kulde og sult. Redningsmandskabet gjorde alt, hvad der var i deres magt, for at forbedre deres tilstand, men for nogle var det ganske enkelt for sent. Den følgende formiddag efter redningsmandskabets ankomst blev ni fra kompagniet begravet i en fællesgrav.

Nogle fra redningsmandskabet fik til opgave at ledsage håndkærrepionererne til Salt Lake-dalen, mens andre kæmpede sig videre mod øst i et forsøg på at finde Martins kompagni. Endelig fandt man dem sammen med Hodgetts og Hunts vogntog håbløst kørt fast og hjælpeløse i sneen godt 60 km øst for Devil's Gate i Wyoming.

Deltagerne i Martins kompagni havde store problemer. Deres madrationer var skåret ned til mindre end 100 gram mel pr. dag. Kun en tredjedel kunne gå, og hver dag døde nogle.

Lederne af redningsmandskabet besluttede klogt at gøre alt for at få de overlevende i sikkerhed i Salt Lake-dalen. På grund af mangel på plads i vognene var det nødvendigt at efterlade det meste af håndkærrepionernes ejendele ved Devil's Gate indtil foråret.

Bror Dan W. Jones og to andre fra redningsmandskabet samt 17 unge mænd fra vogntogene blev kaldet til at blive tilbage og bevogte ejendelene. De blev efterladt og stod over for fem vintermåneder i Wyoming, hundredvis af kilometre fra al hjælp og med næsten ingen mad og med ekstrem mangel på alle livsnødvendigheder. *Forestil jer det offer!* Hver eneste fik tilbuddet om at tage med vognene tilbage til dalen, men hver af dem valgte at blive, lydige mod kaldet om at tjene.

Den vinter huskedes som en af de strengeste nogensinde. De uforfærdede vagter kæmpede hårdt for at reparere hytterne ved Devil's Gate, slog resten af kvæget ned, opbevarede det seje og senede oksekød til senere brug og istandsatte og ordnede de ejendele, de var efterladt for at beskytte.

De dræbte nogle bisoner, men jagten var dårlig. Snart var de begrænset til at leve af dyrehuder, hvor de skrabede håret af og derefter kogte læderet. De spiste læderet viklet omkring vognstænger, gamle mokkasinsåler og et udtjent bøffelskind, som havde været brugt som dug i to måneder. På et tidspunkt forberedte Dan Jones sig helt bogstaveligt til at spise sin saddel!

I februar i den ekstreme vinter fik de besøg af en indianer fra Snake-stammen, som hjalp dem. Den aften kom han og to spejdere til lejren læsset med godt bisonkød.

Vinteren gik, og endelig i begyndelsen af maj begyndte hjælpen at komme. Blandt de forskellige beskeder, som bror Jones havde modtaget, var der et meget vigtigt brev fra Brigham Young, som ikke kom. Læsning og forsendelse af de opbevarede ejendele kunne ikke begynde uden det.

I dagevis ventede de og blev stadig mere spændte. Endelig søgte bror Jones Herren i bøn for at vide, hvad han skulle gøre. Han nedskrev følgende vidnesbyrd:

»Den følgende morgen gik vi igang uden at sige noget om de manglende instruktioner. Hurtigt var der en, som spurgte, hvilke vogne der skulle læsses først, og jeg dikterede det til min sekretær. Således fortsatte vi. Lige så hurtigt som sekretæren kunne skrive det ned, blev ordren givet, og vi gik videre til den næste. Vi fortsatte således i fire dage. Alle vogne-

ne var læsset, kompagnier blev organiseret og begyndte hjemturen (til dalen)« (Dan W. Jones, *Forty Years Among the Indians*, 1960, s. 107).

De 17 unge mænd blev sat op på de sidste vogne, der kørte til Salt Lake-dalen, hvor de ville blive genforenet med deres familier og kære.

Bror Jones kom senere for at rapportere til præsident Young – ret usikker på, hvordan han ville blive modtaget. Burde han have ventet på præsidentens skriftlige ordre? Da alt var gjort rede for, viste det sig, at præsident Young faktisk havde dikteret et brev med instruktioner, som aldrig var kommet frem. Dan fremlagde omhyggeligt sin detaljerede redegørelse. Det var et vidnesbyrd for ham, at den inspiration, som han havde modtaget i Wyoming, var *præcis* den samme som i profetens brev.

Dan Jones' unge mænd havde gjort mere, end de nogensinde havde forestillet sig, de kunne.

- De havde krydset prærien i vogne og med håndkærre, men mest til fods.
- De havde set mange af deres venner og slægtninge dø undervejs.
- De havde meldt sig frivilligt til at tilbringe vinteren 500 km fra deres mål.
- De havde overlevet en streng vinter næsten uden mad og kun få eller ingen bekvemmeligheder.
- De havde fulgt kaldet fra en profet om at tjene deres trosfæller.
- De havde ædelmodigt holdt ud til enden og blev velsignet for deres indsats.

Brødre, jeg gentager: Almindelige mænd, der er velsignet med det privilegium at bære Guds præstedømme, kan blive kaldet til at udføre ekstraordinære opgaver, og de kan udføre store bedrifter gennem tro på den hellige kraft!

En af mine helte fra Mormons Bog, Ammon, Mosiahs søn, forklarer, hvor meget to personer kan udrette, når den ene af dem er Herren:

»Ja, jeg ved, at jeg intet er; med hensyn til min egen styrke er jeg svag; derfor vil jeg ikke rose mig af mig selv, men jeg vil rose mig af min Gud, thi i hans styrke kan jeg gøre alt; ja, mange kraftige undergerninger har vi udført her i landet, for hvilke vi vil prise hans navn evindelig« (Alma 26:12).

Til jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme og til jer brødre i Det Melkisedekske Præstedømme vidner jeg om, at vi *kan* udføre »mange kraftige undergerninger«, således som Ammon og Dan Jones vidnede om! De brugte Herren som deres vejleder, lyttede til og fulgte Helligånden og lærte, at de virkelig kunne udføre kraftige undergerninger, som de aldrig før havde troet.

Vore personlige udfordringer i disse dage vil være store. Vore behov vil være betragtelige. Vi må ikke være mindre tapre i vores loyalitet over for evangeliets sandheder end disse unge mænd, som holdt ud for over 140 år siden.

Brødre, det er min bøn, at vi hver især vil gøre Herren – og hans åbenbarede ord gennem hans tjenere, profeterne – til den ledende kraft i vores tilværelse. Vi har alle et mirakel at udføre, en rejse at fuldføre og en vidunderlig mission at opfylde.

Må vor himmelske Fader velsigne jer med kundskab om, at I er hans udvalgte sønner i et velsignet og kongeligt slægtled – og at han har kraftige undergerninger, *I* skal udføre. Med hans styrke og Åndens vejledning kan I også gøre alt dette! Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets magt

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Omsorg for andre er selve indbegrebet af præstedømmets ansvar. Det er magten til at velsigne, helbrede og forrette evangeliets frelsende ordinanser.

Mine kære brødre, jeg beder jer om at støtte mig med jeres bønner, nu hvor jeg påtager mig det overvældende ansvar at tale til denne store forsamling af præstedømmebærere. Må jeg have lov at udtrykke min dybeste taknemlighed for jeres loyalitet, trofasthed og hengivenhed. Guds, vor Faders, værk skrider frem som aldrig før takket være jeres trofasthed og hengivenhed mod dette hellige værk.

Brødre, vi må aldrig lade Guds hellige præstedømmes mægtige kræfter ligge i dvale i os. Vi er knyttet sammen i vores virke for den mest storslåede sag og det helligste værk i verden. For at kunne udøve disse mægtige kræfter, skal vi være rene i tanke og handling. Vi må ikke gøre noget, som kan hindre den fulde udfoldelse af denne fantastiske magt.

Præstedømmet er den største magt på jorden. Verdener blev skabt af og ved præstedømmet. For at være om denne hellige magt handler alle præstedømmebærere under ledelse af dem, som besidder præstedømmets nøgler. Disse nøgler skaber orden i vores liv og i Kirkens organisation. Vi betragter præstedømmets magt som den magt og myndighed, som Gud har givet os til at handle i hans navn til hans børns frelse. Omsorg for andre er selve indbegrebet af præstedømmets ansvar. Det er magten til at velsigne, helbrede og forrette evangeliets frelsende ordinanser. Det er især nødvendigt at udøve præstedømmets myndighed i retfærdighed inden for vore egne fire vægge. Den skal udøves med stor kærlighed. Og det gælder alle præstedømmebærere – både diakoner, lærere, præster, ældster, højpræster, patriarker, halvfjerdsere og apostle.

De første, jeg lærte princippet om præstedømmelig omsorg fra, var min egen far og farfar, men jeg har også set det udøvet af tusinder af værdige mænd. Jeg lærte meget om præstedømmelig omsorg, mens jeg var lærer i Det Aronske Præstedømme. Jeg fik til opgave at være juniorhjemmelærerkammerat sammen med en god skandinavisk indvandrer ved navn Algot Johnson fra Malmø i Sverige. Jeg kom til at beundre alt ved ham, også hans dejlige svenske accent. Han lærte mig den sande betydning af Herrens instrukser til lærerne: »Lærerens pligt er bestandigt at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem

og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale.

Og påse, at menigheden ofte kommer sammen, og at alle medlemmer gør deres pligt.«[1]

Bror Johnson havde betalt en høj pris for at forlade sit elskede Sverige og rejse til USA. Han var meget pligtopfyldende. Trods aldersforskellen blev vi venner for livet. Da han blev søndagsskoleforstander i vores ward, bad han om at få mig som sin rådgiver. Jeg var kun 17 år gammel. Han var en fremgangsrig entreprenør, og da jeg vendte hjem fra anden verdenskrig, byggede han mit første hus. Da jeg havde taget min juridiske embedseksamen, ydede jeg ham juridisk bistand, og når jeg sendte en regning for mit honorar, betalte han altid mere end jeg forlangte. Det var ikke noget, der skete ret tit. Jeg nævner denne oplevelse for at understrege betydningen af, at enhver bærer af Det Aronske Præstedømme får mulighed for at tjene som juniorkammerat sammen med en trofast bærer af Det Melkisedekske Præstedømme.

Hjemmelærerens pligter kan ikke altid bare klares med et enkelt besøg om måneden. De må være omsorgsfulde og villige til at tjene, når behovet er der. Jeg har hørt om medlemmer af en højpræstegruppe, som tager værktøj med ud, når de er ude på hjemmelærerbesøg. Vi forventer ikke, at hjemmelærere kan reparere alt, såsom computere og andet højteknologisk udstyr. Men de kan dog bruge deres visdom og erfaring på at hjælpe deres tildelte familie med at finde den nødvendige hjælp. Omsorgsfulde hjemmelærere bør, om muligt, aftale deres besøg på forhånd. Hjemmelærerkammerater fra Det Aronske Præstedømme kan lærer lektier for livet og blive rigt velsignet af at tjene sammen med trofaste seniorkammerater fra Det Melkisedekske Præstedømme. Bror Robert F. Jex beretter om sin trosfremmende oplevelse som juniorhjemmelærerkammerat for mange år siden:

»Jeg rystede i knæene og fik en mærkelig hul fornemmelse i maven, da vi nærmede os døren. Jeg var sikker på, at jeg ville besvime, da min kammerat sagde, at det var 'min' dør … Jeg var en 15-årig hjemmelærer, der gik op ad trappen til søster Rices lejlighed. Hun var enke og boede i Bountiful 1. Ward i Utah. Den aften gav min kammerat – Don Gabbott, der var højpræst – mig alle tiders lektie om at tage sig af dem, der var for syge eller gamle til at deltage aktivt i Kirken.

Bror Gabbott havde valgt det emne, som jeg skulle fremlægge for de fem familie, vi havde fået tildelt, og jeg var bange … Jeg havde forberedt … nogle notater på en seddel, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle forholde mig, når der var en højpræst til stede.

Der var ingen, der reagerede, da vi bankede på … Jeg skulle lige til at sige, at der nok ikke var nogen hjemme. Men så kom en skrøbelig, ældre søster til syne. Hun virkede lidt usikker på, hvad der ventede hende uden for døren. Hendes ansigt lyste op, da hun genkendte bror Gabbott. Vi blev budt inden for og bedt om at tage plads.

Efter en kort hilsen så bror Gabbott på mig, som om han ville sige: 'Godt, Robert, så er tiden inde til at give vores budskab.' Min mave gjorde atter knuder, da jeg begyndte at tale. Jeg kan ikke huske, hvad jeg sagde – det er også lige meget – for jeg var elev i skolen for præstedømmets pligter og ansvar. Da jeg hævede blikket fra mine notater, så jeg, at denne søde, føl-

somme søster havde tårer i øjnene. Hun gav udtryk for sin taknemlighed over at have besøg af præstedømmet i sit hjem.

Jeg var målløs ... Hvad havde jeg sagt, der var så dybsindigt? Hvad skulle jeg gøre? Heldigvis kom bror Gabbott mig til hjælp ved at bære sit vidnesbyrd og spørge, om der var noget, vi kunne gøre. Det var der.

Søster Rice sagde, at hun ikke havde haft det så godt og spurgte, om vi ville bede for hende i vores bøn, før vi forlod hende. Hun vendte sig om mod mig og spurgte, om jeg ville bede bønnen. På det tidspunkt var jeg så overvældet af den ånd, der var til stede, og det overraskede mig, at jeg blev bedt om at bede, når der var en ældre og mere erfaren til stede. Jeg sagde automatisk ja, og bad i afslutningsbønnen ved dette hjemmelærerbesøg, om en særlig velsignelse med sundhed og styrke til denne trofaste søster, som jeg knap nok kendte, men som jeg hurtigt kom til at elske og respektere.

Det er nu 25 år siden, at jeg blev indført i en hjemmelærers opgaver hos søster Rice, som forlængst er død. Men jeg kan ikke gå forbi den gule boligblok på Main Street i Bountiful uden at tænke på den oplevelse, som jeg fik ved hjælp af bror Gabbott og en trofast søster, som vidste, at man kunne trække på himlens kræfter i form af en lydig højpræst og en usikker, nervøs lærer i Det Aronske Præstedømme.«[2]

Jeg vil gerne sige et par ord til vores trofaste og hengivne biskopper. For nylig

læste jeg igen beskrivelsen af biskoppens ansvar i *Håndbog for Det Melkisedekske Præstedømmes ledere*. Det er et tungt og ofte krævende ansvar. Visse ansvar kan biskoppen ikke delegere videre, men andre kan og bør varetages af hans rådgivere, fædre, hjemmelærere og kvorumsledere. For mange år siden belærte præsident Harold B. Lee os om den dybere betydning af Herrens påbud: »Lad derfor enhver røgte sit eget embede og arbejde i sin egen kaldelse.«[3] Han sagde: »Det er vores ansvar som ledere at lede, tillade og give enhver mulighed for at lære sine pligter at kende ... Hjælp er slet ingen hjælp, hvis vi overtager vedkommendes ansvar.«[4] Denne dybere forståelse betyder også, at Kirkens præsiderende ledere ikke bør overtage det ansvar og de pligter, som hviler på dem, de er kaldet til at lede.

Biskopper, mens I tjener i denne store kaldelse, vil I kunne øve en positiv indflydelse på flere mennesker end på noget andet tidspunkt i jeres liv. Mens I bærer kappen som biskop og præsiderende højpræst, vil I få særlige åndelige begavelser af visdom, indsigt og inspiration til gavn for jeres medlemmer. Som præsident for Det Aronske Præstedømme og præsternes kvorum har I særlig interesse og omsorg for de unge, både drengene og pigerne.

Jeg har omtalt præstedømmeledernes og medlemmernes ansvar for at sørge for deres familier, kvorummer, ward og stave. Nu vil jeg gerne tale om et andet aspekt af præstedømmets ansvar, nemlig det privilegium at støtte dem, der præsiderer over os. Wilford Woodruff nedskrev en bemærkelsesværdig beretning, som illustrerer betydningen af dette ansvar.

I Kirkens tidlige dage bad præsident Brigham Young Wilford Woodruff om at tage sin familie med til Boston og samle de hellige fra New England og Canada og føre dem til Zion. De ankom til Pittsburgh ved solnedgang med et kompagni på 100 medlemmer. Bror Woodruff skrev: »Vi havde ikke lyst til at blive der, så vi opsøgte et skib, som skulle til at afsejle. Jeg talte med kaptajnen og fik plads til os alle. Jeg havde næppe gjort det, før Ånden hviskede til mig: 'Gå ikke om bord på det skib, og lad hellere ikke dit kompagni gøre det.' Jeg henvendte mig selvfølgelig straks til kaptajnen og sagde, at jeg havde besluttet mig for at vente.

Skibet sejlede og var kun nået nogle få kilometer ned ad floden, før det brød i brand, og 300 mennesker brændte til døde eller druknede.«[5] Sæt de hellige ikke havde lyttet til Wilford Woodruffs råd? Alle valgte klogeligt at være lydige. Hvis de ikke havde gjort det, ville de være omkommet.

I mit liv har der været meget få tilfælde, hvor jeg har tvivlet på de råd og den inspiration, som er kommet fra ledende præstedømmeledere. Jeg har altid stræbt efter at følge deres råd, uanset om jeg har været enig med dem eller ej. Jeg har erfaret, at i de fleste tilfælde var de i harmoni med Ånden, mens jeg ikke var det. Det sikreste er at støtte vores præstedømmeledere og lade Gud bedømme deres handlinger.

I Kirkens første dage var der mange, som faldt fra, fordi de ikke ville opretholde Joseph Smith som Herrens salvede. Faktisk sagde profeten Joseph om nogle af lederne fra Kirtland, at »der er kun to, som ikke har sat sig op imod mig – nemlig Brigham Young og Heber C. Kimball.«[6] På grund af deres trofasthed kaldte Herren Brigham Young til at føre Kirken vestpå, og da Det Første Præsidentskab blev reorganiseret, blev Heber C. Kimball kaldet som førsterådgiver til Brigham Young.

Jeg taler ikke om blind lydighed, men om troens lydighed, som støtter og opretholder beslutninger i visheden om, at de er inspirerede. Jeg vil opfordre til, at vi lever mere i harmoni med Ånden, så vi kan modtage et bekræftende vidnesbyrd om sandheden af den vejledning, vi får fra vores præstedømmeledere. Vi finder stor tryghed og fred i at støtte vores præstedømmeledere i deres beslutninger.

Kirkens præstedømme har ansvaret for at udbrede retfærdighedens værk til hele verden. Tjeneste i præstedømmet fordrer, at vi tilsidesætter selviske interesser og ønsker. Brødre, vi må forberede os, så vi kan modtage kaldelser i præstedømmet, når de kommer. Vi bør bestræbe os på at indrette vores liv fornuftigt. Det vil sige, at vi skal sætte tæring efter næring og lægge til side til fremtidige behov og begivenheder. Vi bør undgå den tyngende og unødvendige gælds slaveri. Vi bør også søge at spare op til svære tider. Med andre ord bør vi stræbe efter at indrette vores tilværelse sådan, at vi vil være bedre i stand til at tage imod de kaldelser, som muligvis vil komme til os nu og i fremtiden.

I unge mænd må forstå, at denne største af alle magter, præstedømmets magt, ikke opnås på samme måde, som man opnår magt ude i verden. Den kan ikke købes eller sælges. I Apostlenes Gerninger læser vi om en mand ved navn Simon, som ville købe den præstedømmemagt, som apostlene benyttede til at lægge hænderne på hovedet af folk og overdrage dem Helligånden. »Peter svarede ham: 'Gid dit sølv må forgå og du selv med, når du tror, at du kan købe Guds gave for penge.'«[7] Mange af jer beundrer fodboldspillere og

andre sportsfolk, såvel som dem, der nyder rigdom, berømmelse, politisk og militær magt. Verdslig magt bruges ofte hensynsløst. Men præstedømmets magt kan kun benyttes ved de retfærdige principper, hvorved præstedømmes ledes. Herren har sagt: »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget ...

Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.«[8]

Vi har fået at vide, at »mange er kaldede, men få er udvalgt.«[9] En, som er udvalgt, er en, som er genstand for guddommelig gunst.[10] Brødre, hvordan kan vi blive udvalgt? Vi er først udvalgt, når vi er udvalgt af Gud. »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn.«[11] Det sker kun, når hjerte og sjæl forandres, når vi af hele vores hjerte, styrke, sind og sjæl har stræbt efter at holde alle Guds bud. Det sker, når vi har holdt »den ed og pagt, der hører til præstedømmet.«[12] Således kan vi blive »Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.«[13]

Præsident Stephen L. Richards, en tidligere rådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Jeg er i mit eget sind nået til den konklusion, at ingen mand, uanset hvor storslået hans intellektuelle formåen er, uanset hvor omfattende en tjeneste han yder, kan opnå sit fulde potentiale som Guds søn og den mandighed, som Herren har tiltænkt ham, uden at modtage det hellige præstedømme, og med den forståelse har jeg hele mit liv takket Herren for denne vidunderlige velsignelse, som jeg har modtaget – en velsignelse, som nogle af mine forfædre også havde, og en velsignelse, som jeg mere end nogen anden arv ønsker at give videre til mine sønner, mine børnebørn og mine oldebørn.«[14]

Brødre, må vi stræbe efter at holde præstedømmets ed og pagt og gøre os beredte til at kunne modtage alle de himmelske velsignelser, som Gud har til sine trofaste sønner, det beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. L&P 20:53-55.
2. Robert F. Jex, »Min første dør,« *Stjernen*, december 1989, s. 45.
3. L&P 84:109.
4. Fra en tale ved Seminar for regionalrepræsentanter, d. 4.-5. april 1973, s. 4, 14; LDS Church Archives; fremhævelse i originalen.
5. *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1990, s. 294-295.
6. *History of the Church*, 5:412.
7. ApG 8:20.
8. L&P 121:41-42, 45.
9. L&P 121:40.
10. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. udg., opslag: »Chosen«.
11. Joh 15:16.
12. L&P 84:39.
13. L&P 84:34.
14. I *Conference Report*, oktober 1955, s. 88.

De vil komme

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Lad os med urokkelig tro og ubesmittet kærlighed være brobyggere til hjertet hos dem, vi arbejder med.

For nogle år siden var en usædvanlig film meget populær i dette og i andre lande. Den hed *Field of Dreams* og handlede om en ung mand, som så op til baseball-spillerne fra hans barndom. Med denne baggrund tog han et stort stykke af sin majsmark og byggede der en baseball-bane i fuld størrelse. Andre lo af hans tåbelighed og håbede hans mangel på sund fornuft. Filmen fortsætter og viser de mange problemer, han mødte, mens han fuldførte projektet og gjorde baseball-banen klar til brug. Det var ikke en let opgave. I denne periode med tvivl om hans drøms fremtidige succes blev han drevet frem af de overbevisende ord: »Hvis du bygger den, vil de komme.« Og de kom virkelig. Tusinder af rejsende besøgte dette enestående sted, som var fyldt med mange minder om baseball.

I den sidste tid har jeg reflekteret over betydningen af at bygge bro til en persons hjerte. Jeg tænker på de næsten 55.000 fuldtidsmissionærer fra vores tro, som er sendt ud over store dele af verden med den guddommelige befaling at undervise, at bære vidnesbyrd og at døbe. De har en opgave med at bygge broer, som er frygtindgydende at betragte og overvældende at overveje. Med Guds bemyndigelse ringende i deres ører, med Herrens instruktion dybt i deres hjerte går de fremad i deres guddommelige kaldelse. De overvejer Herrens ord: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.«[1] »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«[2]

Sidste år var 100-året for staten Utahs optagelse i unionen, og mange ambassadører fra andre lande besøgte vores regeringsbygning samt Kirkens administrationsbygning. Mange besøgte missionærernes træningscenter i Provo i Utah. De besøgte klasserne; de hørte vidnesbyrd fra dem, der var på vej til deres respektive område for at arbejde. De forbløffedes over den sprogkundskab, tro og kærlighed, som missionærerne udviste. En ambassadør sagde: »Jeg bemærkede et formål, en forpligtelse til at forberede sig og til at tjene samt et hjerte fyldt med glæde hos hver eneste missionær.«

Disse missionærer går fremad i tro. De kender deres pligt. De forstår, at de er en vital forbindelse mellem de personer, de vil møde som missionærer, og den undervisning og de vidnesbyrd, de vil opleve, når de bringer andre til evangeliets sandhed.

De sukker efter at undervise flere. De beder om den afgørende hjælp, som hvert eneste medlem kan give til omvendelsesprocessen.

Beslutningen om at ændre sit liv og komme til Kristus er måske den vigtigste beslutning i livet på jorden. En sådan dramatisk forandring finder sted dagligt over hele jorden.

Alma kapitel 5, vers 13, beskriver dette personlige mirakel: »Og der skete også en stor forandring med deres hjerter; og de ydmygede sig og stolede på den sande og levende Gud.«

Dåbspagten, som omtales af Alma, får os alle til at søge dybt ned i vores sjæl: »Og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette, ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov, og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder … så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer.«[3]

Vores undersøgelser viser, at de fleste af dem, der modtager missionærernes budskab, har haft andre kontakter med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – måske hørt det storslåede Tabernakelkor optræde, måske læst og set rapporter i nyhederne om vores berejste præsident Gordon B. Hinckley og hans dygtige optræden i omfattende interview, eller de kender blot en anden, som er medlem, og som de respekterer. Vi bør som medlemmer opføre os bedst muligt. Vores livsførelse bør afspejle evangeliets lærdomme, og vores hjerte og stemme bør altid være rede til at fortælle om sandheden.

Inddragelse af undersøgere i fællesskabet bør begynde længe før dåben. Missionærernes undervisning har ofte brug for et yderligere vidnesbyrd fra en nyomvendt til Kirken. Det er min erfaring, at et sådant vidnesbyrd, båret fra hjertet af en, som selv har gennemgået denne store forandring, medfører beslutsomhed og forpligtelse. Da jeg var missionspræsident i det østlige Canada, erfarede vi, at i Toronto såvel som i de fleste byer i Ontario og i Quebec var der ingen mangel på villige hjælpere til at ledsage missionærerne og til at føre undersøgere ind i fællesskabet, byde dem velkommen til møder og præsentere dem for wardets eller grenens ledere og medlemmer. At føre ind i fællesskabet, gøre sig til venner med andre og genaktivere sker til stadighed dagligt i sidste dages helliges tilværelse.

Hver nyomvendt bør få en kaldelse i Kirken. Dette bringer interesse, stabilitet og udvikling. Opgaven kan være ret enkel, som den Jacob de Jager fik, da han og hans familie blev døbt i Toronto. Han havde fremtrædende stillinger i erhvervslivet, men hans første kaldelse i Kirken var at sætte salmebøger på plads langs med bænkene. Han tog sin opgave alvorligt. Da han tænkte tilbage på sin første kaldelse, sagde han: »Jeg måtte være til stede hver uge, ellers ville salmebøgerne ikke blive delt ud.« Som I ved, tjente ældste de Jager senere i mange år som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum. Selv om han havde mange krævende opgaver som generalautoritet, glemte han aldrig sin første kaldelse i Kirken.

Herrens usete hånd vejleder indsatsen hos dem, der stræber efter at lære og efterleve evangeliets sandhed. Som missionspræsident modtog jeg et brev hver uge fra hver missionær. Et, der gjorde mig

meget glad, kom fra en ung ældste, som tjente i Hamilton. Han og hans kammerat arbejdede med en dejlig familie, et ungt par med to børn. Parret følte, at budskabet var sandt, og de kunne ikke benægte deres ønske om at blive døbt. Hustruen var imidlertid bekymret over forholdet til sin mor og far langt væk i det vestlige Canada og frygtede, at hun og hendes mand ville blive frosset ude af hendes forældre for at tilslutte sig Kirken. Hun greb en kuglepen og skrev et brev til sine forældre i Vancouver. Der stod noget i denne stil:

Kære mor og far

Jeg ønsker af hele mit hjerte at takke jer for jeres venlighed og forståelse og for de belæringer, I gav mig i min ungdom. John og jeg har fundet noget sandt, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi har gennemgået lektionerne, og vores dåb vil finde sted næste lørdag aften. Vi håber, at I vil forstå det. Faktisk håber vi, at I vil byde missionærerne velkommen i jeres hjem, ligesom vi bød dem velkommen i vores.

Hun lukkede brevet med tårer i øjnene, satte et frimærke på og postede det til Vancouver. På præcis samme dag, som brevet ankom til Vancouver, modtog parret i Hamilton et brev fra hustruens mor og far. De skrev:

Vi er langt borte, ellers ville vi bestemt ønske at tale personligt med jer. Vi ønsker at fortælle jer, at missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har besøgt os, og vi kan ikke benægte, at deres budskab er sandt. Vi har fastsat en dato for vores dåb, som skal finde sted i næste uge. Vi håber, at I vil forstå os og ikke kritisere vores beslutning urimeligt meget. Dette evangelium betyder så meget for os og har givet os så meget lykke i vores tilværelse, at vi beder til, at I også vil acceptere at høre mere om det.

Kan I forestille jer, hvad der skete, da parret i Hamilton modtog dette brev fra hustruens forældre? De ringede til mor og far, og der blev udgydt mange tårer. Jeg er sikker på, at der blev udvekslet knus over telefonen, for begge familier blev medlemmer af Kirken.

Ser I, vor himmelske Fader ved, hvem vi er – hans sønner og døtre. Han ønsker at give os de velsignelser i livet, som vi er berettigede til, og han kan gøre det. Han kan udføre alt.

En synlig og behagelig måde at indføre i fællesskabet på så jeg i Rom. For nogle år siden deltog søster Monson og jeg sammen med 500 medlemmer i en distriktskonference. Den præsiderende leder på det tidspunkt hed Leopoldo Larcher, en vidunderlig italiener. Hans bror havde arbejdet som gæstearbejder på bilfabrikker i Tyskland, da to missionærer underviste

Medlemmer af De Halvfjerds hilser på hinanden før et konferencemøde.

ham i evangeliet. Han vendte tilbage til Italien og underviste sin bror i evangeliet. Leopoldo accepterede og blev senere præsident for missionen i Rom og derpå for missionen i Catania (Italien).

Under mødet lagde jeg mærke til, at der i mængden var mange, som bar en hvid nellike. Jeg spurgte Leopoldo: »Hvilken betydning har den hvide nellike?«

Han sagde: »Det er nye medlemmer. Vi giver en hvid nellike til alle medlemmer, der er blevet døbt siden vores sidste distriktskonference. Så ved alle medlemmerne og missionærerne, at disse mennesker i særlig grad skal føres ind i fællesskabet.«

Jeg så disse nye medlemmer få knus, blive hilst på og talt med. De var ikke mere fremmede eller udlændinge; de var »de helliges medborgere og hører til Guds husstand.«[4]

Foruden de nyomvendte til Kirken er der nogle, som er drevet bort fra stien, der fører opad, og af en eller anden grund er blevet mindre aktive i måneder, ja, tilmed år. Måske blev de ikke en del af fællesskabet; måske mistede de deres venner. Uanset årsagen, så er dette en kendsgerning: Vi har brug for dem, og de har brug for os. Missionærerne kan effektivt besøge de hjem, hvor disse personer bor. Når missionærerne kommer, kan de i trygge omgivelser i hjemmet måske huske de herlige følelser, de havde, da de første gang blev undervist i evangeliets principper. Missionærerne kan undervise disse personer og se de forandringer, der sker med dem, når de vender tilbage til aktivitet.

De har brug for venner med vidnesbyrd. De har brug for at vide, at vi virkelig holder af den enkelte.

Kvorumsvejledere i Det Aronske Præstedømme og lærere i Unge Piger befinder sig i frontlinien, og mirakler er inden for deres rækkevidde. Hvem er den lærer, I bedst husker fra jeres ungdom? Jeg vil gætte på, at det sikkert var en, som kendte jeres navn, som bød jer velkommen i klassen, som var interesseret i jer personligt, og som virkelig holdt af jer. Når en leder går ad livets veje med en dyrebar ung ved sin side, udvikler der sig et fortroligt bånd mellem de to, som beskytter den unge mod fristelser fra synd og holder ham el-

ler hende trofast på stien, der fører videre, opad og uvægerligt til evigt liv. Byg en bro til hver af de unge.

Alle her og udenlands i aften må reagere på vores profet, præsident Gordon B. Hinckleys opfordring til ikke at tilsidesætte nogen indsats for at indføre i fællesskabet og genaktivere dem, der har brug for vores hjælp, vores indsats og vores vidnesbyrd.

Lad mig fortælle jer om besøg til to stavskonferencer, hvor jeg så det mirakel, som kan finde sted, når vi tager ordene fra pionersalmen »Kom nu alle og vær med«[5] til hjertet.

Et besøg fandt sted i Millcreek Stav i Salt Lake City for nogle år siden. Lidt over 100 brødre, som var vordende ældster, var blevet ordineret til ældster i det foregående år. Jeg spurgte præsident James Clegg om hemmeligheden bag hans succes. Han var for beskeden til at tage æren. Hans rådgiver afslørede, at præsident Clegg havde erkendt udfordringen og havde påtaget sig personligt at ringe til og aftale en privat samtale mellem ham og hver eneste vordende ældste. I løbet af samtalen nævnte præsident Clegg Herrens tempel, de frelsende ordinanser og pagter, som fremhæves der, og sluttede med dette spørgsmål: »Ville du ikke ønske at bringe din dejlige hustru og dine børn til Herrens hus, så I kan blive en evig familie gennem evighederne?« En bekræftelse fulgte, genaktiveringsprocessen blev iværksat, og målet blev nået.

Det andet besøg fandt sted i North Carbon Stav i Price i Utah og ligeledes for mange år siden. Jeg bemærkede under mit besøg, at de havde reddet 86 mænd fra de vordende ældste på et år og havde bragt dem og deres hustruer til templet i Manti. Jeg sagde til Cecil Broadbent, stavens præsident: »Hvordan gjorde du det, præsident?«

Han svarede: »Jeg gjorde intet. Min rådgiver, præsident Judd, gjorde det.«

Præsident Judd var en stor, rødmosset walisisk kulminearbejder. Jeg spurgte ham: »Præsident Judd, vil du fortælle mig, hvordan du kunne redde 86 brødre på et år?«

Jeg sad og ventede på hans svar, og han sagde: »Nej!«

Jeg var forbløffet. Jeg havde aldrig hørt nogen sige *nej* så direkte i mit liv. Jeg spurgte: »Hvorfor ikke?«

Han svarede: »Så vil du bare fortælle det til alle de andre stavspræsidenter, du besøger, og så vil vi ikke lede Kirken i genaktiveringer.« Han smilede dog, så jeg vidste, at jeg næsten havde ham. Han sagde: »Jeg vil slå en handel af med dig, bror Monson. Jeg vil fortælle dig, hvordan vi reddede 86 mænd på et år, hvis du vil skaffe mig to billetter til generalkonferencen.«

Jeg sagde: »Det er en aftale!« Og så fortalte han mig det. Hvad han ikke fortalte mig var, at han havde til hensigt at hente renten ved hver eneste konference de næste ti år. Han kom trofast hver sjette måned efter sine to billetter.

I både Millcreek Stav og North Carbon Stav og i andre stave, der har opnået succes med denne del af værket, har fire principper været fremherskende:

1. Genaktiveringsmuligheden foregik på wardsniveau.
2. Wardets biskop var involveret.
3. Kvalificerede og inspirerede lærere blev tildelt.
4. Hver enkelt person blev vist opmærksomhed.

Når vi gør vores del for at bygge en bro til undersøgeren, den nyomvendte eller den mindre aktive, vil Herren gøre sin. Jeg bærer vidnesbyrd om denne sandhed.

Da jeg var biskop, lagde jeg en søndag formiddag mærke til, at en af vore præster manglede ved præstedømmemødet. Jeg efterlod kvorummet i en vejleders varetægt og besøgte Richards hjem. Hans mor sagde, at han arbejdede på et værksted på West Temple Street.

Jeg kørte hen til værkstedet i min søgen efter Richard og ledte overalt, men jeg kunne ikke finde ham. Pludselig blev jeg inspireret til at se ned i en af de gammeldags smøregrave, som lå ved siden af værkstedet. Nede i mørket kunne jeg se to skinnende øjne. Så hørte jeg Richard sige: »Du fandt mig, biskop! Jeg kommer op.« Efter det manglede han sjældent ved et præstedømmemøde.

Familien flyttede til en nærliggende stav. Tiden gik, og jeg blev ringet op og fik at vide, at Richard var blevet kaldet til en mission i Mexico, og jeg blev inviteret af familien til at tale ved hans missionærfarvel. Da Richard talte afsluttende ved mødet, nævnte han, at vendepunktet i hans beslutning om at tage på mission kom en søndag formiddag – ikke i en kirke, men da han så op fra dybet i en mørk smøregrav og så sin kvorumspræsidents udstrakte hånd.

Igennem årene har Richard holdt forbindelsen med mig ved lige og fortalt mig om sit vidnesbyrd, sin familie og sit trofaste virke i Kirken, herunder sin kaldelse som biskop.

Mine elskede brødre, lad os med urokkelig tro og ubesmittet kærlighed være brobyggere til hjertet hos dem, vi arbejder med. Ligesom i filmen *Field of Dreams*, hvis vi bygger den, vil de komme. Om denne sandhed vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. L&P 18:10.
2. Matt 28:19-20.
3. Mosiah 18:8-10.
4. Ef 2:19.
5. *Salmer og sange*, nr. 166.

Nyomvendte og unge mænd

Præsident Gordon B. Hinckley

Hver enkelt nyomvendt er dyrebar.
Hver eneste nyomvendt er søn eller datter af Gud.
Hver eneste nyomvendt er et stort og alvorligt ansvar.

Jeg støtter det, der er blevet sagt i aften. Jeg håber, at I har lyttet godt efter og har taget det til jer.

Præsident Monson har talt om fastholdelse af nyomvendte. Jeg støtter det, han har sagt, og ønsker at tale lidt mere om samme emne. Jeg synes, det er meget vigtigt.

Hvert år bliver et betragteligt antal mennesker medlemmer af Kirken, stort set gennem missionærernes indsats. Sidste år var der ca. 321.385 nyomvendte mænd, kvinder og børn. Det er et tilstrækkeligt stort tal på et enkelt år til at udgøre 100 nye Zions stave. 100 nye stave pr. år. Tænk over det! Det pålægger hver enkelt af os et presserende behov for at føre dem, som tilslutter sig vore rækker, ind i fællesskabet.

Det er ikke let at blive medlem af denne kirke. I de fleste tilfælde indebærer det at aflægge gamle vaner, forlade gamle venner og bekendte og træde ind i et nyt samfund, som er anderledes og lidt krævende.

Med det stadig stigende antal nyomvendte må vi gøre en stadig større og væsentlig indsats for at hjælpe dem, når de finder vej. Hver eneste har brug for tre ting – en ven, et ansvar og at »få næring gennem Guds gode ord.« Det er vores pligt og mulighed at sørge for disse ting.

Som illustration tror jeg, at jeg vil fortælle jer om et af mine nederlag. Jeg vil tro, at nogle mennesker tror, at jeg aldrig har oplevet nederlag. Det har jeg. Lad mig fortælle om et sådant tilfælde:

For 63 år siden, mens jeg var missionær på De Britiske Øer, underviste min kammerat og jeg en ung mand, og jeg fik lov til at døbe ham. Han var veluddannet. Han var kulturel. Han studerede ivrigt. Jeg var så stolt af denne begavede unge mand, som var kommet ind i Kirken. Jeg følte, at han havde alle de egenskaber, der kunne gøre ham til en leder blandt vores folk.

Han var ved at foretage den store tilpasning fra at være nyomvendt til at være medlem. I en kort periode, før jeg blev afløst, fik jeg lov at være hans ven. Derpå blev jeg afløst for at vende hjem. Han fik en beskeden opgave i grenen i London. Han vidste intet om, hvad der forventedes af ham. Han begik en fejl. Lederen af organisationen, hvor han tjente, var en mand, som jeg bedst kan beskrive som én, der manglede kærlighed og var rig på kritik. På en ret ubarmhjertig måde gik han efter min ven, som havde begået en ubetydelig fejl.

Den unge mand forlod den lejede sal den aften krænket og såret af sin leder. Han sagde til sig selv: »Hvis det er den slags mennesker, de er, så vil jeg ikke komme tilbage.«

Han drev ind i inaktivitet. Årene gik. Krigen kom, og han tjente i den engelske hær. Hans første kone døde. Efter krigen giftede han sig med en kvinde, hvis far var protestantisk præst. Det hjalp ikke på hans tro.

Da jeg var i England forsøgte jeg desperat at finde ham. Hans medlemskort havde ingen aktuel adresse. Jeg vendte hjem, og endelig efter lang tids søgen var jeg i stand til at finde ham.

Jeg skrev til ham. Han svarede, men uden at nævne evangeliet.

Næste gang jeg var i England, ledte jeg igen efter ham. Den dag, jeg skulle rejse, fandt jeg ham. Jeg ringede til ham, og vi mødtes på en undergrundsstation. Han omfavnede mig og jeg ham. Jeg havde næsten ingen tid, før jeg skulle nå mit fly, men vi talte kort sammen og efter min opfattelse med oprigtig interesse for hinanden. Han omfavnede mig igen, før jeg gik. Jeg besluttede, at jeg aldrig igen ville miste kontakten med ham. I årenes løb skrev jeg til ham, breve, som jeg håbede ville være opmuntrende og tilskynde ham til at vende tilbage til Kirken. Han skrev tilbage uden at nævne Kirken.

Årene gik. Jeg blev ældre, ligesom han gjorde. Han blev pensioneret og flyttede til Schweiz. Da jeg engang var i Schweiz gjorde jeg en ihærdig indsats for at finde den landsby, hvor han boede. Vi tilbragte det meste af en dag sammen – han, hans hustru, min hustru og jeg. Vi havde det vidunderligt, men det var tydeligt, at troens ild var død for længe siden. Jeg prøvede på enhver tænkelig måde, men jeg kunne ikke finde en måde at tænde den på igen. Jeg fortsatte min korrespondance. Jeg sendte ham bøger, blade, plader med Tabernakelkoret og andre ting, som han udtrykte påskønnelse for.

Han døde for nogle måneder siden. Hans hustru skrev for at informere mig om dette. Hun skrev: »Du var den bedste ven, han nogensinde havde.«

Tårer løb ned af mine kinder, da jeg læste det brev. Jeg vidste, at jeg ikke havde slået til. Måske hvis jeg havde været der for at samle ham op, da han første gang blev slået ned, kunne han have fået noget helt andet ud af sit liv. Jeg tror, at jeg kunne have hjulpet ham dengang. Jeg tror, at jeg kunne have forbundet det sår, som han havde fået. Jeg har kun én trøst, jeg forsøgte. Jeg har kun én sorg, det mislykkedes.

Udfordringen nu er større, end den nogensinde før har været, for antallet af nyomvendte er større, end vi nogensinde før har oplevet. Et program for at fastholde og styrke den nyomvendte vil snart komme ud i hele Kirken. Jeg bønfalder jer brødre. Jeg beder jer hver især om at tage del i denne store indsats. Hver enkelt nyomvendt er dyrebar. Hver eneste nyomvendt er søn eller datter af Gud. Hver eneste nyomvendt er et stort og alvorligt ansvar.

Moroni talte for længe siden om disse mennesker, som vi har med at gøre i vor tid. Han sagde:

»Og de modtog heller ikke nogen til dåb, dersom de ikke kom frem med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og vidnede for menigheden, at de virkelig angrede alle deres synder.

Og ingen blev modtaget til dåb, medmindre de påtog sig Kristi navn med den faste beslutning, at de ville tjene ham indtil enden« (Moroni 6:2-3).

Jeg tror, at disse nyomvendte har et vidnesbyrd om evangeliet. Jeg tror, at de har tro på Herren Jesus Kristus og kender til hans guddommelige eksistens. Jeg tror, at de virkelig har omvendt sig fra deres synder og er fast besluttet på at tjene Herren.

Moroni fortsætter om dem, efter at de er døbt:

»Og efter at de havde modtaget dåben og var blevet påvirket og renset gennem den Helligånds kraft, blev de regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres navne blev nedskrevet, så at de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og altid holde dem årvågne i bøn, alene stolende på Kristi fortjenester, på ham, som var deres tros ophavsmand og fuldkommengører« (Moroni 6:4).

I vor tid som på den tid bliver nyomvendte »regnet blandt Kristi kirkes folk ... så at de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og altid holde dem årvågne i bøn.« Lad os hjælpe dem, når de tager de første skridt som medlemmer.

Dette er en opgave for alle. Det er en opgave for hjemmelærere og besøgslærerinder. Det er en opgave for biskoprådet, for præstedømmets kvorummer, for Hjælpeforeningen, for de unge mænd og unge piger, ja, selv for Primary.

Jeg overværede et faste- og vidnesbyrdsmøde sidste søndag. En 15- eller 16-årig dreng stod foran forsamlingen og sagde, at han havde besluttet sig for at blive døbt.

Derpå gik drengene i lærernes kvorum en efter en hen til mikrofonen for at give udtryk for deres kærlighed til ham, for at fortælle ham, at han gjorde det rette, og forsikre ham om, at de ville slutte op om ham og hjælpe ham. Det var vidunderligt at høre disse unge mænd tale opmuntrende og påskønnende om deres ven. Jeg er overbevist om, at alle disse drenge og også ham, der blev døbt i sidste uge, vil tage på mission.

I et presseinterview for nylig blev jeg spurgt: »Hvad giver dig størst tilfredshed, når du ser Kirkens værk i dag?«

Mit svar lød: »Den største tilfredshed, jeg får, er at se, hvad dette evangelium gør for mennesker. Det giver dem et nyt syn på livet. Det giver dem et perspektiv, som de aldrig har oplevet før. Det hæver deres blik mod det ædle og guddommelige. Der sker noget med dem, som er mirakuløst at betragte. De ser hen til Kristus og bliver levende.«

Nu, mine brødre, beder jeg jer hver især om at hjælpe til i dette værk. Der er brug for jeres venlighed. Der er brug for jeres ansvarsfølelse. Hele menneskehedens Frelser efterlod de 99 for at finde den fortabte. Den, som vi har mistet, behøvede ikke at blive mistet. Men hvis han er der ude et sted i skyggerne, og hvis det kræver, at vi forlader de 99, må vi gøre det for at finde ham.

Jeg tror, at det er alt, hvad jeg vil sige i aften om dette emne, bortset fra at efter min mening er intet af større betydning.

Jeg vil nu gå videre til et andet emne.

Jeg ønsker at tale til de unge mænd. Jeg har som min tekst Paulus' breve til hans unge ven og kollega Timotheus. Jeg har citeret vidt og bredt fra disse breve til missionærerne, og nu taler jeg til jer som kommende missionærer.

Jeg forestiller mig Paulus som den gamle, nedslidte lærer af evige sandheder. Han skriver til sin unge ven, som han har stor tillid til, og som han nærer stor kærlighed til.

Han siger blandt meget andet: »Derfor slider og strider vi, fordi vi har sat vort håb til den levende Gud, som er alle menneskers frelser, først og fremmest de troendes« (1 Tim 4:10).

Paulus blev forfulgt og drevet bort, han blev hadet og foragtet. Til sidst blev hans liv taget, fordi han frygtløst bar vidnesbyrd om hele menneskehedens Forløser.

Vi må være beredt på at gøre ligeså.

Nephi proklamerede: »Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Nephi 25:26).

Paulus skriver endvidere til Timotheus: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

De personer, vi underviser, vil se bort fra vores ungdom, hvis vi i barmhjertighed, i ånd, i tro og i vores livs renhed afspejler Kristi ånd. Vi kan ikke give os af med at sværge. Vi kan ikke være skyldig i blasfemi, vi kan ikke give os af med urene tanker, ord og handlinger og have Herrens Ånd hos os.

Paulus fortsætter med at sige: »Forsøm ikke den nådegave, som du fik i kraft af profetier og under håndspålæggelse af ældsterådet« (1 Tim 4:14).

Hvem er ældsterådet? De er Kirkens ældster. Hver eneste af jer diakoner, lærere og præster er blevet ordineret af en, der har den rette myndighed, i de fleste tilfælde af jeres far eller biskop. I har modtaget en stor og dyrebar gave. I kan tale sandt. I skal tale sandt. I kan bære vidnesbyrd om det storslåede og gode i evangeliet. Dette er jeres gave. Forsøm den ikke!

Paulus fortsætter: »Giv agt på dig selv og på den undervisning, du giver, hold fast ved det; for når du gør det, bliver du til frelse både for dig selv og for dem, der hører på dig« (1 Tim 4:16).

Når I arbejder med jeres venner for at hjælpe dem med deres tro, vil I frelse dem og også jer selv.

Igen Paulus' råd til Timotheus: »Hold dig selv ren« (1 Tim 5:22).

Dette er enkle ord. Men de er umådeligt vigtige. Paulus siger faktisk, hold jer væk fra det, der vil nedbryde jer og ødelægge jer åndeligt. Hold jer væk fra TV-udsendelser, som fører til urene tanker og urent sprog. Hold jer væk fra videoer, som vil føre jer til onde tanker. De vil ikke hjælpe jer. De vil kun skade jer. Hold jer væk fra bøger og blade, der er vulgære og modbydelige i det, de siger og portrætterer. Hold jer selv rene.

Jeg fortsætter med Paulus' ord: »For kærlighed til penge er roden til alt ondt« (1 Tim 6:10). Det er kærlighed til penge og kærlighed til det, som penge kan købe, der ødelægger os. Vi har alle brug for penge til at dække vore behov. Men det er kærligheden til det, som skader os, som udhuler vores værdier, som fører os bort fra alt åndeligt og fostrer egoisme og grådighed.

Og nu kommer jeg til Paulus' store udsagn: »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.

Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre« (2 Tim 1:7-8).

Det er ikke Gud, der har givet os en fej ånd, den kommer fra modstanderen. Så mange af os er bange for, hvad vores jævnaldrende vil sige, at vi vil blive betragtet med ringeagt og kritiseret, hvis vi står for det, der er ret. Men jeg minder jer om, »at ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Ondskab har aldrig været lykke. Synd har aldrig været lykke. Lykke ligger i Jesu Kristi evangeliums magt og kærlighed og smukke enkelhed.

Vi behøver ikke være snerpede. Vi behøver ikke gemme os i et hjørne, om man så må sige. Vi behøver ikke skamme os. Vi har det største i hele verden, den opstandne Herres evangelium. Paulus giver os mandatet: »Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre.«

Som diakoner, lærere og præster, ordineret til det hellige præstedømme, kan vi stå oprejst og uden at undvige eller frygte erklære vores vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Mere fra Paulus: »Stræb efter at stå din prøve for Gud som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig« (2 Tim 2:15).

Hvis vi blev kaldet til at stå foran Gud og aflægge beretning om os selv, kunne vi da gøre det uden at skamme os? Dette er Paulus' store bøn til sin unge ven. Det er hans bøn til jer hver især. Han fortsætter med at sige: »Hold dig fra den ugudelige, tomme snak, for de vil komme længere og længere ud i ugudelighed« (2 Tim 2:16).

Han advarer mod blot at fjolle rundt og spilde vores tid ved at snakke om nytteløse ting. Lediggang fører til alt ondt.

Han fortsætter: »Sky de ungdommelige tilbøjeligheder, og stræb efter retfærdighed, tro, kærlighed og fred sammen med dem, der påkalder Herren af et rent hjerte« (2 Tim 2:22).

Det var Sir Galahad, som sagde: »Min styrke er som ti mænds, for mit hjerte er rent« (Alfred, Lord Tennyson, *Sir Galahad*, 1842).

Vi kan ikke sige det ofte nok. Vend jer bort fra de ungdommelige lyster. Hold jer fra narkotika. Det kan ødelægge jer fuldstændigt. Undgå det, som I ville undgå en forfærdelig sygdom, for det er det, det bliver. Undgå beskidt og uren tale. Det kan føre til ødelæggelse. Vær fuldstændig ærlig. Uærlighed kan korrumpere og ødelægge. Overhold visdomsordet. I kan ikke ryge, I må ikke ryge. I må ikke tygge skråtobak. I kan ikke drikke spiritus. I bærer Guds præstedømme. I må hæve jer over alt dette, som lokker med et forførende kald. Bed! Påkald Herren i tro, og han vil høre jeres bønner. Han elsker jer. Han ønsker at velsigne jer. Han vil gøre det, hvis I lever, så I er værdige til hans velsignelser.

I står over for store udfordringer, som ligger forude. I bevæger jer ind i en verden med barsk konkurrence. I skal få al den uddannelse, I kan. Herren har instrueret os om betydningen af uddannelse. Det vil gøre jer kvalificerede til flere muligheder. Det vil gøre jer i stand til at gøre noget værdifuldt i den store verden af muligheder, som ligger forude. Hvis I kan komme på en videregående uddannelse, og det er det, I ønsker, så gør det. Hvis I ikke ønsker at gå på en videregående uddannelse, så lær et fag eller få en handelsuddannelse, hvor I kan styrke jeres færdigheder og øge jeres muligheder.

Forbered jer nu til at tage på mission. Det vil ikke være en byrde. Det vil ikke være spild af tid. Det vil være en stor mulighed og en stor udfordring. Det vil gøre noget for jer, som intet andet kan gøre. Det vil styrke jeres færdigheder. Det vil udvikle jeres lederevner. Det vil bringe vidnesbyrd og overbevisning til jeres hjerte. I vil velsigne andre, ligesom I velsigner jeres egen. Det vil bringe jer nærmere Gud og hans guddommelige Søn, når I vidner og bærer vidnesbyrd om ham.

Jeres viden om evangeliet vil blive styrket og forøget. Jeres kærlighed til jeres medmennesker vil vokse. Jeres frygt vil smelte bort, når I frimodigt står frem med vidnesbyrd om sandheden.

Vi elsker jer drenge, vore kære unge brødre i dette store værk. Vi beder for jer, at I må være trofaste og sandfærdige. Vi regner med jer, at I vil forberede jer til at tage vores plads i dette store værk med at føre Guds rige fremad. Gå på jeres knæ og bed hver dag, aften og morgen. Se hen til jeres far og mor og følg deres råd. Se hen til jeres biskop og hans rådgivere. De vil lede jer i den retning, I bør gå. »Se frem til Gud og lev« (Alma 37:47).

I er kommet til verden i en spændende tid i Herrens værk. Ingen anden generation har haft helt de samme muligheder, som I har og vil få. Begynd nu at fastsætte de mål, som vil bringe jer lykke – uddannelse inden for jeres valgte fag eller gren af videnskaben, uanset hvad det måtte være; en mission, hvor I kan overlade jer fuldstændig til Herren for at udføre hans værk; et fremtidigt ægteskab i Herrens hus med en vidunderlig og herlig ægtefælle, som I vil være værdig til at få på grund af jeres levevis.

Må Herren velsigne jer, mine kære unge venner. Må han våge over jer for at bevare og beskytte og vejlede jer. Han har et stort værk, som I skal udføre. Svigt ham ikke. Jeg efterlader jer min kærlighed og min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. □

Statuen af Joseph Smith på Tempelpladsen.

Søndag formiddag
Den 6. april 1997

De viste vej

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Jesus Kristus, verdens Frelser ... var og er den største pioner, for han er gået i forvejen og har vist alle andre, hvilken vej de skal følge.

I år, 1997, fejres 150-året siden pionererne under Brigham Youngs inspirerede lederskab, rullede ind i dalen ved Den Store Saltsø og erklærede: »Dette er det rette sted. Kør videre.«[1] Der vil ved denne konference blive sagt meget om den epokegørende begivenhed, og der vil blive rettet tak til Gud for hans årvågne omsorg og vejledning.

På denne smukke sabbatsmorgen vil jeg gerne sige et par ord om »andre pionerer«, som gik forud for udvandringen. Inden jeg gør det, vil jeg lige stoppe op og fundere lidt over ordbogens forklaring på ordet *pioner:* »En, der går forud og viser vej for andre.«[2]

Lad os gå tilbage i tiden og rejse til andre steder, så vi kan betragte flere andre, som jeg mener lever op til ordet *pioners* høje standarder.

Moses var et sådan menneske. Han, der var opvokset ved Faraos hof og oplært i al egypternes visdom, blev mægtig i ord og gerning. Man kan ikke skille Moses, den store lovgiver, fra de stentavler, som Gud gav ham, og hvorpå de ti bud var skrevet. De havde bindende gyldighed dengang – og de er bindende endnu.

Moses måtte udholde stadige skuffelser, når nogle af hans pålidelige disciple vendte tilbage til deres tidligere vaner. Skønt han var skuffet over deres handlinger, elskede og ledte han alligevel israelitterne ud af deres trældom i Egypten. Moses kvalificerer sig bestemt som pioner.

En anden, der kvalificerer sig til titlen, er Ruth, som forlod sit folk, sin slægt og sit land for at følge sin svigermor No'omi og tilbede Jehova i hans land og følge hans folks skikke. Ruths lydighed mod No'omi og det deraf følgende ægteskab med Boaz er af stor betydning, for derved blev hun – en fremmed, omvendt moabit – oldemor til David og derfor en af Jesu Kristi aner. Den bog i Bibelen, som bærer hendes navn, er skrevet i et poetisk sprog, der genspejler hendes beslutsomme og modige ånd. Ruth sagde: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud. Hvor du dør, vil jeg dø, og der vil jeg begraves. Herren ramme mig igen og igen: Kun døden skal skille os!«[3] Ja, Ruth, dyrebare Ruth var pioner.

Også andre trofaste kvinder kvalificerer sig, såsom Maria, Jesu moder, Maria Magdalene, Ester og Elisabeth. Lad os ikke glemme Abraham, Isak og Jakob og heller ikke udelade Esajas, Jeremias, Ezekiel og andre fra en senere periode.

Vi mindes Johannes Døber. Hans klæder var enkle, hans liv spartansk og hans budskab kort: Tro, omvendelse, dåb ved nedsænkning og overdragelse af Helligånden af en myndighed, der overgik den, han selv besad. Han erklærede: »Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham.«[4] »Jeg døber jer med vand; så kommer han, som er stærkere end jeg ... Han skal døbe jer med Helligånden og ild.«[5]

Jordanfloden var det historiske mødested, hvor Jesus kom fra Galilæa for at blive døbt af Johannes. Til at begynde med bønfaldt Johannes Mesteren: »Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?«[6] Da svarede Jesus: »'Således bør vi opfylde al retfærdighed' ... Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: 'Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag.'«[7]

Johannes erklærede åbent: »Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.«[8]

Om Johannes har Herren sagt: »Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber.«[9] Ligesom så mange andre pionerer gennem historien bar Johannes martyrkronen.

Mange, som var pionerer i ånd og handling, blev kaldet af Jesus til at være hans apostle. Meget kunne siges om hver enkelt af dem.

Peter var blandt de første af Jesu disciple. Fiskeren Peter fulgte det guddommelige kald, lagde sine net til side og adlød Mesterens bud: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre (dig) til menneskefisker.«[10] Jeg kan aldrig tænke på Peter uden at beundre hans vidnesbyrd om Herren: »Du er Kristus, den levende Guds søn.«[11]

Johannes den elskede er den eneste af De Tolv, der nævnes som værende til stede ved Kristi korsfæstelse. Fra det grusomme kors fremkom Jesus med den storslåede formaning til Johannes angående sin mor Maria: »Dér er din mor,«[12] og til Maria: »Dér er din søn.«[13]

Apostlene gik i forvejen og viste andre, hvilken vej de skulle følge. De var pionerer.

Historien viser imidlertid, at de fleste ikke kom til Kristus eller fulgte den vej, han belærte om. Herren blev korsfæstet, de fleste af apostlene blev myrdet og sandheden forkastet. Oplysningens klare solskin døde bort og en sort nats lange skygger indhyllede jorden.

Mange generationer før havde Esajas profeteret: »Mørket dækker jorden, mulmet dækker folkene.«[14] Amos havde forudsagt en hungersnød i landet: »Ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord.«[15] Den mørke tid syntes aldrig at få ende. Ville ingen himmelske sendebude vise sig?

Med tiden dukkede hæderlige mænd op, som med længselsfulde hjerter og med fare for deres eget liv opstille referencepunkter, så de kunne finde den sande vej. Reformationen gryede, men vejen frem var vanskelig. Der var voldsom forfølgelse, overvældende personlige ofre og umådelige omkostninger. Reformatorerne var pionerer, som banede vej gennem vildnisset i en desperat søgen efter de tabte referencepunkter, som de mente ville

Templet i Salt Lake City.

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

April 1997

Det Første Præsidentskab

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

De Tolv Apostles Kvorum

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

De Halvfjerds' Præsidium

L. Aldin Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H Goaslind

Harold G. Hillam

Earl C. Tingey

De Halvfjerds' Første Kvorum
(i alfabetisk rækkefølge)

Angel Abreo | Carlos H. Amado | Neil L. Andersen | Dallas N. Archibold | Ben B. Banks | Merrill J. Bateman | William R. Bradford | F. Enzio Busche

John K. Cormack | D. Todd Christofferson | J. Richard Clarke | Gary J. Coleman | Spencer J. Condie | Gene R. Cook | Robert K. Dellenbach | John B. Dickson

Charles Didier | Loren C. Dunn | Vaughn J Featherstone | John H. Groberg | Bruce C. Hafen | F. Melvin Hammond | F. Burton Howard | Joy E. Jensen

Martin K. Jensen | Kenneth Johnson | L. Lionel Kendrick | Wm. Rolfe Kerr | Yoshihiko Kikuchi | Cree-L Kofford | Dean L. Larsen | John M. Madsen

Lynn A. Mickelsen | Alexander B. Morrison | Dennis B. Neuenschwander | Glenn L. Pace | James M. Paramore | Andrew W. Peterson | Rex D. Pinegar | Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman | Carl B. Pratt | Cecil O. Samuelson jun. | David E. Sorensen | Dieter F. Uchtdorf | Robert E. Wells | W. Craig Zwick

De Halvfjerds' Andet Kvorum
(i alfabetisk rækkefølge)

Richard D. Allred | Lino Alvarez | L. Edward Brown | C. Max Caldwell | Eran A. Call

Sheldan F. Child | Richard E. Cook | Quentin L. Cook | Claudio R. M. Costa | John E. Fowler

Duane B. Gerrard | Wayne M. Honcack | J. Kent Jolley | W. Don Ladd | Augusto A. Lim

James O. Mason | Richard J. Maynes | V. Dallos Merrell | Dale E. Miller | Bruce D. Porter

Lynn G. Robbins | Dennis E. Simmons | Donald L. Staheli | F. David Stanley | Kwok Yuen Toi

Jerald L. Taylor | Richard E. Turley sen. | Francisco J. Viñas | Lance B. Wickman | Richard B. Wirthlin

Det Præsiderende Biskopråd

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Assembly Hall på Tempelpladsen.

kunne føre menneskene tilbage til de sandheder, som Kristus belærte om.

John Wycliffe, Martin Luther, Jan Hus, Zwingli, Knox, Calvin og Tyndale var reformationens pionerer. Tyndale kom med en betydningsfuld udtalelse til sine kritikere: »Jeg vil gøre det muligt, at den dreng, som pløjer marken, skal vide mere om skrifterne, end I gør.«[16]

Sådan var de store reformatorers liv og lærdomme. Deres gerninger var heltemodige, deres bidrag mange og deres ofre store – men de genoprettede ikke Jesu Kristi evangelium.

Man kunne om reformatorerne spørge: »Var deres ofre forgæves? Var deres kamp nytteløs?« Jeg svarer med et velovervejet »nej«. Bibelen var nu tilgængelig for almindelige mennesker. Hver enkelt kunne nu bedre selv finde vej. O, hvis bare alle kunne læse og alle kunne forstå! Men nogle kunne læse, og andre kunne høre, og alle havde adgang til Gud gennem bøn.

Den længe ventede genoprettelsesdag oprandt virkelig. Men lad os gennemgå denne epokegørende begivenhed i verdenshistorien med at mindes vidnesbyrdet fra en plovdreng, som blev profet, vidnet, som selv var til stede, nemlig Joseph Smith.

Om sin oplevelse sagde Joseph: »(Jeg) læste ... en dag følgende i Jakobs brev, 1. kapitel, 5. vers: '*Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet*' [17] ... Omsider kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede eller også følge Jakobs anvisning og bede til Gud ... Derfor begav jeg mig ... ud i skoven for at gøre forsøget. Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret 1820.

(Jeg) knælede ... og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud ... Jeg (så) en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvist ned, indtil den hvilede på mig ... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*«[18]

Faderen og Sønnen, Jesus Kristus, havde vist sig for Joseph Smith. Tidernes fyldes uddeling gryede og spredte mørket fra mange generationers åndelige nat.

Der er skrevet mange bøger om Joseph Smiths liv og gerninger, men til vores formål her i dag vil det være nok at fremhæve et par ting: Han blev besøgt af englen Moroni. Han oversatte fra de gyldne plader, som han blev ledt hen til, Mormons Bog med dens nye vidne om Kristus til hele verden. Han var et redskab i Herrens hånd, gennem hvem mange store åbenbaringer blev givet angående Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges genoprettelse. I løbet af sit virke blev han besøgt af Johannes Døber, Moses, Elias, Peter, Jakob og Johannes, således at alle tings genoprettelse kunne finde sted. Han udholdt forfølgelse; han led forfærdeligt, ligesom sine trosfæller. Han stolede på Gud. Han var tro mod sin profetiske kaldelse. Han påbegyndte en fantastisk missionsindsats i hele verden, som i dag bringer lys og sandhed til menneskeheden. Til sidst led Joseph Smith martyrdøden sammen med sin bror Hyrum.

Joseph Smith var i sandhed pioner.

Når vi gennemgår skriftens historie fra først til sidst, lærer vi den største pioner at kende, nemlig Jesus Kristus. Han fødsel blev forudsagt af de fordums profeter; hans indtræden på livets scene blev bekendtgjort af en engel. Hans liv og virke har forandret verden.

Med drengens fødsel i Betlehem fremstod en større begavelse, en magt stærkere end våben og en rigdom større end Cæsars mønter. Barnet skulle blive Kongernes Konge og Herrernes Herre, den lovede Messias, nemlig Jesus Kristus, Guds Søn. Han, der blev født i en stald og lagt i en krybbe, kom fra himlen for at leve på jorden som et dødeligt menneske og oprette Guds rige. I løbet af sit jordiske virke underviste han menneskene om den højere lov. Hans herlige evangelium ændrede verdens tankegang. Han velsignede de syge. Han fik de lamme til at gå, de blinde til at se og de døve til at høre. Han vakte endda de døde til live igen.

En sætning fra Apostlenes Gerninger siger uendelig meget: »Jesus færdedes overalt og gjorde vel ... for Gud var med ham.«[19]

Han lærte os at bede: »Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden.«[20]

I den have, der kaldes Getsemane, hvor hans lidelser var så voldsomme, at blodet flød fra hans porer, tryglede han, mens han bad: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«[21]

Han lærte os at tjene: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort imod mig.«[22]

Han lærte os at tilgive: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker.«[23]

Han lærte os at elske: »'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.' Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv.'«[24] Som den sande pioner han var, sagde han: »Kom så og følg mig.«[25]

Lad os vende blikket mod Kapernaum. Der kom synagogeforstanderen Jairus hen til Mesteren og sagde: »Min lille datter ligger for døden. Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kan blive frelst og leve.«[26] Så kom nyheden fra synagogeforstanderens hus: »Din datter er død!«[27] Kristus sagde: »Frygt ikke, tro kun!«[28] Han nåede frem til huset, gik forbi de sørgende og sagde: »'Hvorfor larmer og græder I? Barnet er ikke død, hun sover.' De lo ad ham,«[29] for de vidste jo, at hun var død. »Han jog dem alle sammen

ud … Så tog han barnets hånd og sagde til hende: … 'Lille pige, jeg siger dig, rejs sig op!' … Og de blev fuldstændig ude af sig selv.«[30]

Det er følelsesmæssigt opslidende for mig at genfortælle de begivenheder, som førte op til Mesterens korsfæstelse. Det gør ondt, når jeg læser Pilatus' svar til mængdens råb: »Korsfæst ham!«[31] Pilatus »tog … noget vand, og i skarens påsyn vaskede han sine hænder og sagde: 'Jeg er uskyldig i denne mands blod. Det bliver jeres sag!'«[32] Jesus blev hånet. Man spyttede på ham og gav ham en tornekrone på. Han fik eddike at drikke. De korsfæstede ham.

Han legeme lagdes i en lånt grav, men ingen grav kunne holde på Herrens legeme. Om morgenen den tredje dag kom det glade budskab til Maria Magdalene, Maria, Jakobs mor og de andre kvinder, som var sammen med dem, da de kom ud til graven og så, at den store sten var rullet væk fra indgangen, og at graven var tom. To engle sagde til de grædende kvinder: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«[33]

Ja, Herren var i sandhed opstået. Han viste sig for Maria, han blev set af Kefas, eller Peter, og siden hans brødre blandt De Tolv. Han blev set af Joseph Smith, som udtalte: »Dette (er) det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd.«[34]

Vor Mellemmand, vor Forløser, vor Bror, vor Talsmand hos Faderen døde for vore synder og hele menneskehedens synder. Jesu Kristi forsoning var Guds Enbårne Søns forudordinerede, men frivillige offer. Han gav sit liv som løsesum for os alle.

Hans mission, hans virke blandt menneskene, hans belæringer om sandheden, hans barmhjertighedsgerninger og hans urokkelige kærlighed til os vækker vores taknemlighed og varmer vores hjerte. Jesus Kristus, verdens Frelser – selveste Guds Søn – var og er den største pioner, for han er gået i forvejen og har vist alle andre, hvilken vej de skal følge. Må vi altid følge ham, det beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Citeret af Wilford Woodruff i *Utah Pioneers*, 1880, s.23.
2. *Oxford English Dictionary*, opslag: »Pioneer.«
3. Ruth 1:16-17.
4. Joh 3:28.
5. Luk 3:16.
6. Matt 3:14.
7. Matt 3:15-17.
8. Joh 1:29.
9. Matt 11:11.
10. Matt 4:19.
11. Matt 16:16.
12. Joh 19:27.
13. Joh 19:26.
14. Es 60:2.
15. Amos 8:11.
16. Se Roger Hillas, »The History of the Book,« *Washington Post*, 10. april 1996.
17. JS-H 1:11.
18. JS-H 1:13-17.
19. ApG 10:38.
20. Matt 6:9-10.
21. Luk 22:42.
22. Matt 25:40.
23. L&P 64:10.
24. Matt 22:37-39.
25. Luk 18:22.
26. Mark 5:23.
27. Mark 5:35.
28. Mark 5:36.
29. Mark 5:39-40.
30. Mark 5:41-42.
31. Mark 15:13-14.
32. Matt 27:24.
33. Luk 24:5-6.
34. L&P 76:22-23.

Jesus Kristus, vor Forløser

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Forløseren elsker dig og vil hjælpe dig med at nå de afgørende ting, der bringer lykke nu og for evigt.

Det er den 6. april. Nutidig hellig skrift fortæller, at Jesus Kristus blev født på denne dag.[1] Jeg taler ydmygt om denne storslåede person, som vi alle skylder så umådeligt meget. Jeg ved, at det, som skrifterne lærer om ham, er sandt, og jeg vil bruge nogle af dem til at udtrykke mine personlige følelser.

Paulus vidnede: »Skønt han var søn, måtte han lære lydighed af det, han led, og da han havde nået målet, blev han årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham.«[2] Evig frelse, hvor dyrebart! Men du må adlyde ham for at få det.

»Jesus sagde … 'Jeg er opstandelsen og livet, den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.'«[3] »Og dersom du holder (mine bud) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.«[4] Skal aldrig dø, skal have evigt liv – du må være lydig og holde ud indtil enden.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren kom »til verden, for at frelse alle mennesker, dersom de vil lytte til hans røst,« og at han led »alle menneskers smerter,« og at han blev korsfæstet, »for at opstandelsen må komme til alle mennesker, så at alle kan stå foran ham på den store dommens dag.« Jeg vidner om, at »han befaler, at alle mennesker må omvende sig og blive døbt i hans navn og have fuldkommen tro på« ham, »ellers kan de ikke blive frelst i hans rige.«[5] Omvend dig, bliv døbt og hav fuldkommen tro på ham er nogle af de grundlæggende krav, som skal opfyldes.

Jeg ved, »at der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved menneskene kan blive salige uden ved Jesu Kristi forsonende blod.«[6] Jeg vidner om, at Jesus Kristus sonede »for verdens synder for at iværksætte nådens plan og tilfredsstille retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud.«[7] Jeg vidner om, at hvis det ikke var for den hellige Forløsers forsoning, ville retfærdighedens krav forhindre hver eneste sjæl, der er født på denne jord, i at vende tilbage til Guds nærhed for at få del i hans herlighed og ophøjelse,[8] for alle begår fejl, for hvilke vi ikke personligt kan stille retfærdigheden tilfreds. Jeg vidner om, at vi ikke uden Kristi »uendelige forsoning« kunne vende tilbage til Gud ved døden, og, som Jakob højtideligt advarede om, »måtte vore ånder blive den engel undergivet … for ikke mere at oprejses … Og vore ånder måtte være blevet ham lig, og vi blev djævle og en djævels engle, udelukket fra vor Guds åsyn og forblevet hos løgnens fader i elendighed.«[9]

Jeg vidner om, at forløsningen kommer »i og ved den hellige Messias … for alle dem, som har et *sønderknust hjerte og en angergiven ånd*, og for ingen andre kan loven fyldestgøres.«[10] Det absolutte krav i form af »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« angiver behovet for at være underdanige, føjelige og ydmyge (med andre ord lærevillige), og villige til at adlyde. Endelig vidner jeg: »Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens beboere, for at de kan vide, at intet kød kan bo i Guds nærværelse uden ved den hellige Messias' *fortjenester, barmhjertighed og nåde*.«[11]

Jesus Kristus besad *fortjenester*, som ingen andre af vor himmelske Faders børn på nogen måde kan besidde. Han var en Gud, Jehova, før sin fødsel i Betlehem. Hans Fader gav ham ikke kun hans åndelige legeme, men Jesus var hans Enbårne Søn i kødet. Vor Mester levede et fuldkomment, syndfrit liv, og var derfor fri fra retfærdighedens krav. Han var og er fuldkommen i enhver egenskab, herunder kærlighed, barmhjertighed, tålmodighed, lydighed, tilgivelse og ydmyghed. Hans *barmhjertighed* betaler vores gæld til ret-

færdighed, når vi omvender os og adlyder ham. Vi vil selv med vores bedste indsats ikke gøre det tilstrækkeligt godt, alligevel vil vi på grund af hans *nåde* blive frelst »trods alt, hvad vi formår.«[12]

Selv om vores minde om det er blokeret, boede vi, før vi kom til denne jord, i Gud den evige Faders og hans Søn Jesu Kristi nærhed. Vi råbte af glæde, da vi fik privilegiet at komme til denne jord for at modtage et legeme og bevæge os fremad i Guds plan for vores lykke. Vi vidste, at vi ville blive prøvet her. Vi var fast besluttet på at leve lydigt, så vi kunne vende tilbage og bo hos vor Fader for evigt. En del af prøven her er at have så mange tilsyneladende interessante ting at gøre, så vi kan glemme hovedformålene med at være her. Satan arbejder meget hårdt, så de nødvendige ting ikke finder sted.

Planen er virkelig meget enkel, når man betragter det centrale i den. Herren har fortalt os, at vi er her for at blive testet – for at blive prøvet for at se, om vi vil være tapre og lydige over for hans lærdomme. Du har blandt alle jordens indbyggere de bedste muligheder for at gøre det, for du har adgang til fylden af det gengivne evangelium og Frelserens lærdomme. I stille stunder, når du tænker over livet, genkender du det, der er af afgørende betydning i livet, og det, der ikke er. Vær klog, og lad ikke det gode i livet få overhånd over det, der er afgørende.

Hvad er afgørende i livet? Det har forbindelse med lærdommene. Det er centreret i ordinanserne og omfatter afgørende pagter. Disse ordinanser er dåb og bekræftelse i Herrens kirke og rige på jorden. For mænd omfatter det en værdig ordination til Det Melkisedekske Præstedømme samt at ære og bruge det til at tjene andre med. For hver voksen mand og kvinde medfører det alle templets ordinanser, herunder sin egen personlige begavelse. De omfatter templets beseglingsordinanse, hvor mand og hustru bindes, så de gennem lydighed kan leve sammen for tid og al evighed. Når de er trofaste, vil børn, der er født i dette ægteskab eller senere beseglet til deres forældre, være føjet sammen i kærlighed og glæde gennem hele evigheden. For at modtage alle velsignelserne fra Frelserens sonoffer kræves det kun af os, at vi er lydige mod hans befalinger, og at vi modtager *alle* disse nødvendig ordinanser. Forsoningen vil ikke kun hjælpe os med at overvinde vore overtrædelser og fejl, men i Herrens tid vil det løse alle livets uligheder – det, der er uretfærdigt, som er en følge af omstændighederne eller andres handlinger og ikke af vore egne beslutninger.

Selv om nogle måske ikke forstår det eller er enige, bærer jeg vidnesbyrd om, at det ikke tilstrækkeligt at blive døbt og derefter leve et acceptabelt liv og undgå større overtrædelser. Herren har kundgjort, at de yderligere ordinanser og pagter, jeg har nævnt, skal modtages for at opnå ophøjelse og evigt liv. At være værdig til at modtage templets ordinanser vil sige, at du vælger at gøre det, som mange i verden ikke er villige til at gøre. Du holder sabbatsdagen hellig, udøver tro i betalingen af tiende og fasteoffer, deltager trofast i gudstjenester, yder tjeneste og viser kærlighed til og påskønnelse for din familie ved at hjælpe hver enkelt af dem. Når du har modtaget alle templets ordinanser, udvikler du dig fortsat ved at holde de indgåede pagter og trofast holde »ud til enden.«[13]

At holde pagterne er ikke svært, når det gøres villigt med »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.«[14] Når disse pagter adlydes, bringer de lykke og glæde. De giver mening med livet. Problemerne opstår, når handlefrihed anvendes til at træffe valg, der ikke harmonerer med disse pagter. Tænk over det, du gør i din fritid, den tid, som du selv bestemmer over. Synes du, at det er centreret omkring det, der er af højeste prioritet og af størst betydning? Eller udfylder du ubevidst og konsekvent tiden med noget trivielt og aktiviteter, som ikke er af blivende værdi og heller ikke hjælper dig med at nå det formål, som du kom til jorden for at opnå? Tænk over livet på langt sigt, ikke kun det, der skal ske i dag eller i morgen. *Opgiv ikke at få det, du ønsker højest i livet, til fordel for noget, du tror, du ønsker nu.*

De afgørende ting skal nås i løbet af din prøvetid på jorden. De skal prioriteres først. De må ikke ofres for noget af mindre værdi, selv om det er gode og værdifulde præstationer. Efter dette liv vil du få gengivet det, som du her har tilladt dig selv at blive. O, om jeg blot havde evnen til at gengive den fred og ophøjede ro, der kommer af at vide, at du og din familie værdigt har modtaget alle de frelsende ordinanser, og at de tilsvarende pagter holdes i retfærdighed.

Jeg opmuntrer dig med enhver evne, jeg besidder, til at modtage *alle* de frelsende ordinanser og til at gøre alt i din magt, for at andre medlemmer af din familie kan modtage disse ordinanser, før de forlader denne jord. Du kan udvikle dig langt hurtigere her på jorden med dit fysiske legeme i disse omgivelser med godt og ondt, end du vil være i stand til i åndeverdenen.[15] I sammenligning med et normalt liv tager det ikke lang tid at modtage alle de ordinanser, som er nødvendige for ophøjelse. Det kræver ihærdighed, forståelse og lydighed. Det kræver, at du gør alt i din magt for at være beredt til disse ordinanser og modtage så mange, som du er i stand til. Hvis du på grund af årsager, der er uden for din kontrol, ikke er i stand til at modtage dem alle, så lev værdigt og diskvalificér ikke dig selv gennem forsømmelse, ligegyldighed eller uværdighed. Herren vil gøre det muligt for dig at modtage alle de velsignelser, han har lovet – på Herrens tidspunkt og sted.

Uanset om du vil eller ej, når du lever som om Frelseren og hans lærdomme kun er en blandt mange vigtige ting i dit liv, så er du klart på vejen til skuffelser og sikkert på stien til tragedie. Er det virkelig klogt at fortabe evig lykke ved kun at op-

fylde en del af kravene? Jeg beder om, at du vil blive bevæget til at foretage de nødvendige forandringer nu.

Hvis du er kommet ud i overtrædelse, så kom tilbage. Hvis du er blevet lokket af verdens fristelser til at glemme det, der hører Gud til, så ret på dine prioriteringer. Hvis du ikke har modtaget alle de nødvendige ordinanser, så beslut nu at gøre det, der er nødvendigt for at modtage dem.

O, hvor må vi være taknemmelige for forsoningen, der er udvirket af vor Forløser Jesus Kristus! Den giver livet rigdom og glæde, når vi lever efter det mønster, der er beskrevet i dette skriftsted:

»Ikke desmindre fastede og bad de ofte og blev stærkere og stærkere i deres ydmyghed og fastere og fastere i troen på Kristus, så at sjælen opfyldtes af glæde og trøst, ja, så at deres hjerter blev renset og helliggjort, hvilken helliggørelse kom *på grund af deres hjerters hengivenhed for Gud.*«[16]

Jeg vidner om, at »syndernes forladelse (gennem forsoningen) bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligånds besøg, og denne Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed.«[17] Jeg vidner om, at Gud, din evige Fader, elsker dig. Han hører dine bønner og vil besvare dem.[18] Forløseren elsker dig og vil hjælpe dig med at gøre de afgørende ting, der bringer lykke nu og for evigt. Jeg er et vidne om Jesus Kristus. Jeg ved, at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. L&P 20:1.
2. Hebr 5:8-9.
3. Joh 11:25-26.
4. L&P 14:7.
5. Se 2 Nephi 9:21-24.
6. Helaman 5:9.
7. Alma 42:15.
8. Se John Taylor, *The Mediation and the Atonement*, 1882, s. 179-183. Se også Åb 3:21; 21:7.
9. 2 Nephi 9:8-9.
10. 2 Nephi 2:6-7; fremhævelse tilføjet.
11. 2 Nephi 2:8; fremhævelse tilføjet.
12. 2 Nephi 25:23.
13. Omni 1:26.
14. 3 Nephi 12:19-20.
15. Se *Melvin J. Ballard – Crusader for Righteousness*, 1966, s. 212-213.
16. Helaman 3:35; fremhævelse tilføjet.
17. Moroni 8:26.
18. Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, 1982, s. 252.

»I har intet at frygte fra rejsen«

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Uanset hvor svær vejen synes ... så kan vi finde trøst i visheden om, at andre før os har båret livets frygteligste prøvelser og tragedier ved at rette blikket mod himlen.

I de sidste mange måneder har Kirkens opmærksomhed været rettet mod de fantastiske begivenheder, som udspillede sig i forbindelse med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges etablering her i Saltsø-dalen og andre steder i verden. Det er dejligt at erfare, at ward og stave benytter dette 150-års pionerjubilæum til at ære Utah-pionererne fra 1847 og den bemærkelsesværdige indsats, som vore pionerer i alle lande har udrettet, mens de åndeligt har banet vej med tro i hvert et fodtrin.

Den håndkærre, som er bygget i Sibirien, og som nu bevæger sig gennem missionerne i Rusland og Ukraine, er et herligt eksempel på den verdensomspændende indsats for at hylde vores pionerer. Ifølge planen skal håndkærren afslutte sin rejse med at blive trukket ned gennem Emigration Canyon og nå frem til »This Is The Place«-monumentet den 22. juli.

I år er et år, hvor vi mindes vores fortid og samler styrke til at møde og overvinde vor tids trængsler ved den eksemplariske tro og det mod, som de, der mødte og overvandt gårsdagens prøvelser, udviste. Når vi ærer disse store pionerer fra mange lande, vil vi udveksle historiske beretninger, som ofte vil kalde tårer frem i øjnene og taknemlighed i hjertet. Gennem musik, drama og gribende skuespil vil vi blive mindet om fantastiske pionerrejser af både timelig og åndelig karakter. Vi kan ikke forstå den rejse, som de, der lagde grundvolden til denne uddeling, foretog, medmindre vi forstår deres åndelige fundament. Men når vi forstår den forbindelse, kan vi så småt begynde at se, hvordan deres rejse ligner vores. *Vi* kan lære noget af hvert eneste skridt de tog – noget om kærlighed, mod, pligtfølelse, hengivenhed, udholdenhed og, vigtigst af alt, tro.

For Utah-pionererne fra 1847 byggede troen på principper. De forlod deres hjem, deres tempel og i nogle tilfælde deres familie for at søge efter et tilflugtssted, hvor de kunne tilbede Gud uden frygt for forfølgelse. Det var ikke meget, de kunne tage med i form af forsyninger og materielle ejendele, men hver eneste prærievogn og håndkærre var tungt lastet med tro – tro på Gud, tro på genoprettelsen af hans Kirke ved profeten Joseph Smith, og tro på, at Gud vidste, hvor de skulle hen, og at han ville hjælpe dem sikkert frem.

En af dem, der rejste ad Mormonruten i 1847, omtalte den som »håbets rute.« Jeg elsker det navn: »Håbets rute.« Det vidner om den enkeltes universelle længsel efter at finde et trygt tilflugtssted, et samfund af hellige, hvor fællesskabet og håbet sejrer.

Disse pionerer fra forrige århundrede, som vi hylder i dette 150. jubilæumsår, havde ikke til hensigt at blive helte, og dog udrettede de heltegerninger. Det er det, der gør dem til hellige. De var en gruppe troende, som stræbte efter at gøre det rette af de rette årsager, almindelige mænd og kvinder, der blev kaldet til at udrette et ualmindeligt værk. Til tider gav de efter for mismod og gav sig til at mukke og beklage sig. Men i den sidste ende

sejrede deres tro på Gud og på den mand, som de opretholdt som deres profet og leder, og de fik deres visioner og holdninger på plads, ligesom de fik deres vogne på plads. Og derved fandt de glæde midt i rejsens strabadser og trængsler.

Næsten syv år før pionererne begyndte deres udvandring til Utahs bjerge, skrev William Clayton til sine trosfæller i England og opfordrede dem til at komme til Zion, uden at vide, at Zion snart ville befinde sig i prærievogne og håndkærrer på vej vestpå. Han skrev: »Skønt vi er ... langt fra hinanden, glemmer jeg jer ikke ... Men jeg vil til Guds pris sige, at intet af det, jeg har måtte udholde, har skadet eller skuffet mig, men tværtimod gavnet mig ...

Vi har til tider måtte udholde kvælende hede ... til andre tider frøs vi næsten ihjel. Vi har måtte sove på planker i stedet for dun ... Vi har måtte gå i gennemblødt tøj uden mulighed for at tørre det eller skifte tøj ... og har måtte sove ... udendørs i alt slags vejr og meget andet, som I ikke gør jer begreb om ... (Dog) ... har vi været ... raske og muntre ...

Hvis I vil være trofaste, *har I intet at frygte fra rejsen*. Herren vil værne om sine hellige.«[1]

William Clayton skrev senere teksten til »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 2) under vandringen gennem Iowa. Han og mange andre skulle under den ca. 2000 km lange rejse til Utah selv indgående erfare, at der »intet er at frygte fra rejsen,« hvis troen er ens stadige ledsager.

Kan vi i dag lære noget af pionerernes erfaringer? Det tror jeg, vi kan. Den tro, der ansporede pionererne i 1847 såvel som pionerer i andre lande, var en enkel tro på det gengivne evangeliums grundlæggende lærdomme, som de vidste var sande. Det var det eneste, der betød noget for dem, og jeg mener, at det er det eneste, der burde betyde noget for os. Vores tro bør være koncentreret om de grundlæggende sandheder, at Gud lever, at vi er hans børn, at Jesus Kristus er hans Enbårne Søn, og at han er vor Frelser. Vi skal vide, at de genoprettede deres Kirke på jorden i dens fylde gennem profeten Joseph Smith. Gennem Jesu Kristi gengivne evangelium lærer vi, at vor himmelske Faders plan for sine børns lykke er klar og tydelig, når den studeres og antages med oprigtig tro.

At rejse fra Nauvoo til den store Saltsødal i 1847 er ikke så meget anderledes end at rejse fra Idaho til Sibirien som ung missionær i 1993 for at tjene som en af de første sidste dages hellige i det land. Næsten hver dag ankommer vore missionærer til lande, hvor de ikke kender ret meget til sproget, og hvor mad, kultur og boligforhold ofte er meget forskellige fra det, de er vant til. Og dog drager de modigt af sted som nutidige pionerer, uden at frygte rejsen, mens de går fremad med tro i hvert et fodtrin for at forkynde det glade budskab om Jesu Kristi gengivne evangelium til mennesker overalt.

Vores tro kan hjælpe os til at være lige så tapre og frygtløse på vores respektive rejse, hvadenten vi er forældre, der arbejder med et vanskeligt barn, enlige forældre, der stræber efter at opdrage en værdige familie, unge mennesker, der kæmper for at finde et ståsted i en ugudelig og forvirrende verden, eller en enlig, der forsøger at klare livets rejse alene. Uanset hvor

vanskelig vejen er, og uanset hvor tunge vore byrder er, kan vi trøste os med, at andre før os har klaret livets sværeste trængsler og tragedier ved at søge himlens fred, trøst og håbefuld forvisning. Vi kan, ligesom dem, vide, at Gud er vor himmelske Fader, at han interesserer sig for os som enkeltpersoner og som gruppe, og at så længe vi udøver tro og stoler på ham, har vi »intet at frygte fra rejsen.« Ligesom pionererne i 1847 fulgte en rute vestpå, som holdt dem i rimelig nærhed af livsnødvendigt ferskvand i form af floder, især Platte og Sweetwater, må også vi følge og drikke af Kristi levende vand, for at forfriske vores tro og styrke vores indsats, mens vi vandrer ad jordelivets vej.

Livet er ikke altid let. På forskellige tidspunkter under vores rejse føler vi måske det samme, som pionererne gjorde, da de rejste gennem Iowa – knædybt i mudder og tvunget til at begrave nogle af vores drømme langs ruten. Vi står alle over for uvejsomme bjergekamme, hvor vinden pisker os i ansigtet og vinteren kommer for tidligt. Til tider synes det, som om der ikke er nogen ende på det støv, der svier i vores øjne og slører vores syn. Skarpe klipper af fortvivlelse og skuffelse rager op af jorden og sinker vores vandring. Der er altid en Devil's Gate (Djævleport), som vil åbne sig på vid gab og lokke os nærmere. De, der er kloge og trofaste, vil holde sig så langt fra sådanne fristelser som muligt, mens andre – sommetider dem, der er os nærmeste og kærest – giver efter for den lethed, magelighed, bekvemmelighed og hvile, der virker så tillokkende. Af og til når vi op på en af livets bjergtoppe, ligesom pionererne gjorde, blot for at opdage, at der venter flere bjerge forude, højere og mere udfordrende end dem, vi lige har besteget. Ved hjælp af usynlige kilder til tro og udholdenhed bevæger vi os, ligesom vores forfædre, langsomt fremad mod den dag, hvor vi sammen med de pionerer, der holdt ud i troen, kan synge: »Alt er vel, alt er vel!« (*Salmer og sange*, nr. 2).

Og hvad vil vi da føle, når vi står skulder ved skulder med de store pionerer fra Kirkens historie? Hvordan vil de se på os? Vil de se tro i vore fodtrin? Det tror jeg, at de vil, især når de ser vores liv og erfaringer fra evighedens perspektiv. Selv om vores rejser i dag er mindre fysisk krævende end pionerernes udvandring for 150 år siden, er de ikke mindre udfordrende. Det var da bestemt hårdt at vandre tværs over et kontinent for at skabe et nyt hjem i en tør ørken mod vest. Men hvem kan sige, om det var sværere end at leve et trofast, retskaffent liv i vore dages forvirrende og syndefulde verden, hvor ruten konstant skifter retning og hvor guddommelige standarder for ret og uret erstattes af »politisk nødvendighed« og svindende moral. Den vej, vi rejser på i dag, er lumsk, og skriften fortæller os, at det vil den blive ved med at være lige til enden. Men vores belønning vil være den samme, som venter værdige pionerer fra alle tidsaldre, som trofast efterlever vor Herre Jesus Kristi belæringer, træffer retfærdige valg og giver alt, hvad de har for at opbygge Guds rige på jorden.

Vi er arvinger til en umådelige stor arv. Det er nu vores privilegium og ansvar at tage del i genoprettelsens fortsatte drama, og der vil også i vore dage blive skrevet beretninger om storslået og heroisk tro. Det vil kræve al vores styrke, visdom og energi at overvinde de hindringer, som venter os. Men selv det vil ikke være nok. Vi må, ligesom vore pionerforfædre, lære, at det kun er i tro – *ægte* tro, helhjertet og prøvet tro – at vi finder tryghed og sikkerhed, mens vi vandrer på vores farefulde færd gennem livet.

Vi er alle knyttet sammen – både pionerer fra forrige og dette århundrede og andre – på vores store rejse, hvor vi følger vor Herre Jesus Kristus og lader hans sonoffer udrette sine mirakler i vores liv. Vi kan alle forstå de fodtrin i tro, som første Joseph Smith og hans trosfæller fra Palmyra til fængslet i Carthage og tværs over de store prærier, men vi bør nære endnu større ærefrygt, når vi tænker på den sti, som Mesteren måtte gå. Hans trofaste fodtrin til Getsemane have og videre til Golgata reddede os alle og banede vejen for, at vi kan vende tilbage til vores himmelske hjem.

Lad os huske på, at Frelseren er vejen og sandheden og livet, og der findes ikke noget større løfte end at vide, at hvis vi er trofaste og oprigtige, vil vi en dag blive omfavnet i hans kærligheds arme (L&P 6:20). Han er altid parat til at opmuntre, tilgive og hjælpe. Når vi derfor udøver tro og omhyggeligt holder budene, har vi intet at frygte på rejsen.

Sidste sommer stod jeg sammen med tre af mine børnebørn på en bakkekam, der kaldes Eminence. Vi stod og så ned på Sweetwater-floden, hvor Willies håndkærrekompagni sad strandet, frysende og sultende, mens vi læste i deres dagbøger om glæden over at blive reddet. John Chislett skrev: »Netop som solen smukt sank ned bag de fjerne bjerge ... sås flere prærievogne ... komme imod os. Nyheden spredtes som en løbeild i lejren ... Glædesråb fyldte luften, stærke mænd græd til tårerne løb ned over deres furede og solbrændte kinder ... Den aften hørtes Zions sange for første gang i lang tid igen i lejren ... Da sulten var stillet og vores hjerte var fulde af taknemlighed mod Gud og vores gode brødre, forenedes vi i bøn og gik så til ro.«[2]

Mens jeg stod der på den bakkekam, hvorfra Willies håndkærrekompagni først så deres redningsmænd, tænkte jeg på den glæde, som vil fylde vores hjerte, når vi fuldt ud forstår den evige betydning af den største redningsaktion af alle – da vor Herre Jesus Kristus reddede Guds familie. For det er takket være ham, at vi har løfte om evigt liv. Vores tro på vor Herre Jesus Kristus er den kilde til åndelig kraft, som vil give jer og mig vished om, at vi ikke har noget at frygte på rejsen. Jeg ved, at vor Herre Jesus Kristus lever, og at hvis vi har urokkelig tro på ham, vil ... han føre os sikkert gennem vores jordiske rejse. Det bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Brev fra Commerce, dateret 10. december 1840. William Clayton-samlingen, SDH-Kirkens arkiver.
2. Citeret i LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856-1860*, 1976, s. 106-107.

Tro i hvert et fodtrin: Den storslåede pionerrejse

I en videopræsentation besøger Det Første Præsidentskab seks historiske steder og hylder de sidste dages hellige pionerers tro.

Præsident Gordon B. Hinckley i Nauvoo i Illinois.

Fortæller: Præsident Hinckley

De sidste dages helliges storslåede rejse tog sin begyndelse ved Mississippi-flodens bred. Her ved Nauvoo havde de forvandlet en sump til et blomstrende handelscentrum og samlingspunkt. Men Nauvoo skulle ikke blive deres endelige hjem – blot et sted, hvor de kunne hvile ud. Den voldsomme forfølgelse, der havde drevet de hellige ud af Missouri, truede igen deres liv og deres by. Profeten Joseph Smith og Hyrum blev myrdet i fængslet i Carthage den 27. juni 1844. Tiden i Nauvoo var ved at være forbi.

Søndag den 1. februar 1846 var de hellige i kirke i »Josephs by«. Den følgende dag gav Brigham Young familierne besked på at være parat til at drage af sted med fire timers varsel.

Midt i den bitre vinters bidende kulde begyndte udvandringen. Mange af de hellige samlede deres ejendele sammen og lukkede for sidste gang døren til deres bolig, inden de drog ud mod det, der ventede hinsides floden, ude mod vest.

I dag er Nauvoo et fredfyldt sted. Hjem og forretninger er blevet omhyggeligt restaureret. Det er et sted, der vidner om flid og hengivenhed. Jeg kan se det mod og den dygtighed, hvormed de byggede en by til Gud.

Hvor må det have været hårdt for de hellige at forlade det hele: de marker, de havde opdyrket, de træer, de havde plantet, og det tempel, de havde bygget. Mænd, kvinder og børn forlod deres hjem, steg op i deres vogne, kørte ned til floden, hvor de lod sig færge over og fortsatte langsomt vandringen gennem Iowa. Af og til kiggede de tilbage på det, som de nu måtte forlade og aldrig mere skulle få at se.

Det krævede stor tro at forlade Nauvoo. Svære trængsler ventede disse pionerer, men de havde tro på deres ledere og tro på Herren og hans godhed. Tro på, at han igen ville føre sit folk til et forjættet land. Tro på, at de ikke ville svigte eller falde. Derfor vandrede de ud i vildnisset med tro i hvert et fodtrin.

Fortæller: Præsident Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Rejsen vestpå gik langsomt. Mange var dårligt forberedt til den krævende vandring. Bidende frost, uophørlig regn og knædybt mudder var en prøvelse for selv den mest hårdføre pioner. De måtte kæmpe i 131 dage for blot at komme igennem staten Iowa.

Ligesom Israels hær i gamle dage havde også de deres skystøtte om dagen og ildsøjle om natten. Af Iowas trængsel fødtes den salme, som har givet ekko gennem generationerne: »Kom, kom, Guds folk, fremad og svigter ej, kun med mod fremad drag!« (*Salmer og sange*, nr. 16).

De trofaste pionerer gjorde holdt i Garden Grove og Mount Pisgah, hvor de oprettede depoter til dem, der skulle følge efter, inden de selv kæmpede sig videre til bredden af Missouri-floden, hvor de slog lejr for vinteren.

Her i Winter Quarters fandtes Zion i ødemarken. Præsident Brigham Young organiserede folket og samlede deres sparsomme forsyninger sammen. Men trods alle anstrengelser blev lejren hærget af sygdom og død.

Dette monument er rejst direkte ovenpå en grav, hvor et ukendt barn og syv andre pionerer hviler. Jeg bliver dybt rørt, når jeg indser, hvilken høj pris disse ædle hellige måtte betale for at følge profetens kald til at forlade deres hjem og rejse vestpå.

Mange kæmpede og mistede meget. Disse ædle pionerer vandrede i sandhed på smerternes tårevædede sti. Deres rejse var forbi, men deres navne lever videre som et vidnesbyrd om deres kærlighed til sandheden og deres tro på Herren.

Fortæller: Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Da foråret kom i april 1847 udpegede De Tolvs Kvorum under ledelse af Brigham Young en fortrop og forlod Winter Quarters med 143 mænd, tre kvinder og to drenge, 72 vogne, 93 heste, 66 okser, 52 muldyr, 19 køer, 17 hunde og nogle få høns.

Mellem deres vinterlejr og det forjættede Zion lå den vidtstrakte prærie og den frodige Platte-flod, som var livslinjen på deres vandring ud i det vilde vest. Mens de van-

drede gennem Nebraska opmålte de afstandene og passerede Chimney Rock, en ensom klippeformation midt på prærien.

Gennem dette område, hvor luften var tør og støvfyldt, kæmpede okserne sig frem, vognhjulene knirkede, tapre mænd og kvinder stred sig frem, og af og til hørtes ulvenes hylen. Selv i dag er sporene efter deres vandring mejslet ind i landskabet.

Pionererne forlod North Platte-floden og fulgte nu Sweetwater, en flod, som de flere gange måtte krydse. Da disse rejsende i sidste århundrede slog lejr ved klippen Independence Rock, benyttede flere af dem lejligheden til at hugge deres navne i granitklippen.

Da de var kommet forbi Independence Rock, fulgte vognen Devil's Gate, en dyb slugt, der ofte nævnes i deres dagbøger. Kort efter blev vejen stejlere og mere stenet.

Rocky Ridge er hellig jord. Dette punkt er et af de højeste på hele ruten. De pionerer, som klatrede over denne bjergkam mødte skuffelser, ja, nogle endda døden, mens de langsomt kæmpede sig opad. Her i min hånd har jeg et søm og et stykke metal, som er blevet revet løs fra en vogn eller en håndkærre. Forestil jer at skulle forcere denne bjergkam i prærievogn. Og forestil jer så at trække en håndkærre.

For nogle blev den hårde vej over Rocky Ridge katastrofal. Martins og Willies håndkærrekompagnier blev i 1856 fanget i en tidlig snestorm nær denne bjergtop. Redningshold nåede frem fra Salt Lake City, men de kom desværre for sent til at redde de omtrent 200 sjæle, som omkom i kulden og den dybe sne.

Martin's Cove gav ly til mange under den forfærdelige og svære tid. Et mindesmærke ved Rock Creek hylder den stærke tro midt i trængslerne, som udvistes af dem, der ligger begravet her.

Præsident Thomas S. Monson foran statuen Tragedy at Winter Quarters, *af Avard Fairbanks, i Winter Quarters i Nebraska.*

Vi kan lære en storslået sandhed af håndkærrepionerernes tapre indsats. Alle må gennem lutrelsens ild, og det ubetydelige og intetsigende i vores liv kan smelte bort og gøre vores tro klar, helstøbt og stærk. Alle oplever fortvivlelse, sorg og hjertesorger, også dem, der oprigtigt stræber efter at gøre det rette og forblive trofaste. Men det er en del af den renselsesproces, hvorved vi lærer Gud at kende.

Fortæller: Præsident Monson

Med Wind River Peaks mod nord drog pionererne gennem South Pass, den eneste større åbning i bjergkæden og den mest direkte vej til Saltsødalen. De kom ind i det nordøstlige Utah og begav sig langsomt ned gennem Echo Canyon, en smal passage mellem stejle, røde klipper.

Denne sidste strækning krævede deres allersidste kræfter. Foran dem ventede en lang række af bakkedrag og bjerge, som strakte sig i alle retninger. De hjerter, der ellers var fulde af begejstring over at være så tæt på rejsens afslutning, skælvede ofte ved tanken om, at den eneste vej frem var opad og ned igen.

Fra dette højdedrag, som de kaldte Big Mountain, skuede pionererne for første gang ud over deres nye hjem, en glitrende bjergdal ude i horisonten. Sikke en glæde de må have følt! Rejsens utallige ofre og strabadser var nu næsten overstået. Saltsødalen var i syne. Og skønt der endnu ventede trængsler, så havde de dog holdt ud. Med trætte fødder og udmattede kroppe formåede de dog at holde trit med deres tro.

Big Mountain har en særlig plads i mit hjerte. En af mine pionerforfædre, Gibson Condie, drog over denne bjergtop på vej ud for at undsætte de strandede håndkærrepionerer. I lydighed mod profetens kald var han draget herud midt i den hårde vinter i året 1856. Sneen lå i fem meters dybde på vejene. Jeg er taknemlig for denne pionerforfader, som forlod sit trygge hjem og sin familie og satte sit eget liv på spil for at redde dem, der var i nød.

Pionerernes spor er selv i dag visse steder stadig mejslet ind i klippen langs Mormonruten.

Fortæller: Præsident Faust

Præsident Young ankom til dalen lørdag den 24. juli. Pionererne var rejst langt og

Præsident James E. Faust ved Rocky Ridge i Wyoming.

havde ofret meget, og nu hvilede de på sabbatten og takkede Herren for, at de var nået sikkert frem.

De var kommet »én fra en by og to fra en slægt«, tværs over et kontinent, til et nyt liv i ørkenen. Hvad andet end en guddommelig genoprettelse kunne tilskynde til et sådant vovemod og kræve så store ofre? De var vandret i tro med visheden om, at Gud lever, og at han vidste, hvor deres skridt ville føre dem hen.

Her i dette hjem i dalen fik de nyt mod til de opgaver, som lå forude. Der skulle bygges boliger, opdyrkes marker, sås afgrøder og bygges et tempel.

Fortæller: Præsident Hinckley

Højt over Saltsødalen hæver en hvælvet bjergtop sig. Brigham Young så den i et syn, allerede inden de hellige forlod Nauvoo. Han så et banner dale ned på denne bjergtop og hørte Joseph Smiths stemme sige: »Slå jer ned i skyggen af denne klippe, så skal I nyde fremgang og fred.«

Da Brigham Young trådte ind i dalen, genkendte han straks klippen. Om morgenen den 26. juli 1847 klatrede de mænd, som senere skulle udgøre Det Første Præsidentskab, samt flere medlemmer af De Tolv op ad bjerget.

Denne lille gruppe præstedømmeledere skuede ud over dalen. »Her vil vi stemme fodsålerne i,« sagde præsident Young, »og her vil Herren grundfæste sit navn blandt sit folk.«

Når jeg nu står her på Ensign Peak og ser ned på dalen, forbløffes jeg over den lille gruppes fremsynethed. Disse profeter, iført gammelt, slidt tøj og i støvler, som de havde vandret mere end 1600 km i, talte om visioner for Tusindårsriget. Det var både modigt og dumdristigt. Det var næsten ufatteligt.

Her stod de, næsten 1600 km fra den nærmeste bebyggelse mod øst og næsten 1200 km fra Stillehavets kyst. De befandt sig i et uvant klima. De havde aldrig prøvet at dyrke noget her. De havde ikke opført en eneste bygning endnu.

De var landsforviste, drevet fra deres smukke by ved Mississippi til dette ørkenområde ude mod vest. Men de havde en vision, som byggede på skrifterne og det åbenbarede ord: »Han rejser et banner for folkene, han samler Israels fordrevne og bringer Judas spredte tilbage fra de fire verdenshjørner« (Es 11:12).

Dette storslåede pionerværk fra forrige århundrede bevæger sig fremad båret af pionerer i de sidste dage. Der flyder pionerblod i vores årer i dag, ligesom der gjorde i årerne på dem, der vandrede vestpå. Vi må have mod til at overvinde vor tids bjerge og fortsætte værket. De tidlige pioneres tro brænder endnu, og nationer velsignes af pionerer i de sidste dage, som besidder en klar vision af Herrens værk.

De fodtrin, der satte deres spor tværs over det amerikanske kontinent, sætter lignende spor i alle verdens lande – fra Belgien til Brasilien og fra Frankrig til Filippinerne. Skridt for skridt vandrer vi trofast frem mod vores herlige mål – at opbygge Guds rige på jorden og at berede alle mennesker overalt på at komme til Kristus, verdens Frelser og Forløser. □

Udsigt over Salt Lake City.

Tro mod troen

Præsident Gordon B. Hinckley

Som arvinger til så stor en arv kan vi ikke gøre andet end vores bedste. De, der er gået forud, forventer det af os. Vi er bemyndiget af Herren.

Med denne film i tankerne vil jeg gerne sige noget som resumé af det, vi allerede har hørt og set i dag på Kirkens fødselsdag. Som vi nu er blevet mindet om nogle gange, er det et jubilæumsår, og jeg vil gerne fastslå storheden af det, vore forfædre opnåede, og om hvad det betyder for os. Det er en historie, som de fleste af jer er bekendt med, men den er værd at fortælle igen.

Det er en historie af så enormt omfang og så fuld af menneskelig lidelse og troshandlinger, at den aldrig bliver gammel eller kedelig.

Uanset om man er blandt efterkommerne af disse pionerer eller man blev døbt i går, nyder alle godt af deres store bedrift.

Hvor er det dog vidunderlig at have en stor og ædel gruppe forfædre bag os! Hvor er det vidunderligt at være modtager af en storslået arv, som vidner om Herrens vejledende hånd, om at hans profeters lydhørhed og den fuldstændige hengivenhed, som udvistes af en stor skare af hellige, som elskede denne sag mere end selve livet! Det er derfor intet under, at hundredtusinder af os, ja, endog millioner, vil stoppe op denne kommende juli og mindes dem, at fejre deres fantastiske bedrifter og glæde os over det mirakuløse, som er udsprunget fra det fundament, de lagde.

Tillad mig at citere fra Wallace Stegner, som ikke er medlem af Kirken, men som er min studiekammerat fra University of Utah. Han blev senere professor i litteratur ved Stanford og modtog Pulitzer-prisen. Han var en skarp iagttager og en omhyggelig forsker. Han skrev følgende om disse vore forfædre:

»De skabte en stat, eller som de selv ville have sagt, et rige. Men historien om deres udvandring er mere end historien om Utahs grundlæggelse. Under deres flugt åbnede de det sydlige Iowa fra Locust Creek til Missouri-floden, banede den første vej, byggede de første broer og oprettede de første samfund. De forvandlede Council Bluffs ved Missouri-floden fra en handelsstation og et indianerkontor til civilisationens forpost, grundlagde bosættelser på begge sider af floden og gjorde Winter Quarters ... og senere Kanesville ... til udrustningsstationer, der blev konkurrenter til Independence, Westport og St. Joseph ... Deres rejsehåndbøger og ruteangivelser, deres broer og færgesteder, som oprindelig blev opført til gavn for de hellige, som fulgte senere, blev også til gavn for andre.«

Han fortsætter: »Mormonerne var en af drivkræfterne i koloniseringen af vesten. Deres hovedgruppe åbnede det sydlige Iowa, nybyggerlandet ved Missouri-floden i Nebraska, Wyoming og Utah. Samuel Brannans gruppe af hellige fra de østlige stater, som sejlede rundt om Kap Horn med skibet *Brooklyn*, og mormonbataljonen, som marcherede ca. 3000 km fra Fort Leavenworth til San Diego, var mormonbevægelsens anden spydspids. I fællesskab var de medvirkende til at åbne det sydvestlige USA og Californien. Medlemmer af bataljonen var i Coloma, da man fandt guld ved Sutter's Mill ... Brigham Youngs koloniserende mormoner rejste efter et kort ophold videre og bredte sig ud fra Saltsødalen, Utah-dalen og Weber-dalen og oprettede bosættelser, der strakte sig fra det nordlige Arizona til Limhi River i Idaho og fra Fort Bridger i Wyoming til Genoa i Carson Valley ... og mod sydvest ned gennem St. George og Las Vegas til San Bernadino.«[1]

Det var en kortfattet beretning om deres forbløffende bedrifter.

I løbet af en periode på syv år kom vores folk, der var flygtet fra guvernør Boggs udryddelsesordre i Missouri, til Illinois og byggede det, der dengang var statens største by. Den lå ved Mississippiflodens bred, der hvor den gør en stor, bred krumning. Her byggede de murstenshuse, en skole, oprettede et universitet, opførte et forsamlingshus og byggede deres tempel, som efter sigende var den mest storslåede bygning i hele staten Illinois på den tid. Men hadet mod dem blev ved med at vokse. Det kulminerede i mordene på deres leder Joseph Smith og hans bror Hyrum, som blev skudt i Carthage den 27. juni 1844.

Brigham Young vidste, at de ikke kunne blive der. De besluttede sig for at rejse vestpå til et sted langt væk, hvor, som Joseph Smith havde sagt, »djævelen ikke kan grave os ud.«[2] Den 4. februar 1846 rullede vognene ned ad Parley's Street til floden. Her blev de færget over og begyndte rejsen gennem Iowa. Vejret blev siden bidende koldt. Floden frøs til, de kørte over isen. Da de havde taget afsked med Nauvoo, overgav de sig i elementernes vold og til Guds barmhjertighed.

Da jorden tøede, opstod der dyb og farlig mudder. Vognene sank i til akslerne, og man måtte fordoble og tredoble oksespandene for at kunne trække dem fri. De banede en vej, hvor der ikke før havde været nogen.

Da de nåede Grand Encampment, den store lejr ved Missouri-floden, byggede de hundredvis af hytter, nogle meget primitive, andre mere bekvemme. Hvad som helst for at komme i læ for uvejret.

Hele vinteren 1846 genlød disse nybyggerlejres smedjer af hamrens slag på ambolten, mens man byggede vogne. Min egen bedstefar på knap 20 år blev en dreven smed og vognmager. Intet håndværk var dengang mere nyttigt end det at kunne forme jern. Han byggede senere sin egen vogn, og sammen med sin unge hustru, deres barn og hans svoger drog han mod vest. Et sted på den lange rejse blev hans hustru syg og døde, og hans svoger døde samme dag. Han begravede dem begge, tog en tårevædet afsked, løftede blidt sit barn op og marcherede videre til Saltsødalen.

I foråret 1847 rullede det første kompagni vogne ud fra Winter Quarters og drog vestpå. Normalt fulgte de en rute langs Platte-flodens nordlige bred. De, der drog mod Californien og Oregon, fulgte en rute langs den sydlige bred. Mormoner-

Præsident Gordon B. Hinckley (i midten) hilser på medlemmerne af De Tolvs Kvorum, da han ankommer til et konferencemøde.

nes vej blev senere fulgt af jernbanen og den transkontinentale motorvej.

Som vi alle ved, nåede de, den 24. juli 1847, efter 111 dages rejse, gennem kløfterne ind i Saltsødalen. Brigham Young erklærede: »Dette er det rette sted.«[3]

Den udtalelse fylder mig med ærefrygt. De kunne være fortsat til Californien eller Oregon, hvor mulden var frugtbar, hvor der var rigeligt med vand, og klimaet var bedre. Jim Bridger havde advaret dem mod at prøve at dyrke afgrøder i Saltsødalen. Sam Brannan havde tryglet Brigham om at rejse til Californien. Nu så de ud over den golde dal, hvis saltsø glitrede i julisolens skær mod vest. Ingen plov havde nogensinde brudt den solbagte jord. Her stod den 46-årige Brigham Young og fortalte sit folk, at dette var det rette sted. De havde aldrig plantet afgrøder eller høstet her. De kendte intet til årstiderne her. Tusinder skulle følge efter dem, og der ville komme titusinder mere. De godtog Brigham Youngs profetiske udtalelse.

Snart blomstrede huse frem i ørkenen. Der blev plantet træer, og miraklet er, at de faktisk slog rod. Man begyndte at bygge et nyt, tempel, et projekt som skulle vare utrætteligt i 40 år. Fra begyndelsen i 1847 og frem til jernbanens komme i 1869 kom de i tusindvis til deres Zion i bjergene. Nauvoo blev rømmet. En brandstifter stak ild til templet, og dets mure blev senere væltet af et stormvejr.

Missioneringen var begyndt i England i 1837. Derfra bredte det sig til Skandinavien og langsomt videre til Tyskland og andre lande. Alle, der blev omvendt, ville rejse til Zion.

Denne indsamling foregik ikke på lykke og fromme. Kirkens agenter var ansvarlige for hver en detalje. Man hyrede skibe til at sejle immigranterne til New Orleans, New York og Boston. Det endelige mål var altid det samme: Saltsødalen, hvorfra mange af dem blev spredt i alle retninger for at grundlægge nye byer og bosættelser, heraf mere end 350 i Rocky Mountain-området.

Hundreder omkom på rejsen. De døde af kolera og koldbrand, af ren og skær udmattelse og sult og kulde.

De kendteste af dem, som vi har hørt omtalt, og som betalte en frygtelig pris, var Willies og Martins håndkærrekompagnier fra 1856.

Der var ikke vogne nok til alle dem, der var blevet omvendt i England og Vesteuropa. Hvis de ville til Zion, måtte de vandre, mens de trak en lille kærre efter sig. Hundreder gjorde det, og de kom hurtigere frem end oksespandene. Men disse to kompagnier fra 1856 havde bogstaveligt talt døden som ledsager. De tog sent af sted, og ingen vidste, at de var på vej. Deres kærrer var ikke parat. Nogle få, som havde råd til vogne, fik til opgave at rejse sammen med dem for at hjælpe dem. De sang, da de drog af sted mod vest. Lidet anede de, hvad der ventede dem.

De vandrede vest på langs Platte-floden. Nær Fort Laramie begyndte deres trængsler. Sneen begyndte at falde. Deres rationer blev skåret ned. De vidste, at de var i knibe, mens de langsomt kæmpede sig over Wyomings højtliggende prærie. Omkring 200 omkom under denne frygtelig tragiske march.

Utallige er de beretninger om dem, der var med, og som led næsten til døden, og som hele livet havde mén efter den forfærdelige oplevelse. Det var en tragedie uden sidestykke i historien om vores folks udvandring.

Når alt er sagt, vil ingen alligevel kunne forestille sig eller forstå, hvor desperat deres situation var. Jeg vil gerne rose medlemmerne i Riverton Stav i Wyoming,

som har gjort så meget for at identificere og udføre tempelordinanser for at erindre dem, der deltog i den lidelsernes og dødens march. Jeg kunne fortælle historie efter historie, men det er der ikke tid til. Jeg vil kun kort nævne en.

Ved Rock Creek Hollow på et jordlod, som Kirken nu ejer, findes en fællesgrav for 13 mennesker, som omkom på én nat. Blandt dem var en ni-årig pige fra Danmark, som rejste alene med en anden familie. Hun hed Bodil Mortensen.

I oktober 1856 lå den vindblæste sne allerede i en halv meters dybde, da medlemmerne fra James G. Willies kompagni søgte at finde ly fra det frygtelig uvejr. Bodil gik ud for at samle kviste til et bål. Hun nåede tilbage til sin kære med favnen fuld af kviste. Og der døde hun, frosset ihjel. Sult og bitter kulde havde drænet hendes afmagrede krop for det liv, hun havde kæmpet for.

Vi takker i dag Herren for, at alt det ligger bag os nu, ja, faktisk halvandet århundrede bag os.

Vi i dag nyder godt af deres store indsats. Jeg håber, at vi er taknemlige. Jeg håber, at vi i vores hjerte nærer en dyb taknemlighed for alt, hvad de har gjort for os.

Vi er nu i 1997, og fremtiden ligger forude. Ligesom der blev forventet store ting af dem, forventes der også meget af os. Vi lægger mærke til, hvad de udrettede med det, de havde. Vi har så meget mere og har den overvældende udfordring at fortsætte og at opbygge Guds rige. Der er så meget at gøre. Vi har guddommelig bemyndigelse til at bringe evangeliet ud til alle nationer, slægter, tungemål og folk. Vi har fået befaling om at undervise og døbe i vor Herre Jesu Kristi navn. Den opstandne Frelser sagde: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.«[4]

Vi medvirker i et storslået og altopslugende korstog for sandhed og retfærdighed. Heldigvis lever vi i en tolerant tid. Vi nyder en arv af respekt og ære for vores folk. Vi må gribe faklen og fortsætte løbet.

Vores folk sidder i ansvarsfulde stillinger over hele verden. Deres gode omdømme fremmer Herrens værk. Uanset hvor vi er, uanset hvad vores situation er, findes der noget, »der er dydigt, elskeligt, hvad det har godt lov eller er prisværdigt,«[5] så lad os stræbe efter det.

Den lille sten, som Daniel så i et syn, ruller majestætisk frem med stor kraft. Der er stadig spottere. Lad os hæve os over den slags. Der er stadig folk, som synes, vi er sære. Lad os betragte det som en kompliment og ved vores livsstil vise styrken og godheden af det vidunderlige, som vi tror på.

I en tid, hvor familier over hele kloden går i opløsning, lad os da opbygge vores egen, lad os styrke den, lad os nære den i retfærdighed og sandhed.

Med så stor en arv må vi yde intet mindre end vores bedste. De, der er gået forud, forventer det af os. Vi har bemyndigelse fra Herren. Vi har en vision af vores værk og formål.

Lad os finde de retfærdige på jorden, som vil lytte til vores frelsesbudskab. Lad os bringe lys og sandhed og forståelse til en generation, som i sin skuffelse har tendens til at søge efter andre ting.

Gud har velsignet os med vidunderlige faciliteter, hvor vi kan forkynde den levende sandhed. Vi har nu kirkebygninger spredt overalt på kontinenterne. Lad os bruge dem til at nære vores folk med »Guds gode ord.«[6]

Vi har nu templer mange steder og bygger flere, så det store frelsesværk for de døde kan gå fremad med stadig forøget kraft.

Vores forfædre lagde en solid og vidunderlig grundvold. Nu har vi den store mulighed at opføre bygningen med Kristus som hovedhjørnesten.

Mine elskede brødre og søstre, hvor er vi dog velsignet! Hvor er det dog en vidunderlig arv, vi har! Den har krævet ofre, lidelser, død, visioner, tro og kundskab og vidnesbyrd om Gud den Evige Fader og hans Søn, den opstandne Herre Jesus Kristus.

Fortidens overdækkede vogne er blevet erstattet af fly, der farer hen over himlen. Heste og vogne er erstattet af biler med aircondition, som suser af sted på brede bånd af motorveje. Vi har storslåede læreanstalter. Vi har et enormt skatkammer af slægtshistorie. Vi har tusinder af kirkebygninger. Verdens regeringer ser på os med respekt og velvilje. Medierne behandler os pænt. Jeg siger jer, vi har store muligheder lige nu.

Vi ærer bedst dem, der er gået forud, når vi trofast tjener sandhedens sag. Må den Almægtige smile til os, mens vi stræber efter at gøre hans vilje og gå fremad som »en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk (og) et ejendomsfolk.«[7]

Det beder jeg ydmygt om, mens jeg både ser tilbage på fortiden og fremad mod fremtiden i dette jubilæumsår, og efterlader jer mit vidnesbyrd og min velsignelse i vor Herre Jesu Kristi, Mesterens navn. Amen. □

NOTER:

1. *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1964, s. 6-7.
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 400.
3. B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 3:224.
4. Mark 16:15.
5. Trosartiklerne 1:13.
6. Jakobs Bog 6:7.
7. 1 Pet 2:9.

Mødet søndag eftermiddag
Den 6. april 1997

»Den Ånd som leder os til at gøre godt«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Helligånden vil være vores konstante ledsager, hvis vi underkaster os vor himmelske Faders vilje og altid husker ham og holder hans befalinger.

Efter at mormonpionerne ankom til Salt Lake-dalen, oplevede de det at oprette bosættelser i ørkenen som en virkelig udfordring. De mødte dagligt prøvelser og vanskeligheder, som blev ved med at minde dem om, at deres nye liv var helt anderledes end det, som de havde været vant til. Der var hjem, der skulle bygges, landområder, der skulle opdyrkes, overrislingskanaler, der skulle graves, haver der skulle plantes, træer der skulle hugges, og kvæg der skulle passes. Dertil kom den konstante strøm af immigranter til Utah, tørken, plagen med græshopperne, hvilket altsammen gjorde dette nye territoriums økonomi meget usikker. Eftersom det krævede meget af de første pionerer at sørge for deres familie, var der nogle af dem, som blev åndeligt ligegyldige. Det blev til stor bekymring for Kirkens første ledere. De mente, at nogle af medlemmernes vanskeligheder var et direkte resultat af de helliges slaphed i overholdelsen af befalingerne.

I 1856 indledte Det Første Præsidentskab en reformbevægelse. Kirkens ledere rejste rundt i territoriet og råbte omvendelse til de hellige. De sendte hjemmelærere ud med spørgsmål til familierne. Nogle af spørgsmålene lød således:

Har du på nogen måde forrådt dine brødre eller dine søstre?

Har du begået ægteskabsbrud?

Har du taget Guddommens navn forfængeligt?

Har du været beruset af stærke drikke?

Har du betalt din gæld?

Underviser du din familie i frelsens evangelium?

Beder du morgen og aften med din familie?

Deltager du i dit wards møder? (Spørgsmål tilpasset efter listen i *Kirkens historie i tidernes fylde*, s. 366).

De hellige blev af deres ledere udfordret til atter at genindvie sig til at tjene Herren og holde hans befalinger, og de accepterede deres lederes råd og omvendte sig.

Vi står i 1997 over for mange af de samme bekymringer, selv om vores verden er meget anderledes. Alle disse spørgsmål kan passende stilles i dag. Denne liste kunne sikkert udvides på grund af de nye kilder til fristelser, som de tidlige pionerer ikke kunne have forudset.

Balancen mellem at være i verden, men ikke af verden bliver mere og mere vanskelig. Blade, bøger, radio, TV og Internet har omgivet os med verdslighed. Nogle tv-programmer har skabt så meget negativ reaktion i samfundet, at et bedømmelsessystem er blevet fastsat, så seerne kan bedømme indholdet af programmerne. Det er en indrømmelse af, at der er meget af det, som er til rådighed for os, som bør undgås. Spørgsmålet er, hvorvidt vi kan stole på andres bedømmelse af tingene for os. Vi er heldigvis velsignet med en særlig kraft til at lede os, når vi skal træffe vigtige beslutninger mellem rigtigt og forkert.

I den særlige og hellige time, hvor Frelseren forstod, at hans jordiske tjenestegerning snart var slut, samlede han sine Tolv sammen til det, som vi kalder *Det sidste måltid*. Han gav dem håb om, at de ikke ville blive ladt alene, efter at han havde forladt dem. Han trøstede dem med disse ord:

»Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig!

I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer?

Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er« (Joh 14:1-3).

Judas, ikke Iskariot, spurgte efter at have modtaget denne velsignende forsikring:

»Herre, hvordan kan det være, at du vil give dig til kende for os, men ikke for verden?« (Joh 14:22).

Jesus svarede og sagde til ham:

»Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham …

Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:23, 26).

Efter vor Herre og Frelsers opstandelse blev den lovede Talsmanden givet til dem, som ville lade sig døbe i vand og blive talt blandt hans hellige. På pinsedagen blev en stor tilkendegivelse givet De Tolv og de blev fyldt med Helligånden. Peter kaldte de forsamlede til omvendelse og dåb, hvorefter de så ville modtage Helligåndens gave.

En lignende begivenhed indtraf, da Frelseren viste sig for nephiterne.

Mørke dage fulgte efter oprettelsen af Frelserens Kirke, efterhånden som frafald bredte sig blandt Kirkens medlemmer. Præstedømmets myndighed blev fjernet fra jorden på grund af medlemmernes gudløshed.

Lyset vendte tilbage til verden gennem Joseph Smith, da han modtog Det Første Syn i 1820. Profeten Joseph Smith blev over en ti-årig periode omhyggelig forberedt til at genoprette Guds kirke. Han modtog præstedømmemyndighed – først Det Aronske Præstedømme gennem Johannes Døber og derpå Det Melkisedekske Præstedømme gennem Peter, Jakob og Johannes. Joseph modtog åbenbaringer, da Guds røst blev hørt fra himlene. En forbindelse mellem Gud og hans profet blev genoprettet.

Da en lille gruppe mennesker forsamlede sig den 6. april 1830 for at organisere Kirken, spurgte profeten Joseph Smith de tilstedeværende, om de var villige til at acceptere ham og Oliver Cowdery som deres lærere og særlige vejledere. De tilstedeværende rakte hænderne op for at vise deres støtte hertil.

Selv om Joseph og Oliver tidligere havde modtaget Det Melkisedekske Præstedømme, ordinerede de hinanden til embedet som ældste. Det gjorde de for at vise, at de var ældster i den netop organiserede kirke. Det næste som skete var velsignelsen af Herrens nadver. Joseph og Oliver bekræftede derpå de mennesker, som tidligere var blevet døbt, som medlemmer af Jesu Kristi Kirke og overdrog Helligåndens gave til dem. (*Kirkens historie i tidernes fylde*, s. 67-68).

Det er et stort privilegium at blive regnet blandt dem, som gennem præstedømmets myndighed er blevet døbt ved nedsænkning, og som derefter har modtaget Helligånden gennem håndspålæggelse.

Ældste LeGrand Richards har beskrevet Helligåndens gave således:

»Jeg anser Helligåndens gave for at være lige så vigtig for mennesket som solskin og vand er for planterne. Fjern disse to faktorer, og planterne ville dø. Prøv at fjerne Helligånden fra denne Kirke, og denne Kirke ville ikke være forskellig fra enhver anden kirke. Og den tilkendegiver sig på så mange måder i kirkemedlemmernes liv og ofre« (*Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 118).

Gaver har kun en begrænset værdi, hvis de ikke bruges. Helligånden vil være vores konstante ledsager, hvis vi underkaster os vor himmelske Faders vilje og altid husker ham og holder hans befalinger.

Jeg husker et kritisk tidspunkt i mit liv, og hvor taknemlig jeg var, da en sagte stille røst vejledte mig, da jeg skulle træffe en vigtig beslutning. Jeg havde arbejdet i et detailfirma i en årrække. Vi havde haft stor succes. Vi ønskede at udvide forretningen, men havde behov for en hel del kapital. Vi forsøgte at rejse denne kapital, og vi kontaktede derfor de bedste økonomiske rådgivere, vi kunne finde. De rådede os til at fusionere med et større firma. Fusionen var en succes, og jeg blev bedt om at underskrive en fem-årig kontrakt for at skabe kontinuitet i ledelsen. I løbet af nogle måneder befandt jeg mig i en meget vanskelig situation. De nye ejere ønskede, at jeg skulle bryde en tillid, som jeg ikke følte, at jeg kunne. De fortsatte gennem lange samtaler med at insistere herpå, og jeg fortsatte med at nægte. Da der ikke var nogen måde at løse situationen på, gik jeg med til at forlade firmaet. Tidspunktet var katastrofalt for mig. Min hustru var alvorligt syg og havde behov for intens lægebehandling, jeg havde en datter, som studerede, og en søn på mission. Jeg tilbragte det næste år med at klare mig ved konsulentarbejde, så jeg lige kunne betale mine udgifter. Efter ca. et års kamp ringede et firma fra Californien og bad mig om at komme til jobsamtale hos dem. Jeg tog afsted og forhandlede mig frem til en meget fin kontakt med dem og glædede mig meget over denne mulighed, som var opstået. Jeg fortalte dem, at jeg måtte tage tilbage og drøfte det igennem med min familie. Før jeg kunne give dem et svar, vendte jeg hjem, og efter en indgående samtale overbeviste jeg familien om, at det var det rigtige at gøre. Men netop som jeg skulle til at ringe op til firmaet for at acceptere tilbuddet, lød en stemme så stærk og magtfuld, som jeg nogen sinde har hørt det: »Sig nej til tilbuddet.« Jeg kunne ikke ignorere denne stemme, så jeg sagde nej til tilbuddet, men jeg var meget ked af det. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor jeg havde fået en sådan besked. Jeg gik ovenpå til mit soveværelse, satte mig på sengen, slog op i skrifterne, som åbnede sig på afsnit 111 i Lære og Pagter. Det var det eneste afsnit, som blev givet i staten Massachussetts, hvor mit hjem var på pågældende tidspunkt. Ordene sprang bogstaveligt talt op fra siden og mødte mine øjne:

»Vær ikke bekymrede over jeres gæld, thi jeg vil give jer evnen til at betale den.

Bliv på dette sted og i egnene her omkring« (L&P 111:5, 7).

En stor fred sænkede sig over min sjæl. I løbet af nogle få dage fik jeg tilbudt en fin stilling i Boston. Nogle få måneder senere fik jeg det store privilegium at være vært ved en stor konference med præsident Lee, der på dette tidspunkt var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, som taler. Konferencen var en vidunderlig oplevelse, hvor vi mættede os med præsident Lees ord. Den efterfølgende juli måned døde præsident Joseph Fielding Smith og præsident Lee blev profet. Tre måneder senere blev jeg bedt om at komme til Salt Lake, hvor jeg modtog en kaldelse om at forlade min profession og slutte mig til Kirkens generalautoriteter.

Jeg har tit tænkt over, hvad der ville være sket, hvis jeg ikke havde lyttet til Helligåndens røst, som rådede mig til ikke at forlade Boston-området.

Parley P. Pratt gav os en vision af, hvad Helligånden kan betyde for os, da han sagde:

»Helligåndens gave ... oplyser alle intellektuelle evner, øger, forstørrer, udvider og renser alle naturlige lidenskaber og følelser og tilpasser dem gennem visdommens gave til deres retmæssige brug. Den inspirerer, udvikler, kultiverer og modner alle rene sympatier, glæder, smag og lignende følelser samt vores naturlige følelser. Den inspirerer til dyd, venlighed, godhed, ømhed, blidhed og kærlighed. Den udvikler menneskets skønhed, form og træk. Den sørger for helbred, livskraft, livlighed og fornemmelse for sociale sammenhænge. Den styrker og forstærker nerverne. Den giver liv til alle menneskets fysiske og intellektuelle evner. Den bringer kort sagt, marv i knoglerne, glæde til hjertet, lys til øjnene, musik til ørene og liv til hele legemet« (*Key to Science of Theology*, 9. udg., 1965, s. 101).

Jeg bærer vidnesbyrd om den styrke og trøst som Helligåndens gave er for dem, som lever værdig til den. Det er vel nok en forsikring for os at vide, at vi ikke er ladt alene til at finde den kurs, som vi må følge for at gøre os fortjent til vor himmelske Faders evige velsignelser. Vi behøver ikke at stole på menneskelige bedømmelsessystemer for at afgøre, hvad vi bør se eller lytte til, eller hvordan vi skal leve vores liv. Det, som vi har brug for, er at leve værdigt til fortsat fællesskab med Helligånden og have mod til at leve i henhold til de tilskyndelser, som kommer til os i livet. Må Herren velsigne os, så vi altid vil være opmærksomme på denne store og dyrebare gave, ja, på Helligåndens gave. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Hold ud og bliv løftet op

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Ansvaret for at holde ud er jeres alene.
Men I er aldrig alene. Jeg bærer vidnesbyrd om,
at Herrens opløftende kraft kan blive jeres.

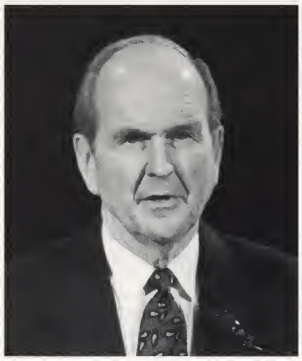

I begyndelsen af vores ægteskab, da søster Nelson og jeg boede i Minneapolis, bestemte vi os til at tage en frieftermiddag sammen med vores to-årige datter. Vi tog ud til en af Minnesotas mange smukke søer og lejede en lille båd. Vi roede langt ud fra bredden og holdt hvil for at slappe af og nyde det smukke landskab. Pludselig løftede vores lille barn det ene ben uden for båden og begyndte at gå ud af båden, mens hun udbrød: »Tid til at gå nu, far!«

Hurtigt fik vi fat i hende og forklarede: »Nej, lille ven, det er ikke tid til at gå; vi må blive i båden, indtil den fører os sikkert i land.« Først efter en del overtalelse lykkedes det os at overbevise hende om, at det kunne føre til en ulykke at forlade båden for tidligt.

Børn kan finde på at gøre sådanne farlige ting, fordi de ganske enkelt ikke har erhvervet den visdom, som deres forældre har. På samme måde kan vi som børn af vor himmelske Fader på tåbelig vis ønske at »forlade båden«, før vi ankommer til den destination, som han ønsker, vi skal nå. Herren belærer os igen og igen om, at vi skal holde ud til enden.[1] Det er et dominerende tema i skrifterne. Et eksempel kan repræsentere de mange skriftsteder, der bringer et tilsvarende budskab:

»Velsignede er de, som vil forsøge at frembringe mit Zion ... for de skal have den Helligånds gave og kraft, og dersom de holder ud indtil enden, vil de blive ophøjet på den yderste dag og blive frelst i Lammets evige rige.«[2]

Velsignelser, skænket af Gud, er altid baseret på lydighed mod en lov.[3] Overført til mit billede skal vi først komme »om bord i båden« sammen med Gud. Derpå skal vi *forblive* hos ham. Og hvis vi ikke »forlader båden«, før vi bør, vil vi nå hans rige, hvor vi vil blive løftet op til evigt liv.

Vendingen »løftet op« henviser til en fysisk lov, der kan illustreres med et enkelt forsøg.[4] Jeg bruger en rulle syråd og puster ned i midterhullet i rullen. Kraften fra mit pust vil bevæge et papirslommetørklæde væk fra mig. Dernæst tager jeg et almindeligt kort og en lang knappenål. Jeg stikker nålen gennem kortet. Med nålen i hullet i rullen vil jeg holde kortet tæt på rullen. Jeg vil igen puste ind i hullet i rullen. Når jeg puster, vil jeg give slip på kortet, så det kan reagere på de fysiske kræfter. Vil I, før jeg fortsætter, forudsige, hvad der vil ske? Vil jeg puste kortet væk fra mig, eller vil kortet blive løftet op mod mig? Er I parate?

(Ældste Nelson viser, at når man puster ned gennem rullens midterhul løftes kortet op mod rullen).

Lagde I mærke til det? Så længe jeg havde tilstrækkeligt med luft, blev kortet løftet op. Men da jeg ikke længere kunne holde ud, faldt kortet. Da jeg ikke havde mere luft, var tyngdekraftens modsatrettede kraft igen den stærkeste. Hvis jeg havde energi til at blive ved, ville kortet i al uendelighed være blevet løftet op.[5]

Der kræves altid energi til at løfte i forhold til modsatrettede kræfter. De samme love gælder i vores personlige liv. Hver gang vi begynder på noget, er både energien og viljen til at holde ud afgørende. Vinderen af et 5 km-løb udråbes efter *fem* kilometer, ikke efter en eller to. Hvis man i København tager bussen til Ålborg, står man ikke af i Randers. Hvis man ønsker at få en uddannelse, springer man ikke fra undervejs – ligesom man ikke betaler for at spise på en dyr restaurant for at gå igen efter at have smagt på salaten.

Uanset, hvad I beskæftiger jer med, så hold ud i begyndelsen, hold ud gennem de modsatrettede kræfter undervejs, og hold ud indtil enden. Ethvert job skal afsluttes, før I kan nyde resultatet, som I har arbejdet for at nå. Digteren beskrev det således:

Bliv ved din opgave, til du er færdig.
Mange begynder, men få slutter værdig.

Ære, magt og ros fra vor Fader og Gud
kommer altid til den, der holder ud.
Bliv ved din opgave, til du er færdig.
Bøj dig, sved lidt og arbejd ihærdig,
for ud af dit arbejde, sved og smil
kommer livets sejr efter den anden mil.[6]

Sommetider kommer behovet for at holde ud, når vi står over for en fysisk udfordring. Enhver, der er ramt af en alvorlig sygdom eller af alderens skavanker, håber at kunne holde ud til enden i sådanne prøvelser.[7] For det meste ledsages intense fysiske udfordringer også af åndelige udfordringer.

Tænk på de første pionerer. Hvad nu, hvis de ikke havde udholdt strabadserne på deres rejse mod vest? Der ville ikke have været noget 150-år at fejre i år. Trofast holdt de ud – gennem forfølgelse,[8] fordrivelse,[9] en officiel udryddelsesordre,[10] ekspropriering af deres ejendom[11] og meget mere. Deres vedholdende tro på Herren gav dem et løft, som det vil for jer og for mig.

Herrens ultimative bekymring gælder frelse og ophøjelse af hver eneste sjæl. Hvad nu, hvis apostlen Paulus' omvendelse ikke havde varet ved? Han kunne aldrig have vidnet, som han gjorde ved slutningen af sin gerning: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen.«[12]

Hvad nu, hvis Jesus havde vaklet i sin beslutning om at gøre sin Faders vilje?[13] Hans forsoning ville ikke være blevet gennemført. De døde ville ikke kunne opstå. Velsignelserne ved udødelighed og evigt liv ville ikke eksistere.[14] Men Jesus holdt ud. I sin sidste time bad Jesus til sin Fader og sagde: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at *fuldføre* den gerning, du har givet mig at gøre.«[15]

Tidligt i sin gerning på jorden blev Jesus bekymret over sine tilhængeres trofasthed. Han havde lige bespist de fem tusind[16] og havde derpå undervist dem i ri-

gets lære. Men nogle havde beklaget sig: »Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?«[17] Selv efter han havde bespist dem, manglede mange troen til at holde ud sammen med ham. Han vendte sig til De Tolv og sagde: »'Vil I også gå jeres vej?'

Simon Peter svarede ham: 'Herre ... Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.'«[18]

Peters svar definerer kernen i virkelig forpligtelse. Når vi uden tvivl ved, at Jesus er Kristus, vil vi ønske at blive hos ham. Når vi helt sikkert er omvendt, er kraften til at holde ud vores.

Denne kraft til at holde ud er kritisk i de to vigtigste forhold, vi træder ind i i livet. Det ene er ægteskabet; det andet er medlemskab af Herrens kirke. De er også enestående på den måde, at de begge er pagtsforhold og ikke kontraktforhold.

Ægteskabet – især tempelægteskabet – og familiebånd involverer pagtsforhold. De kan ikke betragtes overfladisk. Med de stigende skilsmissetal over hele verden i dag er det tydeligt, at mange ægtefæller ikke holder ud indtil enden i deres forpligtelse over for hinanden. Og nogle tempelægteskaber går i stykker, fordi manden glemmer, at hans største og vigtigste pligt i præstedømmet er at ære og støtte sin hustru.[19] Det bedste, en far kan gøre for sine børn, er at elske deres mor.[20]

Præsident Gordon B. Hinckley kom for nylig med en udtalelse, som alle sidste dages bør følge: »Ær din hustru,« sagde han, »og ved at gøre dette vil du ære dit præstedømme.«[21] Til hans dybsindige råd kan vi føje det tidløse råd fra Paulus, som sagde, »at I hver især skal elske jeres hustru som jer selv, og hustruen skal have ærefrygt for sin mand.«[22] Vedvarende kærlighed giver et vedvarende løft gennem livets prøvelser. Et vedvarende ægteskab er resultatet, når både mand og hustru betragter deres forening som det ene af de to vigtigste forpligtelser, de nogensinde vil indgå.

Den anden forpligtelse af evig konsekvens er over for Herren.[23] Desværre indgår nogle sjæle en pagt med Gud – bevidnet af dåbens hellige ordinanse – uden en inderlig forpligtelse om at holde ud sammen med ham. Dåb er en ekstremt vigtig ordinanse. Men den er kun indledende. De største goder ved medlemskab i Kirken kan kun realiseres gennem templets ophøjende ordinanser. Disse velsignelser kvalificerer os til »troner, riger, fyrstendømmer og magter«[24] i det celestiale rige.

Herren kan let skelne mellem dem med overfladiske tegn på aktivitet og dem, der er dybt rodfæstet i hans kirke. Jesus belærte om dette i lignelsen om sædemanden. Han bemærkede, at nogle ikke har »rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra.«[25]

Loyalitet over for Herren medfører en forpligtelse til at være loyale over for dem, der er kaldet af Herren til at lede hans kirke. Han giver myndighed til, at mænd kan blive ordineret til at tale i hans hellige navn.[26] Når de fører hans usænkelige båd sikkert mod frelsens kyst, vil det være bedst for os at forblive ombord sammen med dem.[27] »Er han med i skibene, stol derpå, de kan ej i sø eller storm forgå.«[28]

Alligevel ønsker nogle at springe »ud af båden«, før de når land. Og andre bliver desværre overbevist af rejsefæller, som insisterer på, at de ved mere om livets farefulde rejse, end Herrens profeter gør. Ofte dukker problemer op, som vi ikke selv er årsag til. Nogle af jer kan uden skyld finde sig forladt af en, I stolede på. Men I vil aldrig blive forladt af jeres Forløser, som sagde: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger.«[29]

Uden en stærk forpligtelse over for Herren er der større sandsynlighed for, at en person har en mindre stærk forpligtelse over for sin ægtefælle. Svage forpligtelser over for evige pagter fører til tab med evige konsekvenser. Beklagelser senere i livet er garneret med anger, som det udtrykkes i disse linier:

Blandt triste ord på papir nedtværet,
de værste er: »Det ku' have været!«[30]

Vi taler om de vigtigste af alle velsignelser. Herren sagde: »Og dersom du holder (mine befalinger) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.«[31]

Enhver af jer, som virkelig ønsker at holde ud til den herlige ende, som vor himmelske Fader har forudset, bør etablere nogle solide personlige prioriteringer. Med de mange interesser, som konkurrerer om jeres loyalitet, bør I være forsigtige og først og fremmest forblive sikkert »i båden.« Ingen kan tjene to herrer.[32] Hvis Satan kan få jer til at elske noget – morskab, flirt, berømmelse eller rigdom – mere end en ægtefælle eller Herren, som I har indgået hellige pagter med om at holde ud, så vil modstanderen begynde at triumfere. Når I står over for sådanne fristelser, vil I erfare, at styrke kommer fra beslutninger, der er truffet i god tid i forvejen. Herren sagde: »Afgør dette i jeres hjerte, at I vil gøre det, som jeg vil lære og befale jer.«[33] Han erklærede gennem sin profet Jeremias: »Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.«[34]

Når prioriteringen er rigtig, stiger kraften til at holde ud. Og når den er i vores indre, vil disse prioriteringer hindre jer i at »falde overbord.« De vil beskytte jer mod at synde – i ægteskabet, i Kirken og i livet.

Hvis I virkelig ønsker at *blive* som Herren – mere end noget *andet* eller nogen *anden* – vil I huske, at jeres tilbedelse af Jesus bedst vises af jeres efterligning af ham. Da vil I ikke tillade nogen anden kærlighed at blive vigtigere end kærligheden til jeres ægtefælle, jeres familie og jeres Skaber. I vil styre jer selv, ikke med nogens regelsæt, men ved åbenbarede og sande principper.

Jeres ansvar for at holde ud er jeres alene. Men I er aldrig alene. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herrens opløftende kraft kan blive jeres, hvis I vil »komme til Kristus« og »blive fuldkommen i ham.« I vil »fornægte jer selv alt, hvad der er ugudeligt.« Og I vil »elske Gud af hele jeres magt, sind og styrke.«[35]

Herrens levende profet har udsendt denne tydelige opfordring: »Jeg opfordrer jer hver især,« sagde præsident Hinckley, »til at rejse jer og med en sang i hjertet gå fremad, efterlev evangeliet, elsk Herren og opbyg riget. Sammen vil vi holde kursen og bevare troen.«[36]

Jeg beder om, at vi hver især må holde ud og blive løftet op på den sidste dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Se Matt 24:13; Mark 13:13; 2 Nephi 33:4; Omni 1:26; 3 Nephi 15:9; L&P 14:7; 18:22; 20:29. Denne forjættelse er blevet bekræftet af både vor Fader i Himlen og af Herren Jesus Kristus. Fra den store Elohim har vi denne udtalelse: »Min elskedes ord er sande og troværdige. Den, som holder ud indtil enden, skal blive frelst« (2 Nephi 31:15). Og fra Frelseren har vi dette løfte: »Den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud indtil enden, se da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden« (3 Nephi 27:16).
2. 1 Nephi 13:37; se også Mosiah 23:22; Alma 13:29; 36:3; 37:37; 38:5; 3 Nephi 27:21-22; Ether 4:19; L&P 5:35; 9:14; 17:8; 75:16. Skrifterne fremhæver yderligere de negative konsekvenser af ulydighed mod denne befaling. Fx: »Og dersom de ikke vil omvende sig og tro på hans navn og blive døbt i hans navn og blive trofaste til enden, skal de blive fordømt; thi Gud Herren, den Israels Hellige, har talt det« (2 Nephi 9:24; se også 2 Nephi 31:16; Mormon 9:29).
3. Se L&P 130:20-21.
4. Denne demonstration af Bernoullis princip inden for fysikken blev første gang vist til taleren den 17. august 1996 af ældste Norman C. Boehm, som på det tidspunkt var en af Kirkens områdeautoriteter med bopæl i Sacramento i Californien.
5. Loven om opdrift virker ved enhver flyvning. Det er »en del af den samlede aerodynamiske kraft, der virker på en vinge eller hele flyet eller et vinget missil vinkelret i forhold til den relative vindretning og normalt rettet opad og modvirker tyngdekraften« (*American Heritage Dictionary,* 1982, opslag: »lift«).
6. Forfatter ukendt (citeret af Thomas S. Monson, *Den danske Stjerne,* oktober 1979, s. 61).
7. Som 95-årig udtrykte præsident Joseph Fielding Smith offentligt et håb om, at han ville være i stand til at »holde ud til enden af dette liv« (Conference Report, oktober 1970, s. 92; eller *Improvement Era,* december 1970, s. 27). Han, som tjente så trofast og godt alle sine dage, er et eksempel, vi alle kan følge.
8. Se JS-H 1:20, 22-24, 27, 58, 60-61, 74.
9. Pionererne blev fordrevet fra Ohio til Missouri til Illinois og endelig til dalen med Den Store Saltsø.
10. De tidlige pionerer blev tvunget ud af Missouri med truslen fra et direktiv underskrevet af Missouris guvernør, som sagde, at »mormonerne skal behandles som fjender og *skal udryddes* eller fordrives fra staten« (*History of the Church,* 3:175).
11. I 1887 tog USA's kongres det hidtil uhørte skridt at fjerne Kirkens lovlige grundlag ved at tilbagekalde dens anerkendelse og bemyndige statens embedsmænd til at tage praktisk taget al Kirkens ejendom og andre aktiver i deres besiddelse, herunder de allerhelligste bygninger til at tilbede i – templerne – i Logan, Manti, St. George og Salt Lake City (se *The Late Corporation of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints v. United States,* 136 U.S. 1 [1890]).
12. 2 Tim 4:7.
13. Se 3 Nephi 27:13.
14. Se Moses 1:39.
15. Joh 17:4; fremhævelse tilføjet. Se også Joh 4:34.
16. Se Matt 14:21; 16:9; Mark 6:44; 8:19; Luk 9:14; Joh 6:10.
17. Joh 6:60
18. Joh 6:67-69.
19. Se L&P 42:22.
20. Dette udsagn er fremsat af mange af Kirkens ledere. Se fx Howard W. Hunter, »Vær en retskaffen ægtemand og far,« *Stjernen,* januar 1995, s. 48; David O. McKay, citeret af Gordon B. Hinckley, »Ræk kærligt og venligt ud,« *Den danske Stjerne,* april 1983, s. 149.
21. Første møde ved medlemsfireside i Lima, Peru, den 9. november 1996.
22. Ef 5:33.
23. Herudover er værdige mænd privilegeret ved at kunne kvalificere sig til at modtage præstedømmets ed og pagt, som vil velsigne alle mænd, kvinder og børn, som de tjener (se L&P 84:33-48).
24. L&P 132:19.
25. Mark 4:17.
26. Se L&P 1:38; 21:5; 68:4.
27. Se ApG 27:30-31; 1 Nephi 18:21-23.
28. »Mester, se uvejret truer,« *Salmer og sange,* nr. 54.
29. L&P 82:10.
30. John Greenleaf Whittier, »Maud Muller,« *The Complete Poetical Works of Whittier,* 1892, s. 48.
31. L&P 14:7. Profeten Joseph medtog dette princip om udholdenhed i den 13. trosartikel: »Vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt.«
32. Se Matt 6:24.
33. JSO, Luk 14:28.
34. Jer 31:33.
35. Moroni 10:32.
36. *Stjernen,* januar 1996, s. 72.

»En lille sten«

Søster Elaine L. Jack
Netop afløst som Hjælpeforeningens præsidentinde

Den tid er forlængst forbi, hvor vi kan nøjes med at tro på hans evangelium. Vi må udvise begejstring i vores tro på og hengivenhed for Jesus Kristus og hans plan.

Jeg voksede op et stenkast fra templet i Alberta i Cardston, Canada. I dette lille mormonsamfund ved foden af Rocky Mountains i Canada stod et tempel som et vældigt symbol på Jesu Kristi evangeliums styrke og storhed. Jeg har indgået mine mest betydningsfulde pagter inden for dette tempels mure.

Dets mure betyder meget for mig. Min bedstefar John F. Anderson, en dygtig stenhugger fra Aberdeen i Skotland, blev kaldet til at hugge de hvide granitsten til dette hellige tempel. Da man nedlagde hjørnestenen i 1915, havde han den ære at virke som stenhuggermester under ledelse af ældste David O. McKay. Før templet blev indviet i 1923, lagde min bedstefar den allersidste sten på plads. I sin dagbog skrev han: »Det var ikke slutstenen, men en lille sten ved hovedindgangen.«

I dag lægger jeg min lille sten ved Hjælpeforeningens hovedindgang.

I Omnis Bog, der i sig selv er en lille sten midt i Mormons Bog, skriver Amaleki: »Jeg ønsker, at I skal komme til Kristus, som er den Hellige i Israel, og få del i hans salighed og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham og giv ham hele jeres sjæl som et offer til ham og vedbliv i faste og bøn og hold ud til enden; og så sandt som Herren lever, skal I blive frelst« (Omni 1:26).

Profeten Joseph Smith beskrev det at give »hele jeres sjæl« som at tjene Gud af hele sit »hjerte, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2). Det er at lægge sin tid, sine talenter, gaver og velsignelser på Guds alter, at være villig til at tjene, at gøre alt, hvad han beder om. Min bedstefar gav Gud den sten, han så omhyggeligt havde anbragt. I dag giver jeg mine mange års tjeneste i Hjælpeforeningens præsidentskab.

I 1991 vendte jeg, efter en invitation fra præsident Hinckley, tilbage til mit barndomshjem i Canada for at overvære genindvielsen af templet i Alberta. Jeg vil altid huske den kraft, der fyldte lokalet, da sessionen var forbi, og vi rejste os for at synge »Guds Ånd som en ild«. Jeg var dybt rørt af de kendte strofer: »Vi synge og juble med himmelens hære … hosianna, hosianna for Gud og hans Søn« (»Guds Ånd som en ild,« *Salmer og sange*, nr. 2). Hosianna er et retfærdighedens jubelråb, og her var der grund til at juble.

Koret sluttede med den smukke Hosianna-hymne. Ordene syntes mig da yderst meningsfyldte, mens jeg tænkte på min bedstefars arbejde med at opføre det ædle tempels mure. »*Herrens hus er fuldført! Må han anerkende vort offer!*« De synes mig endnu mere dramatiske i dag, hvor jeg fuldfører mit »hus« til Herren.

Jeg ser mange paralleller mellem at bygge et tempel og at udføre en kaldelse. Vi begynder med den nøgne jord og skrider så til værks. Vi danner os et overblik over situationen, beder om inspiration, udtænker planer, sender dem til godkendelse, justerer dem og lægger nye planer. Vi skaber en solid grundvold, hvorpå vi tilføjer mure, et tag og endda en have. Hver ledelse bygger på den forriges solide klippegrund.

I løbet af de sidste syv år har dette hjælpeforeningspræsidentskab bygget. Vi har føjet en kamp mod analfabetismen til vores uddannelsesprogram; vi har lagt vægt på princippet om at våge over og pleje vores søstre gennem besøgslærerindearbejdet; vi har vedvarende sat hjemmet og familien i centrum og æret kvinders guddommelige karakter, når de opdrager, ofrer, underviser og inspirerer. Der er sket meget vidunderligt på grund af Kirkens kvinder, som har taget sig af deres børn og hinanden, undervist i selvstændighed og belært om Frelseren.

Jeg har nydt at arbejde nært sammen med denne Kirkes kvinder, som har givet Herren deres sjæl. Jeg føjer min egen sten til deres. Jeg beder til, at den må blive godtaget.

Et af mine dyrebareste minder fra de sidste par år er 150-års jubilæet i 1992, hvor vi fejrede Hjælpeforeningens oprettelse, en af verdens ældste og, i mine øjne, mest fremgangsrige kvindeorganisationer i verden. Det er stadig opløftende for mig at tænke på den direkte transmission til hele verden, hvor søstre fra Taiwan, Zimbabwe, Tyskland, Mexico, Korea, Australien og Amerika for første gang blev knyttet sammen.

Emma Smith, denne organisations første præsidentinde, sagde til søstrene: »Vi vil udrette noget enestående« (Referat fra Female Relief Society, 17. marts 1842, LDS-Kirkens arkiver). Vores jubilæum var i sandhed »noget enestående«. Det, der tog sin begyndelse i 1842 med 20 kvinder i Nauvoo i staten Illinois, omfatter nu omtrent fire millioner kvinder på alle kontinenter og i næsten alle verdens lande. Men det er værd at bemærke, at det hele begyndte med én kvinde, Margaret Cook, som tilbød at sy skjorter til de mænd, der byggede templet i Nauvoo. Hun skulle bruge stof, men havde ikke råd til at købe noget. Sarah Kimball skænkede stoffet, og i løbet af et par uger blev Hjælpeforeningen organiseret ved inspiration fra Herren til profeten Joseph Smith. Det begyndte med et lille offer - ved hovedindgangen - og det er vokset til en vældig, positiv, verdensomspændende kraft, en sten ad gangen.

En af de ting, jeg har erkendt, er, at hvis vi er lydige, trofaste og oprigtige, så hjælper Herren os med at berede vores offer. Vi lærer dette af Nephi, som fik at vide: »Du skal bygge et fartøj på den måde, jeg vil vise dig, så at jeg kan føre dit folk over disse vande« (1 Nephi 17:8). Nephi stammede ikke fra et søfarende folk; han havde aldrig bygget et skib. Men hans svar var fuld af tro og ansvarlighed: »Herre, hvor skal jeg gå hen for at finde malm til at smelte, så at jeg kan forarbejde værktøj til at bygge skibet på den måde, du har vist mig?« (1 Nephi 17:9). Uden tøven eller tvivl begyndte Nephi at berede et offer til Herren i form af et skib.

Da jeg blev kaldet til at tjene i denne stilling, søgte jeg, ligesom Nephi, Herrens

Statuen af profeten Joseph Smith og hans hustru Emma mindes organiseringen i 1842 af Nauvoos Kvindelige Hjælpeforening – forløberen for Kirkens verdensomspændende Hjælpeforening.

hjælp. Mine redskaber kom i form af to stærke og dygtige rådgivere, Chieko Okazaki og Aileen Clyde. Som præsidentskab har vi været så heldige at have en bestyrelse af 12 ædle kvinder, hvis bidrag har afspejlet hengivenhed og dygtighed, samt et kontorpersonale, som har ydet velvillig og tålmodig tjeneste. Sammen har vi udført »denne handling i hjertets hellighed« (Mosiah 18:12). Og vi har været velsignet med bønner og godhed fra kvinder i Hjælpeforeningen over hele verden, gode kvinder, som tager Herrens formaning alvorligt: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt« (L&P 64:33).

Jeg vil udtrykke min tak til de mange præstedømmeledere, som har givet os råd og vejledning. De har haft brug for vores støtte og tillid, ligesom vi har haft brug for deres forståelse og præstedømmemyndighed. Herren har kaldet tapre, vise og kærlige mænd til at lede denne Kirke. Jeg har set Gud inspirere vores ledere; jeg har set dem handle beslutsomt, barmhjertigt og omhyggeligt. Jeg stoler på dem; og de har stolet på os.

Jeg ved, jeg taler på Kirkens kvinders vegne, når jeg siger til præsident Hinckley, præsident Monson og præsident Faust samt De Tolv Apostles Kvorum, at vi bakker jer op, vi støtter jer. Vi ved, at I er sidste dages profeter, som besidder Guds riges nøgler.

Jeg vil også gerne rose min mand, Joe, som har velsignet mig med sin trofasthed, sin humor og gode dømmekraft og sine retskafne hænder. Mine fire sønner er fulgt i hans fodspor som trofaste støtter. Jeg tog det som den største kompliment, da en af dem sagde: »Vi har længe trænet mor til at blive hjælpeforeningspræsidentinde, og nu har hun endelig fået tag på det!«

Vores ofre omfatter både det arbejde, vi udfører, og den indstilling, vi gør det med. Herren kalder dette for »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (3 Nephi 9:20). Denne forening udgør sjælen. Omni talte om at »give hele jeres sjæl til Kristus«. Brødre og søstre, den tid er forlængst forbi, hvor det er nok bare at tro på dette evangelium. Vi må være begejstrede i vores tro og i vores hengivenhed for Jesus Kristus og hans plan. Vi skal helt klart vide, at han er med os, og at han vil vejlede og hjælpe os. Vi former vores offer i hans navn. I de sidste år har jeg repræsenteret alle Kirkens kvinder, et omfattende ansvar. Jeg tror, at Herren vil måle min indsats på mit hjerte og min ånd, ligesom han gør med jer.

I dag repræsenterer Hjælpeforeningen det håb, som udtryktes af præsident Emmeline B. Wells, der tjente i begyndelsen af dette århundrede. Hendes vejledning havde hjulpet Hjælpeforeningen med at holde fast ved dens skattede traditioner, mens den gik fremad med tro på Gud og håb for fremtiden. 50 år senere sagde præsident Belle Spafford: »Hjælpeforeningen står blot på tærsklen til sin guddommelige mission« (*History of Relief Society, 1842-1966*, 1966, s. 140). I dag er vi parate til at træde over den tærskel ind i en ny dimension af åndelighed og lys. Jeg ser med et fuldkommen klart håb frem til de ofre, som hjælpeforeningssøstre vil yde i det nye århundrede, som ligger foran os. Vores glæde ved Jesu Kristi evangelium og vores plads i hans plan vil drage folk til os og forandre menneskeliv. Vi vil opløfte og inspirere en verden, der i høj grad trænger til godhed. Dette nye præsidentskab vil give vores formål og bidrag en endnu større dybde. Jeg støtter fuldt ud præsident Smoot og hendes rådgivere, nu hvor de bringer nye sten til opbyggelsen af Guds rige. Den styrke, vi har i dag, vil tjene som en grundvold, hvorpå morgendagens kvinder kan bygge.

Denne Kirke er blevet opbygget og vil fortsat vokse takket være medlemmer, som virker i det stille, som kæmper med daglige udfordringer, som er ydmyge, tålmodige og langmodige. Det er disse hjerter, der fyldes af glæde ved at bringe deres ofre, mens de synger: »Nu sønner og døtre i pagten sig fryder« (*Salmer og sange*, nr. 2).

Mit hjerte er fyldt af taknemlighed og stor glæde. Glæd jer over sammen med mig at bære vidnesbyrd om Frelseren: »Hosianna, hosianna for Gud og hans Søn«. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Gå du hen og gør ligeså«

Biskop H. David Burton
Præsiderende biskop

Kan vi tilsidesætte vores kærlighed til vores gods og høre de sultnes, de nødstedtes, de nøgnes og de syges og lidendes råd?

Vi er alle blevet velsignet af søster Jacks og hendes rådgiveres storslåede virke. Jeg er sikker på, jeg taler på alles vegne, når jeg retter en tak til jer.

Trofaste disciple, som fulgte Frelseren, hørte de evangeliske principper forkyndt gennem tankevækkende småhistorier, der er kendt som lignelser. Efter at have hørt mange lignelser kom »disciplene ... hen til ham og spurgte: 'Hvorfor taler du til dem i lignelser?'« (Matt 13:10). Frelseren svarede: »Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og hører og dog ikke hører og heller intet fatter« (Matt 13:13).

En lovkyndig besluttede at sætte Jesus på prøve. I et forsøg på at lokke Jesus i en fælde, spurgte han: »Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« (Luk 10:25). Jesus svarede med et spørgsmål: »Hvad står der i loven? Hvad læser du der?« (Luk 10:26). Den lovkyndige svarede perfekt ud fra loven: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv« (Luk 10:27). Jesus anerkendte svaret og sagde så: »Gør det, så skal du leve« (Luk 10:28).

Den lovkyndige var flov over, at han ikke havde kunne lokke Mesteren i en fælde. Han søgte at få oprejsning ved at stille endnu et spørgsmål: »Hvem er så min næste?« (Luk 10:29). Vi bør være taknemlige for den lovkyndiges andet spørgsmål. For af det udsprang en af Frelserens mest dybsindige lignelser.

I husker sikkert situationen: »En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød« (Luk 10:30). Lige siden vi gik i Primary, har vi hørt om denne mand. Vi har undret os over, at præsten og levitten ikke hjalp, og har sagt: »Jeg ville bestemt være stoppet op og have hjulpet ham. Jeg ville bestemt ikke have set den anden vej.«

Lignelsen fortsætter: »Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham« (Luk 10:33). Profeten Mormon fik lov til at se vor tid i et syn. Som der står i Mormons Bog: »Thi se, I elsker jeres penge og jeres gods, jeres fine klæder ... mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende ... Hvorfor smykker I jer med det, som ikke har noget liv, og lader dog de hungrige, nødlidende, nøgne og syge og bekymrede gå forbi jer uden at skænke dem nogen tanke?« (Mormon 8:37, 39).

Moroni var bekymret over det, han så. Er vi bekymrede nok til at lægge vores kærlighed til materielle goder til side og høre de sultnes, de nødlidendes, de nøgnes og de syges råb? Kan vi sige: »Jeg ville have gjort noget, hvis jeg havde set et menneske i nød ligesom samaritaneren«?

Lignelsen fortsætter: »Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham« (Luk 10:34). Da Frelseren havde fortalt lignelsen færdig, spurgte han den lovkyndige: »Hvem af disse tre ... var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?« (Luk 10:36).

Han udpegede hurtigt ham, som havde udvist barmhjertighed – den venlige og omsorgsfulde rejsende fra Samaria. Jesus formanede da den lovkyndige: »*Gå du hen og gør ligeså!*« (Luk 10:37. Fremhævelse tilføjet).

Tillad mig at fortælle jer om flere af de mange samaritanere, som »hælder olie og vin i« for at lindre smerten for nødlidende i verden.

I marts 1996 installerede et hold frivillige, som bestod af en radiolog, to teknikere og en medikotekniker en mammografimaskine og en filmfremkalder på et hospital i Polen. Udstyret var blevet indkøbt af Kirken for midler, som gavmildt var blevet skænket til nødhjælpsarbejde. Læger og teknologer kom til områdets hospitaler for at blive oplært i brugen af maskinerne. Efter at have set fordelene ved maskinerne har den polske stat indkøbt 45 mere. Mange liv vil blive reddet, og megen lidelse kan undgås ved, at man i tide opdager knuderne.

Cambodja har lidt under næsten 30 års krig. Tusinder er omkommet, og de overlevende har lidt nød og afsavn. I 1994, efter at Kirken havde doneret nødhjælpsforsyninger, tilbød man at hjælpe cambodjanerne med at blive mere selvforsynende med de grundlæggende fødevarer. Adskillige faglærte frivillige ægtepar var med til at oprette en konservesfabrik og en fabrik, der fremstillede hønsefoder. Man udviklede tekniske kurser og undervistе mange. En ny landbrugsæra er begyndt takket være moderne samaritaneres indsats.

Man går regelmæssigt »*hen og gør ligeså,*« når de skænker deres aflagte tøj til Deseret Industries. I 1996 blev mere end 300 tons tøj sorteret og uddelt til de nødlidende. Meget tøj er blevet sendt til den nødlidende befolkning i Rusland – frakker til at beskytte mod kulden, handsker til at beskytte mod forfrysninger samt kjoler, skjorter og sweatere. En russisk embedsmand skrev: »Vi takker Gud og enhver af jer for den hjælp, I har ydet vores folk.« Profeten Alma beskrev sin tid med ordene: »Og de gav af deres gods til de fattige og trængende, de syge og de lidende, hver i forhold til det, han havde« (Alma 1:27). Selv når de nød fremgang, »afviste de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg ... derfor var de gavmilde mod alle ... enten de var udenfor kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse med hensyn til dem, der stod i trang« (Alma 1:30).

Det virker smittende at være en god samaritaner. Omsorg på Herrens måde gør de rige ydmyge, ophøjer de fattige og helliggør begge (L&P 104:15-18). Giveren hjælper de nødlidende ved at dele ud af det, han har fået. Modtageren tager med taknemlighed imod hjælpen. Når modtageren har hævet sig til sit fulde potentiel, kan han igen hjælpe andre.

Det er i hjemmet, man lærer at blive en god samaritaner, når forældrene undervi-ser børnene ved eksempel og forskrift. Hjælpsomhed, venlighed og omsorg blandt familiens medlemmer styrker ønsket om at »*gå hen og gøre ligeså.*«

Gemt væk i Uintah-dalen i det østlige Utah ligger flere småsamfund. Jedadiah bor i en af disse rare småbyer. Han er en køn, blond elleve-årig dreng. Jeddy elsker at lære og er meget interesseret i sport. Han glæder sig til snart at kunne modtage Det Aronske Præstedømme. Jeddys krop kan ikke klare meget af det, som han så gerne vil. Han har cystisk fibrose, hvilket hæmmer hans åndedræt. Amanda, Jeddys storesøster, er en yndig 16-årig pige, som viser sin kærlighed til ham på mange måder. Hun trøster ham, når det ser slemt ud. Hun er hans forbindelse til skolen og sørger for, at han hver dag får bragt sine skoleopgaver hjem. En nabo har sagt: »Amanda er sin families heltinde.« Hun forstår betydningen af at »*gå hen og gøre ligeså.*« Jeddy rejser kun til Salt Lake City for at komme på hospitalet. Men han har en særlig grund til at se frem til oktoberkonferencen. Det er en tradition i familien, at bedstefar tager sine børnebørn med til den første generalkonference efter deres 12 års fødselsdag. Jeddy kan næsten ikke vente, og det kan bedstefar heller ikke.

For nylig sluttede en sød 93-årig søster sig til sin evige livsledsager på den anden side af sløret. De var velsignet med fire hengivne børn. Dette par glædede andre med deres musikalske talent ved tusindvis af lejligheder. Mange bedrøvede sjæle er blevet opmuntret i deres sorg, når disse »gode samaritanere« sang smukke opmuntrende sange. Mange børn vil fornemme Frelserens kærlighed, når de synger de primary-sange, som denne søde søster har komponeret. Da hendes helbred begyndte at svigte, brugte hendes omsorgsfulde børn megen tid, energi og følelse på at opfylde hendes behov. En tapper datter viede sin tid til at pleje sin mor. De vil fortsætte med at »*gå hen og gøre ligeså.*«

I en bjergdal ligger et lille kloster med et svindende antal ældre munke. En stavshjælpeforeningspræsidentinde, som har mange andre barmhjertighedsansvar, holder et vågent øje med munkenes velbefindende. Hun er den første, der kommer med lækkerbiskener til dem på besøgsdage. Hun interesserer sig ligeså meget for deres velbefindende, som hun gør for medlemmerne i staven.

Biskopper beder regelmæssigt frivillige om at dyrke og pakke fødevarer til biskoppernes forrådshuse. Sidste år blev der doneret næsten 270.000 arbejdsdage, hvorved hylderne blev fyldt op, så biskopperne har noget at give af. Mange af os har dejlige minder om den tid, hvor vi ydede en frivillig indsats på velfærdsprojekter. Jeg kan stadig høre en bestyrerens fortvivlede råb, da han så de skader, vi havde forvoldt på flere hektar sukkerroer, fordi vi havde forvekslet de spirende roer med ukrudt. De velsignelser, vi fik ud af vores indsats, var røde kinder.

Præsident Monson har sagt: »Vi har ansvar for dels at yde hjælp til de sultne, de hjemløse og de underkuede både hjemme og i udlandet, dels at indgive dem håb« (*Stjernen*, juli 1990, s. 3).

Forestil jer en lille etværelses lejlighed, der er hjem for en familie på seks. Værelset er snavset og trangt. Familien har ikke været i kirke i årevis.

Mens wardets velfærdskomité drøftede familiens behov, herskede der en følelse af modløshed. Flere biskopper havde i årenes løb ofte hjulpet familien. Men under drøftelsen fødtes en ny idé. Hvis nu komiteen trak på ressourcerne i Herrens forrådshus – wardets medlemmers evner og talenter – så kunne man måske afhjælpe denne vanskelige situation.

Komiteen satte først fokus på fremtidige muligheder såvel som aktuelle behov. Da mulighederne blev til realiteter, afløste håb og optimisme fortvivlelse og mismod. Fyldt med nyt håb besluttede familien selv at gøre noget for at forbedre deres situation. Komiteen gik også i aktion. En frisør ordnede familiens hår. En tandlæge ydede en gratis indsats og for første gang i flere år skammede moderen sig ikke over at smile. Et par nye briller gav moderen mulighed for igen at læse for sine børn. En økonom hjalp familien med at lægge et budget. En tre-årig kom i længe tiltrængt fysioterapi.

Langsomt begyndte familien at tro på, at deres liv kunne ændre sig. Den før så snavsede og rodede lejlighed, begyndte at vise tegn på orden og renlighed. Der blev hængt gardiner op. Faderen fandt et bedre betalt arbejde. Kun et år senere udsendte familien invitationer til indflytterfest i deres hus med tre soveværelser.

En såret familie blev fundet langs vejen, en familie, der led mindst lige så meget som den rejsende fra Jerusalem på Jesu tid. Familiens nødråb blev hørt, og deres sår blev forbundet. Vore dages »gode samaritanere« fulgte den guddommelige formaning om at *»gå hen og gøre ligeså.«* Åndelige liv blev også reddet. I dag er familien aktiv i Kirken og forbereder sig på at modtage templets velsignelser.

Biskopperne anvender fasteoffermidler til at lindre de behov, som ikke kan dækkes af forrådshusene. Præsident Hinckley foreslog, at vi skulle tænke på, »det, der kunne ske, hvis fastedagens og fasteofferets principper blev overholdt i hele verden. De sultne ville få mad, de nøgne ville blive klædt, de hjemløse kunne få ly… Giveren lider ikke, men vil blive velsignet ved denne lille afholdenhed. Et nyt mål af omsorg og uselviskhed ville vokse frem i folks hjerte overalt« (*Stjernen*, juli 1991, s. 55).

At hjælpe med til at lindre lidelse er at udvikle en Kristuslignende karakter. Vi bliver formanet til, ligesom dem, der sad og lyttede ved Frelserens fødder for to tusinde år siden, at *»gå hen og gøre ligeså.«* Profeten Joseph Smith belærte os om, at det er vores ansvar at »give den sultne mad, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den forældreløses tårer og trøste den lidende, uanset om det er i denne kirke, i nogen anden eller slet ikke i nogen kirke, men hvor han end finder dem« (*Stjernen*, januar 1991, s. 8).

Må vi være gavmilde med vores tid og rundhåndede med vores bidrag til dem, der lider. Må vi beslutte os for at være »gode samaritanere« og altid huske på behovet for at *»gå hen og gøre ligeså.«* Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Bed til Faderen i mit navn«

Ældste L. Edward Brown
De Halvfjerds

Når vi bruger disse hellige ord »i Jesu Kristi navn« … står vi på hellig jord.

Da vor Mester, Herren Jesus Kristus, mødte sine disciple ved Galilæas Sø, lærte han dem et mønster for bøn. Denne bøn, der af os er kendt som *Fadervor*, fortjener vores omhyggelig overvejelse (se Matt 6:9-13; 3 Nephi 13:9-13).

Herren rådede os, eller måske endda befalede os: »Derfor skal I bede således« (Matt 6:9). Koncentrér jer nu i jeres sind og hjerte om, hvordan han indledte denne ædle bøn: »Vor Fader, du som er i himlene!« (v. 9). Hvilket forbavsende øjeblik! Hvilken åbenbaring! »Vor Fader,« erklærede han, »vor Fader.«

Ja, han kunne have valgt så mange måder at indlede bønnen på – »O, store Skaber af himlen og jorden, o, store Gud, som er allestedsnærværende, alvidende eller almægtig.« Disse majestætiske titler indeholder storslåede og ædle sandheder. Men han belærte i et enkelt ord, »Fader«, om så meget, som vi har brug for at vide, som vi virkelig længes efter at vide. Gud er vor Fader, og vi er hans børn.

Guds profeter proklamerer, at »alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder« (»Familien: En proklamation til verden,« *Stjernen*, juni 1996, s. 10).

Når et barn har et tilfredsstillende og trygt forhold til sin egen far, kan det naturligt forholde sig til sin himmelske Fader. Barnet fornemmer, at han er et barn af Gud, og at Gud er hans Fader. Det føles normalt, det føles rigtigt, fordi det er rigtigt. »Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre.« Vi proklamerer, at »i den førjordiske verden kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader« (*Stjernen*, juni 1996, s. 10). De kendte ham dengang. De vil helt naturligt og intuitivt kende ham nu. Hvor er det dog en tragedie for et uskyldigt barn at blive misbrugt således, at han eller hun finder det svært at række ud til sin himmelske Fader.

For nogle år siden lånte nogle af vore nære venner os deres hytte i Island Park i Idaho. Da vi kom til hytten, fandt vi ud af, at nøglen, som vi havde fået til at låse hoveddøren op med, ikke virkede. Vi forsøgte at åbne vinduerne og at tvinge skodderne op, men til ingen nytte.

Pludselig råbte vores søn Steven, som var omkring 7 år gammel dengang, til os, at han lige havde åbnet hoveddøren. Steven stod, med et stort smil over hele ansigtet, triumferende inden for hoveddøren. Jeg var forbavset og spurgte ham, hvordan han havde gjort det.

Han svarede med en vidunderlig og barnagtig spontanitet: »Jeg bøjede hovedet og bad. Da jeg så op, fik jeg øje på denne store sten ved fortrappen, og jeg tænkte: 'Der ligger en nøgle under den sten.' Ganske rigtigt lå der en.« Et barns bøn var blevet hørt. Jeg takkede Herren for hans mor, som havde lært ham at finde nøgler i en krisesituation.

Mine kære brødre og søstre og venner, jeg bærer oprigtigt og højtideligt vidnesbyrd for jer om, at Herren kommunikerer med os som enkeltpersoner. Bliv aldrig, ja, aldrig offer for den forfærdelige tanke, at han er ligeglad med jer, at han ikke

kender jer. Det er en djævelsk løgn, en, der har til hensigt at ødelægge jer.

For blot to uger siden sendte jeg e-mail eller elektronisk post fra vores computer i vores lejlighed i Tokyo til en nevø i Kina, en søn i Pocatello i Idaho og en anden nevø i Longview i Washington. Midt i formuleringen af disse elektroniske breve skete et mirakel. Vores svigersøn i Salt Lake City sendte os et direkte e-mail brev på skærmen. Han spurgte ganske enkelt: »Er I der?« Jeg svarede straks: »Jeg er her.« Og vi »talte« med hinanden gennem miraklet e-mail.

Selvfølgelig kan Gud kommunikere med os, og han gør det. Ifølge Lære og Pagter, afsnit 88:6-13, er der et lys, som »kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum.« Der er et lys »i alting.« Det »giver alting liv.« Det »er den lov, hvorved alting styres, nemlig Guds kraft.« Dette lys »giver jer lys (og) er gennem ham, som oplyser jeres øjne, og er det samme lys, der skærper jeres forstand.«

Vor Fader har et fremragende kommunikationssystem, hvorigennem han transmitterer budskaber og følelser. »Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd ... som skal bo i dit hjerte ... dette er åbenbaringens Ånd« (L&P 8:2-3). Han kender og kommunikerer med sine får, og de hører hans røst (se Joh 10:14-16).

Herren Jesus Kristus lærer os at bede og indgår pagt om, at der vil komme svar. »Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn« (3 Nephi 18:19), erklærer han. »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet« (3 Nephi 18:21).

Læg mærke til, at han insisterer på, at vi altid skal »bede ... i mit navn.« Der gives ikke »noget andet navn ... hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges navn« (Mosiah 3:17).

Vi læser denne gribende beretning i Moses, kapitel 1. I vers 3 erklærer Herren til Moses: »Se, jeg er Herren, Gud den Almægtige, og Uendelig er mit navn; thi jeg er uden dages begyndelse og års ende; og er det ikke uendelig?« Moses må have følt sig overvældet af den bekendtgørelse. Forestil jer, hvad han må have følt med den næste erklæring, som er nedskrevet i vers 4 i samme kapitel.

Han siger: »Og se, du er min søn.« Dette er Herren, Gud den Almægtige, og »Uendelig er hans navn,« erklærer han. Og derpå siger han til Moses: »Du er min søn.« Hvilket øjeblik. Hvis Herren ville vise sig for jer, ville han sige det samme.

Efter Herrens tilsynekomst for Moses, viste Satan sig for ham. Han befalede Moses og sagde: »Du menneskesøn, tilbed mig« (Moses 1:12). Moses så på Satan, og med tillid til Herrens nylige åbenbaring irettesatte han Satan og sagde til ham: »Hvem er du? Thi se, jeg er en Guds søn i hans Enbårnes lignelse, og hvor er din herlighed, at jeg skulle tilbede dig?« (Moses 1:13).

Moses havde lært noget om sig selv. Han var Guds søn. O, hvor er det vigtigt, at vore børn mindes om denne sandhed. Og Moses befalede Satan at gå bort, men til ingen nytte. Og Satan var vred. Moses befalede ham igen at gå bort, og Satan råbte og rasede på jorden og nægtede igen at gå bort (se Moses 1:19).

Moses forstod så, at en større udfordring var havnet hos ham. Dette var ingen almindelig person. Han var frygtindgydende, vred og mægtig. Moses ønskede ingen del i dette og befalede frimodigt: »Vig bort fra mig, Satan! thi denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg alene tilbede. Nu begyndte Satan at skælve, og jorden rystede« (Moses 1:21-22).

Her var en magt, som var mørk og bitter. Hvordan kunne Moses modstå noget sådant. I dette kritiske øjeblik fik Moses »kraft og styrke og påkaldte Gud og sagde: I den Enbårnes navn, vig bort, Satan« (Moses 1:21). Han appellerede nu til en kraft, der var større end hans egen. Han tappede en kilde til styrke og myndighed gennem Herren Jesus Kristus, en kraft, som Satan ikke kunne trodse. »Og det skete, at Satan råbte med høj røst, med gråd og jammer og tænders gnidsel; og han veg endda bort fra Moses' nærhed, så Moses ikke så ham« (Moses 1:22).

For mange år siden fortalte en af vores kollegaer os denne rørende oplevelse. Hans lille datter Kim havde lige lært at tælle. Hun kunne faktisk tælle hele vejen fra et til ti. De var så begejstrede, at de ringede til bedstemor.

»Hej, bedstemor. Vil du høre mig tælle?« Så begyndte hun at tælle: »En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni, ti. I Jesu Kristi navn. Amen.« Måske smilede Frelseren og var stolt over, at Kim kunne tælle til ti.

Når vi bruger disse hellige ord »i Jesu Kristi navn,« er de meget mere end en måde at slutte en bøn, et vidnesbyrd eller en tale på. Vi står på hellig jord, brødre og søstre. Vi bruger et navn, der er yderst ophøjet, yderst helligt og vidunderligt – selve navnet på Guds Søn. Vi er nu i stand til at komme til Faderen gennem hans elskede Søn. Sikke en kraft, forsikring og fred, der kommer, når vi virkelig beder i hans navn. Denne afslutning på bøn er måske på flere måder den vigtigste del af bønnen. Vi kan appellere til Faderen gennem hans sejrrige Søn med overbevisning om, at vores bønner bliver hørt. Vi kan bede og få, vi kan søge og finde og efterfølgende finde den åbne dør.

Jeg bærer nu vidnesbyrd for jer i dette hellige navn, ja, i Jesu Kristi navn, at Gud er vor Fader. Vi er hans børn. Jesus Kristus er hans Enbårne Søn i kødet. Han er vor elskede Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Når du engang vender om, så styrk dine brødre«

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Hvis nye medlemmer skal blive ét med de helliges familie, må etablerede medlemmer tage imod dem med åbne arme.

Som en omsorgsfuld ven sagde Frelseren til Peter: »Simon, Simon! Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:31-32). Hvad er det for en omvendelsesproces, som enhver af Guds sønner og døtre skal igennem, hvis de skal kunne hjælpe andre tilbage til hans nærhed?

Omvendelsens første frø består i en forståelse af Jesu Kristi evangelium og et ønske om at kende sandheden om hans genoprettede Kirke. »Lad da det ønske virke i jer« (Alma 32:27). Et ønske om at kende sandheden er som et frø, der vokser i troens, tålmodighedens, flidens og langmodighedens frugtbare muld (se Alma 32:27-41). Der er beskrevet en del mirakuløse omvendelser i skriften. Saulus' mirakuløse omvendelse er et eksempel på dette og bliver illustreret af hans to vigtige spørgsmål: »Hvem er du, Herre?« ... Og hvad vil du have, at jeg skal gøre? (ApG 9:5-6). Det sker, at mennesker har den slags oplevelser, men for det meste sker omvendelse over en længere periode, mens studium, bøn, erfaringer og tro hjælper til at styrke vores vidnesbyrd og omvendelse.

Da Abinadi frygtløst forkyndte Jesu Kristi evangelium for den onde kong Noah og hans præster, var det kun Alma, som genkendte sandheden. Alma måtte derpå udvise stor tro på Abinadis ord, mens han stræbte efter at opleve den store forandring i hjertet. Hvert enkelt medlem af Kirken oplever en omvendelse, der minder om Almas (se Mosiah 17).

Vi kommer ud af verden og ind i Guds rige. Under omvendelsesprocessen oplever vi en omvendelse, som medfører ydmyghed og et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, som bereder os til dåb, syndsforladelse og modtagelse af Helligånden. Og med tiden og gennem vores trofasthed overvinder vi prøvelser og trængsler og holder ud til enden.

Jeg tænker på det, som de første medlemmer af Kirken gav afkald på. Mange var nødt til at forlade deres familie og venner, deres fædreland og til dels deres livsstil. De rejste over et hav og vandrede tværs gennem et stort land for at komme til Zion, så de kunne nyde fællesskabet med de hellige.

Det er ikke anderledes i dag. Når mennesker træder ud af verden og ind i Guds rige, må de lægge meget bag sig. Ofte må de også forlade venner og endog familie, såvel som omgangskreds og en livsstil, som ikke passer ind i Kirkens standarder.

Efter sin dåb må ethvert nyt medlem lære at blive de helliges medborger i Guds rige gennem studium, bøn, eksempel og næring. Hvert medlem af Kirken udvikler dagligt stærkere hengivenhed, vidnesbyrd og omvendelse, når de tjener i deres familier og kaldelser i Kirken.

Når vi kommer ind i Guds rige som nydøbt medlem, ærer vi det gengivne præstedømme. At ære præstedømmet og være lydig mod budene er vigtige elementer i omvendelsesprocessen. Voksne mandlige medlemmer modtager Det Aronske Præstedømme straks efter dåben. Hvis de er værdige, modtager de efter et stykke tid Det Melkisedekske Præstedømme; og alle familiens medlemmer får del i præstedømmets velsignelser i hjemmet. Kvinder optages og nyder søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen. De unge opbygger venskaber, når de deltager i Unge Mænds og Unge Pigers organisationer. Børnene velsignes, når de undervises og føler lærernes kærlige omsorg i Primary.

Vores lydighed mod budene fører til at yde tjeneste og ofre ved at tage imod kaldelser i præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationerne.

I mindst et år efter dåben går vi trofast fremad og forbereder os på at besøge Herrens tempel. I det hellige tempel modtager vi vores hellige begavelse, som lærer os, hvordan vi skal leve for at kunne vende tilbage til Gud Faderens og hans Søn Jesu Kristi nærhed.

Så bliver vi beseglet for tid og al evighed. Vores børn får den beskyttelse at blive født ind i de evige pagter, vi har indgået som mand og hustru. Hvis vi allerede har børn, når vi bliver døbt, bliver de beseglet til os, som om de var født i pagten.

I al den tid vil vores vidnesbyrd fortsat vokse; og mens det gør det, bliver det en beskyttelse for os, »at når djævelen sender sine mægtige vinde ... (skal det) ingen magt ... få over jer« (Helaman 5:12).

Når vi kender sandheden og opnår et vidnesbyrd, styrkes vi til at blive på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv. Efterhånden som vores vidnesbyrd vokser, bliver vi mere og mere omvendt til Jesu Kristi evangelium. Når vi følger ham, forpligter vi os til at tjene ham ved at tjene andre.

Brødre og søstre, Kirken vokser hastigt, når vores missionærstyrke forkynder evangeliet i alle egne af verden til dem, der er beredt med ører, der vil høre. De tilslutter sig Kirken med stor tro, med et vidnesbyrd om Jesus Kristus, med kærlighed i hjertet, og de påtager sig så at indordne deres liv efter Herrens vilje. De har ikke længere nær kontakt med de missionærer, som bragte dem lyset.

De kommer til vores ward og grene og føler sig som fremmede. »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19). I skriften læser vi om frøene og sædemanden (se Matt 13; Alma 32). Vi lærer, at et frø kan vokse op, blive til et træ og bære frugt. Men vi må have god muld, som kan tage imod det gode frø, og det er en af vore roller i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – at vi byder på den muld, som giver frøet næring til at gro og bære en frugt, som vil vare ved (se Joh 15:16). Hvis de ikke modtages kærligt

i fællesskabet, vil nogle miste modet og, desværre, miste den Ånd, som førte dem til dåbens vande. Mange er stærke nok til at holde ud til enden. Nogle kæmper, og desværre er der andre, som forsvinder igen.

Det, der engang var deres livs midtpunkt, skubbes til side for det, som de opfatter som en krænkelse, eller mener er vigtigere, eller også går det bare tabt i hverdagens travlhed.

At arbejde for sin egen og andres omvendelse er en ædel og glædelig opgave.

»Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!« (L&P 18:15-16).

Har I nogensinde tænkt over sorgen ved at miste en, og hvilken sorg vi må føle, når mange går tabt? Det er sådan, Herren føler. Det er sådan, vores profeter føler, og jeg håber, at I og jeg kan føle det samme, så vi kan beslutte os for at opbygge dem, som har oplevet glæden ved at føle Ånden, blive døbt og opnå et vidnesbyrd, og som arbejder på at overvinde trængsler og prøvelser og opnå en vedholdende omvendelse, som vil vare evigt.

Til tider er vi, midt i vores travle hverdag og bekymringerne for det, som vi søger at opnå med vores liv og vores familie, ikke opmærksomme på de behov, som de nye medlemmer, der lige er kommet ind i riget, har. Når vi har forpligtet os til at stå ved de nye medlemmers side, kunne vi så vandre med dem på den lige og snævre sti, der fører til templet, og tage med dem til templet, så vi i vores venskab kan nyde glæden over sammen at vandre frem mod evigt liv?

»Men alligevel glædede folket i kirken sig over lamaniternes omvendelse, ja, over Guds kirke, som var blevet oprettet mellem dem. Og de havde fællesskab med hinanden, og de frydede sig sammen og havde stor glæde« (Helaman 6:3).

Prøv et øjeblik at forestille jer en fårehyrde, som røgter sine får. Hyrden studerer og beder flittigt for at nærme sig Gud. Mens hyrden koncentrerer sig om sit personlige forhold til Gud, glemmer han alt om tid og sted. Han er ikke klar over, at hans får flakker om eller bliver overfaldet af onde voldsmænd. Hyrden vågner op fra sine personlige overvejelser og opdager, at nogle af hans får er væk, så han bliver nødt til at gå ud og finde dem og føre dem tilbage.

Vi, hvis omvendelse er tilstrækkelig, må hjælpe dem, der er på afveje. Når vi gør det, vil vi opleve stor glæde ved at indsamle Herrens får.

Den nephitiske missionær Ammon var et godt eksempel for os. Han havde valgt at tjene den lamanitiske konge og blev sendt ud for at vogte Lamonis hjorde. Da en bande bøller angreb og spredte fårene, blev Ammons medtjenere bange og begyndte at græde. Og hvad sagde Ammon? »Vær ved godt mod og lad os gå for at lede efter flokkene, og vi vil samle dem sammen og føre dem tilbage til vandingsstedet« (Alma 17:31).

Vi kan læse det som en historie om nogle hyrder, der leder efter nogle bortløbne får; men der ligger et stærkere og dybere budskab i det. Ammon var missionær og havde den ædle hensigt at føre kongen og hans rige tilbage til retfærdighedens fold og det levende vands kilde. Udfordringen virkede overvældende for dem, der kun kunne se situationen med almindelige øjne: En flok får, som var blevet spredt, og alt for få folk til at lede efter dem, inden kongen opdagede, at de var væk.

Ikke alene anførte Ammon gruppen ud for at finde fårene, han jog også de onde mænd, som havde forårsaget problemet, på flugt; og hans heltedåd fik kongen til at følge ham – og at følge Frelseren. Ammon lærer os, at uanset hvad vores omstændigheder er, kan vi være et eksempel for andre. Vi kan opløfte dem, vi kan inspirere dem til at søge retfærdigheden, og vi kan bære vidnesbyrd til alle med Jesu Kristi kraft.

Hvis folk skal optages i de helliges familie, må de etablerede medlemmer af Kirken byde nye medlemmer velkomne med åbne arme. Det kræver også en oprigtig indsats af det nye medlemmer at komme i

kirke og deltage på lige fod med de øvrige medlemmer. Enighed er vigtigere end køn, alder, ægteskabelig status og økonomisk formåen.

Omvendelse kræver, at vi vier vores liv til at vise omsorg for og hjælpe dem, der har brug for vores hjælp, og at dele vores gaver og talenter med andre. Herren sagde ikke: »Vogt mine får, når det er belejligt. Vogt mine får, når du ikke har travlt.« Han sagde: »Vogt mine får og mine lam. Hjælp dem til at overleve i denne verden, hold dem tæt til dig. Før dem i sikkerhed – den sikkerhed som findes i retfærdige valg, der vil berede dem til evigt liv.«

Et medlems udfordring minder om de vigtige ting, som Jesu disciple og apostle erfarede, da de havde taget imod hans oprigtige opfordring: »Kom så og følg mig« (Luk 18:22). I Det Nye Testamente finder vi mange af seniorapostlen Peters erfaringer nedskrevet, fordi det er erfaringer, som vi også må gøre i vores omvendelsesproces.

Efter korsfæstelsen tog Peter ud at fiske med disciplene. Han var nu seniorapostel, men var ikke klar over, hvad der forventedes af ham. Han havde glemt, at han skulle være menneskefisker. Ude fra båden genkendte en af fiskerne den opstandne Herre inde på bredden. Peter sprang i land for at hilse på Frelseren og blev mødt med et direkte spørgsmål, som loddede dybden af hans omvendelse. Peter havde stadig meget at lære, ligesom vi fortsat skal lære. »Elsker du mig« (Joh 21:17), spurgte Frelseren tre gange. Peter blev såret og forvirret. »Du ved, at jeg har dig kær,« (Joh 21:17) svarede han. Så formanede Frelseren ham: »Vogt mine lam … Vær hyrde for mine får« (Joh 21:15, 17).

Ligesom Peter bliver mange omvendt og forlader det, der hører denne verden til, for at følge Herren. Når vi bliver kaldet til at være fiskere blandt vor himmelske Faders børn, tager vi så, ligesom Peter, »ud at fiske« og glemmer at vogte hans lam og får? Når folk omkring os lider eller er bange og har brug for vores hjælp og fællesskab, sover vi så ligesom Peter ved porten? (Se Matt 26:36-46).

Når vi gør vores egne erfaringer, vil vi da kunne svare som Peter, da Herren spurgte ham: »'Men I, hvem siger I, at jeg er?' Simon Peter svarede: 'Du er Kristus, den levende Guds søn'« (Matt 16:15-16).

Brødre og søstre, forstår vi virkelig Frelserens belæring: »Når du engang vender om, så styrk dine brødre?« (Luk 22:32). »Vogt mine får … vær hyrde for mine lam.« At vogte lammene kan meget vel hentyde til missionering og til at arbejde med de nydøbte medlemmer, som skal opbygges og bydes varmt velkommen i de helliges fællesskab. »Vogt mine får« kunne meget vel henvise til de ældre medlemmer af Kirken, hvoraf nogle er aktive og andre mindre aktive, som har brug for omsorg og for at blive ført tilbage til flokken.

Vi har forstået en profets budskab: »Ethvert medlem er en missionær« (Conference Report, april 1959, s. 122). Forhåbentlig vil vi også følge den lige så vigtige opfordring til, at ethvert medlem gør sig til ven med og opbygger alle vores brødre og søstre, både fuldt aktive medlemmer, nye medlemmer og mindre aktive medlemmer.

I går aftes ved præstedømmets møde modtog vi en indtrængende bøn fra præsident Hinckley angående vores nye medlemmer. Han opfordrede os inderligt til at vise omsorg for vores nye medlemmer med disse udtalelser: »Jeg beder jer hver især om at tage del i denne store indsats … Lad os hjælpe dem, når de tager de første skridt som medlemmer. Det er en opgave for hjemmelærere og besøgslærerinder. Det er en opgave for biskoprådet, for præstedømmets kvorummer, for Hjælpeforeningen, for de unge mænd og unge piger, ja, selv for Primary … Der er brug for jeres venlighed … Den, som vi har mistet, behøvede ikke at blive mistet. Men hvis han er der ude et sted i skyggerne, og hvis det kræver, at vi forlader de 99, må vi gøre det for at finde ham.«

Må vores personlig bøn med hensyn til profetens opfordring lyde:

»Hjælp mig nå en ven i mørke,
række ham en kærlig hånd,
hjælp mig vise vejen fremad
inspireret af din Ånd …
Hjælp mig bringe får, som streifer,
til din fold med kærlig flid.
Lær mig, Gud, være hyrde,
mætte dem i rette i tid.«
(»Undervise ret ved ånden,« *Salmer og sange*, nr. 177).

Jeg beder om, at vi må følge vores profet, omvende os og derpå styrke vores brødre og søstre, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vores vidnesbyrd til verden

Præsident Gordon B. Hinckley

Gud står ved roret. Vi vil søge hans vejledning.
Vi vil lytte til åbenbaringens stille, sagte røst.
Og vi vil gå fremad, som han leder os.

Det har været en vidunderlig konference. Herrens Ånd har været her. Musikken har været inspirerende. Talerne og bønnerne har rørt os og givet os et ønske om at forbedre os. Vi har påskønnet alle, der har talt, og ønsker, at vi kunne have hørt fra alle generalautoriteterne, områdeautoriteterne og lederne af Kirkens hjælpeorganisationer. Det ville have taget en uges tid.

Vi er blevet mindet om, at vi har en storslået arv. Fortiden ligger bag os. Det er fremtiden, som vi må beskæftige os med. Vi står over for store muligheder og store udfordringer. Vore kritikere hjemme og ude holder øje med os. I et forsøg på at finde fejl lytter de til hvert eneste ord, vi siger, i håb om at fange os. Vi kan snuble nu og da, men værket vil ikke blive væsentligt hindret. Vi vil rejse os, hvor vi er faldet, og gå fremad.

Vi har intet at frygte og alt at vinde. Gud står ved roret. Vi vil søge hans vejledning. Vi vil lytte til åbenbaringens stille, sagte røst. Og vi vil gå fremad, som han leder os.

Hans kirke vil ikke blive vildledt. Frygt aldrig for det. Hvis der var nogen tendens hos dens ledere til at gøre dette, ville han fjerne dem. Vi skylder alle ham vores liv og stemme og styrke.

Lad os være gode borgere i de lande, hvor vi bor. Lad os være gode naboer i vores lokalsamfund. Lad os anerkende forskelligheden i vores samfund og se det gode i alle mennesker. Vi behøver ikke give afkald på nogen del af vores teologi. Men vi kan fjerne alle elementer af mistænksomhed, provinsialisme og snæversynethed.

»Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd« (Trosartiklerne 1:1). Det er vores primære erklæring om tro. Vi taler åbent om, at Herren Jesus Kristus lever og eksisterer. Vi erklærer uden at undvige kendsgerningen, at han sonede for hele menneskeheden. Den handling bragte os forsikring om den universelle opstandelse og åbnede vejen til ophøjelse i vor Faders rige.

Dette er vægten af vores erklæring til verden. Det er substansen i vores teologi. Det er kildespringet i vores tro. Lad ingen nogensinde sige, at vi ikke er kristne.

Til jer, der er blevet afløst ved denne konference, giver vi udtryk for vores store taknemmelighed for jeres indsats. I har gjort det så godt. Tak for jeres store bidrag. Til jer, der netop er blevet opretholdt, ønsker vi jer stor tilfredshed og lykke i det værk, som I vil udføre. Vi vil alle på et tidspunkt blive afløst ved den ene eller den anden proces. Det betyder ikke noget, hvor vi tjener i denne store sag, men hvordan vi tjener.

Brigham Young og en håndfuld andre huskes fra vores pionerhistorie. Men hvad med de ubesungne, de stille og de ukendte, som efterlevede evangeliet, elskede Herren og passede deres daglige arbejde uden fanfare eller bifald? Vil deres evige belønning blive mindre? Det tror jeg ikke.

Sådan er det også med os. Vi kommer alle med vores bidrag, og de bidrag fører tilsammen til opbygningen af riget. Jeres bidrag er lige så acceptable som vores. Jesus sagde: »Hvis nogen vil være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener« (Mark 9:35).

Brødre og søstre, vi er alle en del af en stor familie. Vi har alle en opgave; alle har en mission at udføre. Og når vi engang dør, vil det være tilstrækkelig belønning, hvis vi til vor elskede Mester kan sige: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen« (2 Tim 4:7).

Må I alle hver især komme sikkert hjem. Må I leve sammen med kærlighed, påskønnelse og respekt for hinanden. Må I mærke Himlen tilsmiler jer i jeres tilværelse.

Vores kærlighed går ud til jer. Vi elsker jer virkelig højt. Vi efterlader vores velsignelse hos jer. Vi gør det som den levende Guds tjenere og i vor guddommelige Forløsers navn. Må Gud være med jer, til vi ses igen, nu, hvor vi afslutter denne store og vidunderlige konference, er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Unge Pigers møde
Den 29. marts 1997

Find tro i hvert et fodtrin

Søster Bonnie D. Parkin
Andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Om mange år vil jeres børnebørn med beundring fortælle om jeres valg, der har ændret deres liv. Du vil blive kaldet deres pioner.

Anna Matilda Anderson var en ung pige, der boede i Sverige i 1880'erne. Da hun og hendes familie tilsluttede sig Kirken, blev de latterliggjort for deres tro. Annas mor besluttede sig for, at de skulle flytte til Amerika og slutte sig til de hellige i Utah. Anna var 11 år gammel, da hun og hendes søster, Ida, blev sendt i forvejen, for at tjene penge og få resten af familien derover. De sejlede til USA, tog derefter med tog til Ogden i Utah, hvorfra Ida i en overdækket vogn tog til Idaho, hvor hun skulle arbejde for sine sponsorer. Anna var fuldstændig alene i toget, da det fortsatte mod Salt Lake City. Hun talte ikke engelsk og kendte ingen. Kan I forestille jer den ensomhed og frygt, hun følte på turen?

Toget kørte i mørke ind på Rio Grande stationen lige før midnat. Den slægtning, der skulle mødes med Anna, var der ikke. Anna så med skræk, hvordan stationen langsomt tømtes. Til sidst stod hun alene med en tysk familie, der heller ikke havde nogen til at hente sig. Mørket var tæt og truende, og hun følte, at det kom nærmere. Hun fortalte senere: »Jeg begyndte at græde og tænkte på det sidste, min mor havde sagt: 'Hvis du kommer til et sted, hvor du ikke forstår, hvad folk siger, så glem ikke at bede til din Fader i himlen, fordi *han* kan forstå dig.'« Anna knælede ned ved siden af sin kuffert og anråbte med al sin kraft om himmelsk hjælp. Har vi ikke alle sammen bedt bønner som den?

Den tyske familie viste med tegn, at hun skulle følge dem. Da hun ikke havde noget andet valg, gik hun grædende efter dem. Da de kom ind på Tempelpladsen hørte de hurtige trin. En kvinde kom hurtigt hen imod dem, alt imens hun studerede alle dem, hun gik forbi. Hun kiggede på den tyske familie og gik videre. Anna fangede kvindens søgende blik. Kvinden stoppede forbavset. Hun genkendte den unge pige, og med et chok genkendte Anna kvinden. Det var hendes søndagsskolelærer, der havde forladt Sverige et år forinden. Mens hun holdt Anna tæt i sin favn, tørrede læreren tårerne væk fra hendes skræmte øjne. Hun fortalte Anna: »Jeg blev vækket igen og igen, billeder af ankomne immigranter kørte inde i mit hoved. Jeg kunne ikke falde i søvn igen. Jeg blev tilskyndet til at komme over til templet for at se, om der var nogen, jeg kendte.«

Kan I tro det? En søndagsskolelærer sendt ud i en bælgmørk nat som en lysets engel. »Så I kan se,« sagde Anna, »min himmelske Fader gør mere end bare at besvare mine bønner. Jeg bad blot om nogen, der kunne forstå mig, og han sendte én, jeg kendte.«

År senere fortalte Anna, hvordan hun havde taget den fantastiske rejse helt alene; hendes tro på Herren forsikrede hende om, at der ventede noget bedre lige om hjørnet. Dette gav hende mod til at krydse et ocean uden sin mor, bede til sin Fader i himmelen, da hun følte sig fortabt, og vandre hen imod templet, et sikkert tilflugtssted. Anna gik igennem det ukendte og efterlod en sti, som andre kunne følge. En af dem, der fulgte i Annas trosfyldte fodspor er min mand. Ser I, Anna var hans bedstemor.

Hvad Anna gjorde må have været frygtelig skræmmende. Selvom hun ikke vidste det, afmærkede hun modigt en sti for andre, der ville følge hende. Anna var en pioner. En pioner står for det, der er ret, tør dele evangeliet i modgang og vidner om Kristus gennem sine handlinger. Ligesom Anna.

Kan I se jer selv i Annas historie? Måske i jeres begejstring for evangeliet eller i jeres frygt for det ukendte. Vi er alle blevet påbudt at lave trosrejser. Det er evangeliets plan. Vores sti krydser måske ikke noget ocean eller gør, at vi skal gå hjem fra en tom togstation alene. Hvad end det er, kræver det tro i hvert et fodtrin. Om mange år vil jeres børnebørn med beundring fortælle om jeres valg, der har ændret deres liv. *Du* vil blive kaldet *deres* pioner. Har I nogensinde tænkt på, at når I træder ud i det ukendte, som Anna gjorde, viser I andre vejen? Lad mig dele nogle detaljer med jer fra andre unge piger, som gør de tidlige pioneroplevelser mere forståelige.

Hold ud og vær tålmodig

Søster Virginia H. Pearce
Førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab

Vores mål, vores rejses destination, vores Zion er et liv i vor himmelske Faders nærhed. For at nå dertil forventes det, at vi går og går og går.

Ruth May Fox sagde: »Da tiden for vores afrejse nærmede sig, var jeg i den syvende himmel. (Vi) forlod vores hjem i ly af mørket for at undgå nysgerrige naboer. Kunne noget have været mere spændende?« (Susan Arrington Madsen, *I walked to Zion*, Deseret Book Company: Salt Lake City, Utah, 1994, s. 30). Pionerånden er fuld af eventyr!

Margaret Gay Judd skrev: »Der var adskillige, meget søde unge mænd i vores gruppe. Der var især én. Han plejede at sige sådan nogle dejlige ting til mig, fortalte mig, at jeg var smuk og intelligent. Han gik endda så langt som til at sige, at jeg var venlig, hvilket jeg aldrig er blevet beskyldt for at være før« (ibid., s. 144). Er der nogensinde nogen, der har beskyldt jer for at være venlig eller flink? Sikken et kompliment!

Margaret McNeil fortalte: »Jeg gik hvert eneste skridt af vejen over steppen og havde ansvaret for en ko. En stor del af vejen bar jeg min bror James på ryggen« (ibid., s. 126). Mange af jer er ansvarlige for jeres søskendes velfærd med kærlighed og styrke.

Hvad med denne udtalelse fra Susan Noble: »Oh, børn, I ved ikke, hvor lykkelige vi var, selv i de vanskelige dage med hårde udfordringer. Selv om jeg var lille, vidste jeg, at evangeliet var blevet gengivet. Mere end én gang hørte jeg Joseph Smith erklære, at vor himmelske Fader og hans Søn Jesus, den genopstandne Frelser, var kommet og havde talt med ham. Dette vidnesbyrd har aldrig forladt mig. Når jeg er død, ønsker jeg, at I fortæller dette til jeres børn og børnebørn« (ibid., s. 98). Hvilken arv! Vi har dog også hørt en profet.

Lyder disse historier så anderledes, end det I skriver i jeres dagbøger i dag? Hvor mange af os kunne gøre det, som Anna gjorde? Jeg tror, at vi alle kunne gøre det. Hvorfor? Vi viser tro ved de modige valg, vi træffer hver dag. Præsident Harold B. Lee gav nogle vidunderlige råd til de moderne pionerer: »Gå til kanten af lyset, og måske et par skridt ud i mørket, og I vil opdage, at lyset vil vise sig og gå foran jer« (ældste Jack H Goaslind, »Åndelige Bjergtoppe,« *Stjernen*, januar 1996, s. 10). Vi er nødt til at gå i tro. Det betyder at træde ud i det ukendte mørke, fordi vi tror, at vor himmelske Fader venter på os, ligesom Annas søndagsskolelærer, med åbne arme.

Vor bøn her i dag er, at hver eneste af jer vil finde i styrke i pionerånden. Se jer i spejlet i aften. I vil se en enestående, stærk og modig person. En pioner. Hold fast i den tanke. Ligesom Anna og tusinde af andre går I foran og viser tappert jeres kære, hvilken vej de skal følge. At vi altid vil have tro i hvert et fodtrin er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Uge efter uge sang de, mens de gik og gik og gik og gik og gik.

Når jeg tænker på pionererne, kommer triste syn ind i mit sind: Trækvognene i snestorme, sygdomme, frosne fødder, tomme maver og overfladiske grave.

Alligevel, bliver jeg, når jeg lærer mere om denne storslåede rejse, overbevist om at samtidig med disse meget virkelige og dramatiske begivenheder var det *meste* af rejsen for de *fleste* uden større oplevelser. For det meste gik og gik og gik de.

Når pionererne brød op hver morgen, skulle kvæget fodres og have vand, bål tændes, morgenmad laves, frokost forberedes og pakkes, reparationer laves, okser spændes for og vognene skulle pakkes. Hver eneste morgen. Så gik de cirka 10 kilometer, før de standsede for at fodre og give kvæget vand, spise frokost, omgruppere og gå igen til cirka klokken 18. Så begyndte de igen at spænde kvæget fra og fodre og give dem vand, foretage reparationer, samle grene sammen, tænde bål, lave aftensmad, skrive en linie eller to i dagbogen før mørkets frembrud, nogle gange spille lidt musik, bede og gå i seng klokken 21.

Farten var ikke afgørende. Fordi farten blev bestemt af langsomme okser, var der ingen, der var nødt til at løbe for at følge med vognene. På en god dag, på en dag uden problemer (hvis sådan nogle dage fandtes) gik pionererne ca. 24 kilometer. Normalt gik de under ti. Forestil jer, hvor ubetydeligt det virker sammenlignet med deres endelige mål på 2.080 kilometer.

En bronzefrise på kirkegården i Winter Quarters (skulptør Avard Fairbanks) forestiller bl.a. en mor, der har sin hånd indeni vognen, mens hun vandrer til Saltsødalen. Hun gjorde dette, fordi hendes lille barn ikke ville blive i vognen, medmindre han kunne se sin mors hånd. Selv da de gik fremad, vidste disse pionerer, hvordan de skulle hjælpe hinanden.

Hvad har dette med os at gøre i den nuværende verden? Jeg tror, at det har betydning for os i enhver henseende. Størstedelen af vores liv er ikke en kæde af dramatiske oplevelser, der kræver øjeblikkeligt heltemod eller tapperhed. Størstedelen af vores liv består snarere af daglige gøremål, endda monotone opgaver, som slider på os og gør os modtagelige for modløshed. Selvfølgelig ved vi godt, hvor vi er på vej hen, og hvis det var muligt, ville vi hoppe ud af sengen, arbejde som sindsyge og være der ved aftenstid. Vores mål, vores rejses destination, vores Zion er et liv i vor himmelske Faders nærhed. For at nå dertil forventes det, at vi går og går og går.

At gå fremad uge efter uge er ikke nogen let opgave. Pionerernes vedholdenhed, det almindelige hårde arbejde, deres villighed til at bevæge sig frem centimeter for centimeter, skridt for skridt, mod det forjættede land inspirerer mig lige så meget som deres mere indlysende tapre handlinger. Det er svært at tro, at vi kommer fremad, når vi bevæger os i en sådan fart – at blive ved med at tro på fremtiden, når dagens fremskridt er så små.

Ser du dig selv som en heltinde, bare fordi du står ud af din seng hver morgen, reder dit hår og kommer i skole til tiden. Ser du betydningen af at lave dine lektier hver dag, og ser du hvilket mod, det kræver at bede om hjælp, når du ikke forstår en opgave. Ser du heltemodet i at komme i kirke hver søndag, at deltage i

klasserne og være venlig mod andre? Ser du storheden i at tage opvasken igen og igen og igen? Øve dig i at spille klaver? Passe børn? Ser du sjælsstyrken og den tro på rejsens mål, der er nødvendig, for at bede dine bønner hver dag og blive ved med at læse i skriften? Ser du den pragt, der er i at lade tiden gøre vore problemer mindre og mere overkommelige?

Præsident Howard W. Hunter sagde: »Sand storhed kræver altid regelmæssige, konsekvente, små og sommetider almindelige og hverdagsagtige skridt over en længere periode« (*Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 37).

Hvor er det let at forlange hurtige og dramatiske resultater til gengæld for en dags arbejde. Alligevel, se hvor lykkelig folk er, som har lært at acceptere kendsgerningerne om fart og stadig fremgang – endda at fejre og glædes over de almindelige ting i livet.

Tab ikke modet. Tænk på dem, der rækker en hånd ind i vognen, for at give dig mod. *Vær* den person, der rækker din hånd ud imod andre, alt imens vi sammen går fremad.

Når du går i seng om natten, tænk på de ting, du har opnået gennem dagen. Tillad dig selv at føle den glæde, der kommer af et færdiggjort arbejde eller endda delvist færdiggjort. Ikke blot var disse bemærkelsesværdige pionerer villige til at blive ved med at bevæge sig fremad, de »sang, da de gik og gik og gik.« Bliver det forventet af os, at vi er glade, når vi gør vores dagligе arbejde? Ja, måske ikke *hvert* eneste minut *hver* eneste dag. Selvfølgelig er vi triste til mode og nogle gange endda vrede, men vi kan tage en beslutning om at afholde os fra at vælte os i vores tristhed og vrede. En ung pige skrev til Unge Pigers kontor: »Jeg elsker bare at være 14. Jeg ønsker, at jeg kunne blive ved med at være 14 i lang tid. At være 14 er såååååååååå sjovt!« Disse korte sætninger oplyste min dag. »Glad hjerte giver godt helbred« (Ordsp 17:22).

Folket i Enoks by bliver af os husket som værende meget gode – så usandsynlig gode – at hele byen blev taget op i himlen. Hvis vi studerer det omhyggeligt, kan vi se, at Enoks by blev taget op i himlen »efter en tids forløb« (Moses 7:21). For pionererne, ligesom for dig og mig, må det have været et *forløb* med at gå fremad, skridt for skrid, over længere tid.

Indra-sommerfuglen er en af naturens mest fantastiske dyrearter. Videnskabsmænd på laboratorier har tålmodigt nedskrevet dens livscyklus. Et æg lægges på præcis det rette sted på planten, den lever af. Efter fem dage bliver den udklækket og bliver til en sort bille med gul-orange pletter. Når den er moden, skaber billen sin egen puppe. De fleste kommer ud efter to år, men nogle, og dette er en interessant observation, har været inde i puppen i op til syv år. Så, pludselig, inden for et par få timer, kommer den før sorte bille ud som en smuk, sort sommerfugl og flyver op i luften (*Utah Lepidopterist*, Bulletin of the Utah Lepidopterists' Society, Todd Stout, 7. årgang, nr. 1, februar 1997, s. 6).

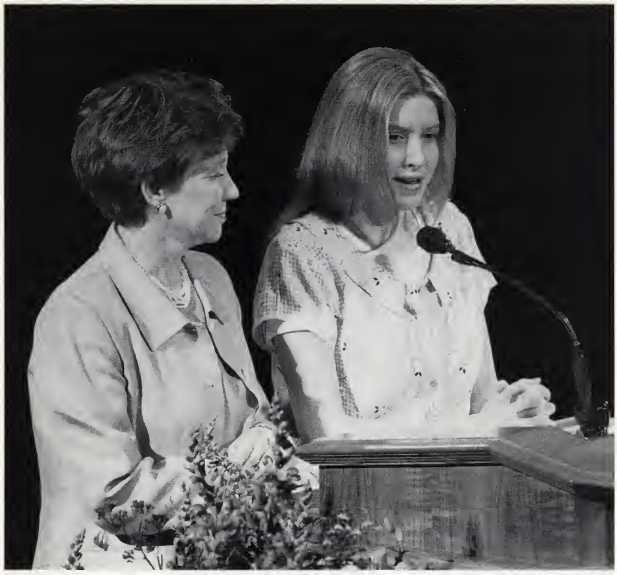

Søster Virginia H. Pearce, til venstre, sammen med Carly Nielson.

Blev billen til en sommerfugl på et par timer eller på syv år?

Observatører, der forstår Indra sommerfuglens vækstmønster er villige til tålmodigt at fortsætte deres arbejde og være tålmodige. De, som forstår deres egen personlige vækst, bliver tålmodigt ved med at bede, gøre deres daglige arbejde og ser, hvad tiden bringer.

En anden måde at sige dette er: »Hold ud!«

Da jeg første gang mødte Carly, var hun 12 år gammel. En ny og uerfaren bikubepige, der havde nogle midlertidige prøvelser. Lyt til hendes stemme, mens hun beskriver sine følelser.

Forandringer har altid været svære for mig. Mine problemer er ikke så slemme, men når jeg kigger på dem, virker de som om, de er det værste i verden, når jeg er midt i dem. Alle mennesker var sådan set optaget af sig selv. Jeg var egentlig alene hele tiden. Og jeg ville ikke gå i skole nogensinde. Jeg følte det bare som om, min himmelske Fader var ligeglad med, om jeg var ked af det. Og han var ligeglad med, om jeg var ked af det eller ikke havde nogle venner. Og jeg følte bare, at han ikke var der. Jeg havde det, som om ingen virkelig interesserede sig for mig.

Carly er nu blevet 16 år gammel. Dette er hendes ord:

Når jeg tænker på mig selv som 12-årig, kan jeg huske, hvor meget jeg ønskede en »magisk løsning«. Jeg ved nu, at der ikke kun er én ting, der kan gøre alt andet godt. Hvad jeg *vidste*, da jeg var 12 var, at jeg ønskede at være god. Det ønske fik mig til at læse mine skrifter, gå i kirke og bede mine bønner. Her, fire år senere, føler jeg mig meget anderledes, mest fordi jeg blev ved med at gøre disse ting. Jeg får nu svar fra skrifterne. Jeg er kommet tættere på Herren gennem bøn, og jeg forstår lektionerne i Kirken meget bedre.

Min fars yndlingscitat er: Succes ser ud til at handle om at blive hængende, efter at andre har givet slip (William Feather). Jeg er så glad for, at jeg blev hængende. Jeg tror endda, at vi har brug for disse tider, hvor vi er helt udtømt. De hjælper os med at opbygge en tillid til og afhængighed af Herren.

»Nogle populære sange og film lærer os at tro, at der ikke er noget, der er vigtigt, at vi skal give op, fordi alting alligevel er midlertidigt. Vi ved, at det ikke er sandt. Vi har evangeliet. Det er ikke midlertidigt. Det er evigt. Vi må ikke stoppe. Vi må ikke give op. Vi kan måske ikke se formålet nu, men alt det, vi gør hver dag; vi lever, har et formål. Vi har en himmelsk Fader, der altid vil være der for at glæde os og hjælpe os« (Carly Nielson, Layton, Utah).

Vi interesserer os så meget for hinanden, når vi rejser sammen. Jeg ved, at vor himmelske Fader vil velsigne hver af os, når vi beder og er tålmodige. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Venner står sammen

Søster Kristin Banner

Hvis du er den eneste sidste dages hellige unge pige i dit ward eller din skole, så vid, at du har tusinder af unge piger stående ved din side.

Som alle andre har jeg været nødt til at bruge tro og være pioner i mit liv. Min første rigtige oplevelse var, da jeg gik i anden klasse. Min lærer kom ind og fortalte os, at en »særlig« pige snart ville komme i vores klasse. Jeg kan huske, at jeg prøvede at forestille mig pigen for at se, hvordan hun ville være.

Da Jenny kom ind i klassen den første dag, vidste jeg, at jeg ville elske hende. At hun var handicappet, motiverede mig til at lære mere om hende. Jeg havde aldrig rigtig været sammen med børn, der havde handicap, og selvom jeg havde mange betænkeligheder, vidste jeg, at jeg ville være hendes ven. Jeg stod over for det ukendte, og jeg accepterede udfordringen.

Jeg besluttede mig en dag for at tage hen til Jenny efter skole. Jeg kan huske, at jeg var en smule nervøs, men jeg følte, at det var det rigtige at gøre. Hendes mor var meget venlig, og hun hjalp mig med at lære mere om Jenny.

Snart efter var jeg altid sammen med Jenny. Hun blev en af mine bedste venner. Vi elskede at se på butikker, lege på hendes trampolin og sove hos hinanden. Jeg kompenserede for hendes fysiske handicap, og hun for mit åndelige handicap. Jenny er et vidunderligt eksempel på Kristuslignende kærlighed og tilgivelse. Jeg tror fuldt og fast på, at vi hjalp hinanden med at overvinde begge vores handicap.

Da vi blev ældre, fik jeg en ny prøve som pioner. Jeg havde mange venner, og en del af dem kendte ikke Jenny. Selv om de aldrig var uhøflige, følte jeg mig altid delt imellem Jenny og mine andre venner. Det var svært, og det krævede helt sikkert en bevidst indsats, men jeg besluttede mig for at hjælpe mine venner med at lære hende bedre at kende. Med tiden blev mine andre venner mere afslappede, når de var sammen med Jenny.

Den dag i dag er jeg stadig venner med Jenny. Hun går på det samme gymnasium som jeg, og jeg ser hende næsten hver dag. Jeg føler mig i sandhed stolt over at gå gennem gangene sammen med hende.

Jeg ved, at vi alle kan have tro til at gøre, hvad der er rigtigt. Ligesom pionererne kan vi overvinde vores vanskeligheder og stræbe fremad.

Til sidst vil jeg gerne fortælle jer alle, hvor ydmyg og taknemmelig jeg er for at kunne dele nogle af mine følelser med jer. Den kendsgerning, at jeg har tusinder af tapre søstre over hele jorden, der deltager i denne konference med mig, forsikrer mig om, at det, jeg gør, er rigtigt. Det minder mig også om, at vi ikke er alene i dette storslåede værk. Hvis du er den eneste sidste dages hellige unge pige i dit ward eller din skole, så vid, at du har tusinder af unge piger stående ved din side. Vi kan alle vokse i fællesskab og forblive stærke gennem disse farefulde sidste dage. Dette er mit vidnesbyrd og min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et retfærdigt valg

Søster Fono Lavatai

»Husk,« fortalte min mor mig, »at din beslutning kan gøre dig lykkelig, men den kan også gøre dig meget ulykkelig.«

Det er et privilegium for mig at tale til jer i dag. Da jeg blev bedt om at gøre dette, spurgte jeg mig selv: »Hvorfor mig?« Jeg var en smule bange. Da var der en pige i min seminarklasse, der gav en åndelig tanke. Hun spurgte: »Finder I problemer i muligheder eller muligheder i problemer?« Jeg tænkte over det, og nu er jeg her.

Jeg flyttede fra Samoa til USA sidste sommer. Jeg havde ikke lyst til at forlade min ø og mine venner. At skulle gå i en ny skole gjorde mig nervøs. Til trods for at jeg var ny, prøvede jeg at blive optaget på pigernes basketballhold. Jeg blev optaget. Jeg elsker basketball! Når man løber ned ad banen, regner alle med, at man får bolden i kurven. Når man klarer det, kommer en følelse af glæde over en, og hvis man ikke får den i kurven, ja, det er en helt anden historie!

Jeg var kommet med på holdet og kunne ikke gå til seminar, fordi jeg skulle træne hver dag efter skole, og jeg havde også seminar efter skole. Jeg gik glip af seminar i næsten tre måneder, og jeg glemte alt om det.

En dag spurgte min mor mig om det. Jeg fortalte hende, at alting var i orden. Men hun vidste, hvad der foregik. Min seminarlærer havde sendt hende et brev. Hun sagde: »Fono, du ved, at det du gør, er forkert. Jeg vil blot vejlede dig, men det er din beslutning. Husk, at din beslutning kan gøre dig lykkelig, men den kan også gøre dig meget ulykkelig.«

Jeg tænkte over dette i flere uger og kom endelig frem til en beslutning. Jeg valgte at stoppe med at spille basketball og gå til seminar. Jeg vidste, at hvis jeg valgte basketball frem for seminar, ville det blive trist og pinligt til seminarafslutningen. Jeg ville ikke have, at de andre bestod, og jeg ikke kunne. Måske var det den ulykssalighed, min mor fortalte om. Jeg besluttede mig for at få mine prioriteter sat i orden. Selv om jeg elsker basketball meget højt, skulle de vigtigere ting ordnes først. Jeg håber på at komme på basketballholdet til næste år. Når jeg planlægger mit skema, er jeg sikker på, at jeg ikke endnu en gang vil springe seminar over for at træne.

Nu er jeg tilbage i seminarklassen. Jeg har en god lærer, det er sjovt i klassen, og jeg er meget stolt af mig selv, fordi jeg tog den rigtige beslutning. Denne oplevelse minder mig om et skriftsted i Matthæus 6:33: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.«

Jeg ved, at evangeliet er sandt. Det har hjulpet mig igennem mit liv. Jeg ved, at vores ledere er her for at hjælpe os. Jeg elsker jer alle sammen. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Deltagere i Unge Pigers kor fra regionerne Magna og Kearns anvender tegnsprog til at »synge« en sang ved Unge Pigers møde.

Kom tættere på Kristus

Søster Alejandra Hernández

Det var ikke let at forandre mig. Jeg var nødsaget til at være ydmyg for at erkende, at jeg havde taget fejl.

Jeg har haft evangeliet i mit hjem, fra jeg blev født, og derfor har mine forældre altid været opmærksomme på at lære mig gode principper. Til trods for det forandrede jeg mig meget i de sidste år af folkeskolen. Jeg valgte at gå ad den vej, der så ud til at være sjovere og tilsyneladende også lettere. Jeg lod mig vildlede af mine venners råd, begyndte at klæde mig upassende, at gå til dårlige fester og endda at bande engang imellem.

På samme tid begyndte jeg at få problemer med mine forældre, og jeg holdt op med at læse skriften. Det vigtigste for mig var at være populær. At gå til fester og klæde mig som mine venner virkede rigtigt. Men i virkeligheden følte jeg mig tom indeni og mere ensom end nogensinde før. Jeg havde ingen fred i mit sind, fordi jeg af frygt for at blive skældt ud altid havde noget at skjule for mine forældre. Et eller andet fortalte mig altid, at det, jeg gjorde, var forkert, men jeg valgte stadig at følge mine venner og være populær.

Det var ikke før den sidste del af niende klasse, at jeg begyndte at føle, at alting, der blev sagt i Kirken var specielt til mig. Under et nadvermøde var talerne, som blev holdt, lige præcis det jeg behøvede, så jeg vendte mig om til min mor og spurgte hende: »Mor, hvad har du fortalt dem om mig?« Hun sagde, at hun ikke havde sagt noget til talerne om mig. Det var da, at jeg besluttede mig for at forandre mig, og det var da, at mine venner vendte mig ryggen. Jeg var virkelig ulykkelig, men jeg accepterede at mine forældre altid havde haft ret. Jeg forstod nu, at de var mine eneste rigtige venner.

Det var ikke let at forandre mig. Jeg var nødsaget til at være ydmyg for at erkende, at jeg havde taget fejl. Jeg ønskede virkelig at blive anderledes, så jeg begyndte at arbejde med min Personlig fremgang. Efterhånden begyndte jeg at få det bedre med mig selv. Lidt efter lidt. Oplevelse efter oplevelse. Nogle gange var det meget svært at fuldende mine målsætninger, såsom at læse i skriften. Når bare jeg prøvede at gøre det, fik jeg det bedre.

Første gang jeg havde læst hele Mormons Bog, følte jeg, at alle de ting, som mine forældre havde lært mig, var rigtige. Jeg kunne komme nærmere til Kristus. Da jeg begyndte at arbejde med laurbærpige-målsætningen, følte jeg mig tilfreds med mig selv. Jeg følte den fred, som jeg havde søgt efter, da jeg tjente andre i min »gode gerninger«-målsætning.

Jeg har nu fået min medaljon, og jeg synes, at det var anstrengelsen værd. For mig er det mere end blot en halskæde. I virkeligheden viser den min kærlighed til min himmelske Fader. Den repræsenterer min personlige værdi, og den motiverer mig til at blive ved med at gøre, hvad Kristus ønsker, jeg skal gøre.

Jeg er så taknemmelig for den mulighed, som vi har fået, ved at vi kan vælge imellem rigtigt og forkert. Jeg er også taknemmelig for, at jeg kan lære af mine fejltagelser. Den glæde, som jeg nu føler, når jeg mærker Kristi kærlighed gennem min tjeneste til andre, og den viden om mit værd, har ingen sammenligning med den følelse, det gav at være populær. Nu er der sikkert ingen i min folkeskole, der husker mig, men det gør mig lykkelig at vide, at Kristus kender mig og kender min kærlighed til ham.

Jeg ved, at vi kan overvinde de udfordringer, der bliver givet os, fordi vi er døtre af en himmelsk Fader, der elsker os, og han vil ikke lade os blive fristet over evne. Jeg ved, at Joseph Smith var en sand profet, ligesom Præsident Hinckley er en profet. Jeg siger disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. □

Moderne pionerer

Søster Janette Hales Beckham
Unge Pigers præsidentinde

Vi skal have tro nok til at undvige de ting, der vil ødelægge os eller holde os væk ... Vi er nødt til hver især at have tro i hvert et fodtrin.

I dag vil jeg hylde disse tre unge pionerer og hver eneste af jer – pionererne i denne generation. I pionerer er nødt til at have »tro i hvert et fodtrin« som de tidligere pionerer. Jeg er så stolt af jer, når jeg ser unge piger føre an i modige og retfærdige handlinger. Jeres tro på Herren hjælper med at styrke andre, der har jer som eksempel.

Apostlen Paulus vejledte unge piger og unge mænd på sin tid til at være pionerer. Han sagde: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12). Dette er temaet for min tale til jer i dag.

Lige meget om du er bikubepige, rosenpige eller laurbærpige, kan du være et eksempel for andre – et eksempel på en troende. Evangeliets principper er de samme i går, i dag og i morgen. Beslutningen om at holde budene er den samme i hver generation.

I unge piger har ofte kampe, der er lige så svære at stå overfor som de tidligere pionerers. En ung kvinde skrev: »Man hører altid, at folk siger, at de ikke kan forstå, hvordan pionererne udholdt alle deres genvordigheder. Jeg er sikker på, at nogle af de pionerer, der er oppe i himlen, siger de sammen ting om os i dag.«

Det er i dag mere end nogensinde før nødvendigt med tro i hvert et fodtrin. For mange af jer var det første fodtrin i tro dåben. LeeAnn var 15 år gammel, da hun læste Mormons bog, bad om den og fik et vidnesbyrd om Kirken. Hun ville gerne døbes, men hendes mor nægtede hende det. LeeAnn og missionærerne fastede og bad. Samme dag accepterede hendes mor, at hun kunne slutte sig til Kirken, så LeeAnn blev døbt. Da hendes venner opdagede det, lo de ad hende og forlod hende. Selv rektoren i den religiøse skole, hun gik i, kaldte hende ind og sagde, at hun havde begået en frygtelig fejltagelse. Hun forblev trofast mod Herren. Hun forstod de evige konsekvenser, og senere fik hun den vidunderlige velsignelse at blive viet til en retfærdig ung mand i templet. Hendes mor sluttede sig senere til Kirken.

Kara var også en pioner i sin familie. Hun kom fra en familie, der aldrig kom til kirkemøderne. Hendes otte-års fødselsdag kom og gik, og hun blev ikke døbt. Med det samme mod som disse trofaste pionerer spurgte hun sin far, da hun fyldte 12, om hun kunne blive døbt. Han accepterede. Nu er hun blevet gift i templet, og hun kan hjælpe sine egne børn med at få den samme pionerstyrke, renhed og tro. Sikken en vidunderlig pionerarv, hun har givet dem.

Ligesom de tidlige pionerer måtte ofre for at rejse til Rocky Mountains, er de moderne pionerer såsom LeeAnn, Kara og hver af jer også på vej til et bjerg – »Herrens huses bjerg«. Det er den måde, hvorpå profeten Esajas henviste til sidste dages hellige templer, hvor vi indgår hellige pagter med vor himmelske Fader. Det er det vigtigste sted, vi har her på jorden. Når vi indgår hellige pagter med vor himmelske Fader i templet, lover han os, at vi vil være i stand til at bo hos ham igen. Når du planlægger og forbereder dig til at komme i templet, kan dit eksempel gøre dig til en pioner for dine venner og familiemedlemmer.

Et vigtigt fodtrin i tro for dig som pioner er ikke at følge mængden, når den kan lede dig på vildspor. En moderne pioner kan også opmuntre andre til at blive på den rette sti. Når du er et eksempel på retfærdighed, vil andre følge dit eksempel.

En ung pige, der hed Allison, fortalte os om en ven, der var et eksempel for hende, fordi hun valgte ikke at sladre om andre. Hun opfordrede andre til at afstå fra det. De lyttede til hende, og Allison og hendes venner holdt op med at sladre.

Da Rachel blev teenager, begyndte hendes venner at bande mere og mere. Hun vidste, at det var forkert. Rachel havde mod til ikke at følge de andre, og hun valgte at lade være med at bande. Gennem sit eksempel var hun en moderne pioner.

Danielle er klassepræsidentinde for bikubeklassen og prøver at være et godt eksempel for de andre piger i sin klasse ved at komme til alle sine møder. Hun bor i et område, hvor narkotika og vold er et stort problem. »Jeg har valgt ikke at være sammen med den slags mennesker,« skrev hun. »Jeg ønsker ikke at ødelægge mit liv. Jeg har valgt at holde budene og følge min himmelske Fader ved at gøre, hvad der er rigtigt og at følge i hans fodspor.«

Melinda, en anden ung pige, gik i ottende klasse, og et par drenge i supermarkedet tilbød hende og hendes veninde alkohol. Melinda vidste ikke, hvad hun skulle sige, men hendes bedste veninde fortalte drengene, at hun og Melinda ikke drak. Drengene latterliggjorde dem, men det betød ingenting. Melinda sagde: »(Min veninde) viser vejen for andre ... ligesom en pioner ... sidste dages hellige pionerer holder mig på den lige vej til det celestiale rige, og jeg er så taknemmelige for dem.«

Mange af jer unge piger er store eksempler. Jeg kender en gruppe unge piger, der ved frokosten altid prøvede at finde nogen, der sad alene og spiste, og blive venner med den person. Nogle af jer befinder jer i en svær familiesituation, alligevel forbliver I stærke i evangeliet. Nogle af jer er det eneste aktive medlem i jeres familie. En ung kvinde, der bor i en storby, er nødt til at tage tre forskellige busser alene bare for at komme til nadvermøde.

Herren elsker jer for jeres styrke og mod. Han er der altid. I er aldrig alene. Han har lovet os, at når vi prøver at leve retfærdigt og tjene ham, vil han »være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Vi har bedt nogle af jer unge kvinder om at fortælle os om de storslåede kendetegn, som pionererne omkring jer har. Det er ikke overraskende, at I ofte fortalte om medlemmer af jeres familie – en mor eller far, en bedstemor eller bedstefar, en ældre søster eller broder. Ofte anser I også jeres

ledere som værende pionerer, hvadenten det er jeres vejleder, lejrleder eller jeres biskop.

En ung pige fortalte: »Jeg er taknemmelig for min moderne pionermor. Hun holdt sig fra alkohol i en familie med mange alkoholikere. Hun sluttede sig til Kirken, da hun var 15 år, efter at have tilbragt en sommer med slægtninge, der var sidste dages hellige. Hun arbejdede hårdt i skolen og udviklede en forpligtelse til at efterleve evangeliet, hvilket bragte evangeliets velsignelser til hendes familie.«

Vores præstedømmeledere, der sidder her på forhøjningen, er fædre og bedstefædre. Deres børn og børnebørn ser dem helt sikkert som pionerer. En ung pige ved navn Tarynn fortalte os, at hendes bedstefader var pioneren i hendes liv. Hans liv var vanskeligt, og han havde mange prøvelser og megen modgang, men lige meget hvor vanskeligt det var, forblev han altid trofast. En pioner, sagde hun, er en, der har berørt en andens liv.

Hvor er vi dog taknemmelige her i aften, for at vi kan lytte til et medlem af Det Første Præsidentskab, præsident Thomas S. Monson. Han er en storslået pioner i vor tid, der har berørt manges liv. Da jeg blev kaldet som præsidentinde for Unge Pigers organisation, sagde præsident Monson: »Fortæl de unge piger, at de skal holde budene, så de kan få alle de velsignelser, vor himmelske Fader ønsker så meget at give dem.« Ordene fra vores profet kan være med til at sikre, at vi går ad den rette vej.

En ung kvinde sagde: »Min bror bestemte sig for at følge profetens råd (da han begyndte at gå ud med piger) om ikke kun at gå ud med den samme pige. Han vidste, at mange unge mennesker lever i et samfund, hvor det kan virke som om, alle går ud og kommer sammen.« Hun tilføjede: »Han var meget opfindsom og omhyggelig med at bevare høje standarder og have gode venner. Det kan virke som en bagatel, men det imponerede mig og hjalp mig med at gøre det samme, da jeg begyndte at gå ud. Hver gang I fremmer retfærdighed, er I helte i andres liv.«

Der vil være mange muligheder i år for at mindes de tidligere pionerer, og hver af os – nutidens pionerer – skal have den samme viljestyrke og beslutsomhed. Vi skal have tro nok til at undvige de ting, der vil ødelægge os eller holde os væk fra vores bestemmelsessted. Vi er nødt til hver især at have tro i hvert et fodtrin. Vi skal lytte til profetens ord, elske Herren og holde hans befalinger.

En ung pige ved navn Stephanie kan se det evige perspektiv ved at være pioner. Hun sagde: »Ligesom de pionerer, der vandrede over sletterne og til sidst fandt Zion i bjergene, kan jeg, hvis jeg lever retfærdigt, til sidst ende ved mit bestemmelsessted, hvor jeg vil leve hos Jesus Kristus og vor himmelske Fader. Det vil ikke være let, men jeg ved, at jeg kan og vil klare det.«

Unge søstre, I kan klare det. Vor himmelske Fader ønsker det. Jeres tro og mod og beslutsomhed vil bringe jer til »Herrens huses bjerg« – det hellige tempel – når I bestræber jer på at indgå og holde hellige pagter, modtage tempelordinanserne og nyde ophøjelsens velsignelser. Jeres fodtrin i tro vil velsigne kommende generationer. Gennem jer vil jeres børn og børnebørn modtage de velsignelser, som Herren har lovet dem, der vil følge ham. Hvis blot I kunne se dem, som I vil komme til at have indflydelse på – ikke bare jeres venner, men jeres egne børn og deres børn.

Jeg har enorm tiltro til jer unge piger. Jeg ser jer kæmpe for at overvinde problemer. Jeg ser så mange af jer, der lever retfærdigt og modigt holder jeres fane højt, lever efter unge pigers værdinormer, viser andre hvilken vej, de skal følge, og hjælper hinanden, når der er problemer. I er i sandhed denne generations pionerer. Jeg elsker hver eneste af jer så højt. Og jeg ved, hvor meget vor himmelske Fader elsker jer.

For mange år siden, da jeg var med på en pigelejr, mødtes jeg med de unge piger og deres ledere i et skovområde, som de kaldte deres hellige lund. Da jeg kiggede på deres ansigter, indså jeg, at jeg havde fået en vidunderlig velsignelse, der er forblevet hos mig. Jeg kan se guddommelighed. Jeg kigger på jeres ansigter og ser, hvad vor himmelske Fader ser – jeres guddommelige muligheder. Vær et forbillede for de troende. Stå som Guds vidner, mens I går fremad i tro.

Lyt igen til apostlen Paulus ord, som han talte til de unge mennesker: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12). Som pionerer i vor tid, må vores tro holde os på stien til evigt liv. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi er alle pionerer

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine unge søstre, vi ved egentlig ikke, hvor meget godt vi kan gøre, før vi har prøvet at anstrenge os.

Jer vel nok et pragtfuldt syn. Jeg ved, at udover dette Tabernakel, der er bygget af pionererne, er mange tusinde samlet i kirker og andre steder rundt omkring i verden. Jeg beder om himmelsk hjælp, nu hvor jeg har mulighed for at tale til jer.

Jeres ledere har gjort det så godt her i dag, men vi mænd indser, at det er typisk for søstrene. Jeg sender mine lykønskninger til hver af jer, som har haft del i forberedelserne til denne konference og til dem, der har deltaget i dette program.

I sit klassiske digt beskriver Henry Wadsworth Longfellow ungdommen og fremtiden. Han skrev:

»Hvor smuk er ikke ungdommen! Hvor skinner den klart,
med dens illusioner, stræben, drømme!
Begyndelsens bog, historie uden ende.
Hver kvinde en heltinde, og hver mand en ven!« [1]

Det Første Præsidentskab sagde den 6. april 1942: »Storslået og tæt på englene er den rene ungdom. Denne ungdom vil opleve usigelig glæde her og evig lykke efter døden.«

Vi har hørt meget om pionererne fra 1847, deres vandring tværs over sletterne og ankomst i Salt Lake-dalen. Vi skal høre mere om det, efterhånden som dette 150. år går.

Det er ikke overraskende, at vi hver især, når pionermottoet bliver præsenteret, tænker tilbage på vores slægtslinie. Der kan for det meste findes eksempler, som passer beskrivelsen på en pioner. »En der går foran, og viser andre vejen, som de skal følge.« Nogle, hvis ikke alle, ofrede meget ved at efterlade bekvemmelighed og magelighed og reagere på kaldet fra deres nyfundne tro.

To af mine egne oldeforældre passer på beskrivelsen af en pioner. Gibson og Cecelia Sharp Condie boede i Clackmannan i Skotland. Deres familier var engageret i minedrift, de levede et fredfyldt liv, omgivet af slægtninge og venner og boede i en rimelig komfortabel bolig i det land, de elskede. De lyttede til budskabet fra missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og de blev omvendt dybt i deres hjerter. De hørte kaldet om at rejse til Zion, og de vidste, at de måtte lyde det kald.

De solgte deres ejendele og forberedte sig på en farefuld rejse over det mægtige Atlantiske Ocean. Med fem børn gik de om bord i et lille fartøj med alle deres ejendele i en lille kuffert. De rejste 4800 kilometer over vandet i otte lange, trættende uger på et forræderisk ocean. Nat og dag kun vand – otte uger med at vente og kigge, med dårlig mad, dårligt vand og ingen hjælp udover, hvad der var på den lille båd.

Midt i denne prøvende tid, blev deres søn Nathaniel syg og døde. Mine oldeforældre elskede denne søn, ligeså meget som jeres forældre elsker jer; og da hans øjne var lukkede i dødens stund, led de en hjertegribende sorg. Det gjorde det ikke lettere, at søens lov måtte adlydes. Indhyllet i lærred og tynget ned med jern blev hans legeme nedsænket i havet. Idet de sejlede væk, vidste disse forældre, hvor meget et hjerte kan smerte. Gibson Condie og hans hustru blev trøstet af ordene: »Ske ikke min vilje, men din.«

Den første udvandring i 1847, der var organiseret og ledet af Brigham Young, er beskrevet af historikere som en af de store begivenheder i De Forenede Staters historie. Mormonpionerer i hundredvis led og døde af sygdomme, udmattelse eller sult. Der var nogen, der i mangel af vogne og okseforspand bogstavelig talt gik de 2000 kilometer tværs over sletten og gennem bjergene, skubbende og trækkende en håndkærre.

Da den lange, smertefulde kamp nærmede sig dens længe ventede afslutning, fyldte en triumferende ånd hvert eneste hjerte. Trætte fødder og udmattede kroppe fandt på en eller anden måde ny styrke.

Sider, mærket af tiden, fra en støvet pionerdagbog taler bevægende til os: »Vi knælede ned i ydmyg bøn til den almægtige Gud med hjerter fulde af taknemmelighed til ham, og indviede dette land til ham, som bolig for hans folk.«

Vi ærer dem, der har udholdt ufattelige besværligheder. Vi priser deres navne og tænker på deres ofre.

Hvad med vores tid? Er der pioneroplevelser for os? Vil fremtidens generationer med taknemmelighed tænke på vores anstrengelser, vores eksempler? I, unge kvinder, hvor end I er i dag, kan bestemt være pionerer i mod, tro, godgørenhed og beslutsomhed.

I kan styrke hinanden. I har evnen til at se det, der ofte bliver overset. Når I har hjerte til at forstå, øjne til at se og ører til at høre, kan I række ud og redde andre af jeres jævnaldrende.

Fra ordsprogenes bog kommer dette råd: »Giv agt på den vej, du går.« [2]

Jeg håber, at I unge mennesker indser styrken og kraften i jeres vidnesbyrd. »For adskillige år siden var jeg i Tjekkoslovakiet. Under et inspirerende møde, der blev afholdt i Prag under farlige omstændigheder, da friheden var begrænset, mødte jeg en ung kvinde, hvis navn var Olga. Hun var cirka 25 år gammel på det tidspunkt, og havde i de to foregående år omvendt 16 jævnaldrende unge mænd og unge piger til Kirken. Da jeg mødtes med dem, vidste jeg, at de i sandhed var omvendt til evangeliet. Jeg følte, at de ville blive Kirkens fundament i Tjekkoslovakiet. De lærte sandheden i evangeliet og følte styrken i vidnesbyrdet – alt sammen igennem Olga. Da jeg komplimenterede Olga og takkede hende, for at have et vidnesbyrd, som hun var villig til at dele, sagde hun: »Åh, Broder Monson, jeg har 14 andre, som jeg arbejder med!« Senere fandt jeg ud af, at næsten alle 14 blev medlemmer af Kirken. Kristi lys skinnede i Olgas øjne, da hun opfordrede andre til at »komme til ham.« [3]

Mine unge søstre, vi ved egentlig ikke, hvor meget godt vi kan gøre, før vi har

prøvet at anstrenge os. Vores vidnesbyrd kan gennemtrænge andres hjerter og kan bringe dem velsignelser, der vil sejre i denne pinefulde verden, og som vil lede dem til ophøjelse.

For nyligt hørte jeg fra en ven fra teenage årene, Jami Palmer, som jeg har kendt igennem en del år. Da hun var 12 år gammel, fik hun diagnosticeret kræft. Hun gennemgik enerverende og smertefulde behandlinger i mange måneder. I dag er hun frisk, smuk og ser på fremtiden med tillid og tro.

I en af de mørkeste timer, hvor hendes fremtid så noget dyster ud, fandt hun ud af, at hun skulle gennemgå måneders kemoterapi efterfulgt af en 11 timer lang operation, der skulle redde hendes ben. En gåtur, der længe havde været planlagt sammen med hendes UP-klasse op til Timpanogos Cave var ikke mulig – troede hun. Jami fortalte sine venner at de måtte tage afsted uden hende. Selvfølgelig var der en snert af smerte i hendes stemme og skuffelse i hendes hjerte. De andre piger svarede eftertrykkeligt: »Nej, Jami, du skal med!«

»Men jeg kan ikke gå,« var det pinefulde svar.

»Så vil vi bære dig op til toppen, Jami!« og det gjorde de.

Gåturen er nu et minde, men i realiteten er det meget mere. James Barrie, en skotsk poet, sagde: »Gud gav os minder, så vi kunne have juniroser i vores livs december.« Ingen af de værdifulde piger vil nogensinde glemme den mindeværdige dag, hvor jeg er sikker på, at en kærlig himmelsk Fader så ned med et godkendende smil og var meget tilfreds.

I dag er Jami en dygtig pianist, sanger og atlet. Hun er embedsmand og talskvinde for Make-a-wish fonden.

Da jeg forberedte mig til at skulle tale til jer, læste jeg i skriften for at få inspiration. Jeg opdagede, at ordet »at komme og kom« ofte blev brugt. Herren sagde: »Kom til mig.«[4] Han inviterede os til »lær af mig,«[5] og »kom så og følg mig.«[6] Min bøn er, at vi alle vil komme til Herren.

Jeg beder jer ære jeres far og mor. Lad mig dele et eksempel med jer om at ære sin mor. Ruth Fawson, der er mor til seks, gennemgik for nogle år siden en livstruende operation. Hendes hengivne mand, hendes tre sønner og hendes tre døtre var alle på hospitalet. Læger og sygeplejerske forklarede familien, at de kunne tage hjem, og at personalet var fuldt ud i stand til at pleje søster Fawson. Familien udtrykte deres taknemmelighed over for hospitalets personale, men ønskede, at der altid var mindst én af familiens medlemmer til stede. En datter udtrykte alles følelser: »Vi ønskede at være der, således at det, når mor vågnede og strakte sin hånd frem, ville være vores hænder, hun tog fat i. Det ville være vores smil, hun så. Det ville være vores ord, hun hørte, og det ville være vores kærlighed, hun følte.« Ær din far og din mor.

På Clarkston kirkegården i Utah ligger en af de tre vidner fra Mormons Bog, Martin Harris, begravet. Bagved hans statelige og smukke gravsten, ligger andres grave. En har denne rørende inskription: »Et lys fra vores hjem er forsvundet. En elsket stemme er tavs. Der er et tomrum i vores hjerter, der aldrig kan fyldes.«

Mine kære unge søstre, vent ikke indtil lyset fra jeres hjem er forsvundet. Vent ikke til den elskede stemme er tavs, før du siger: »Jeg elsker dig, mor. Jeg elsker dig, far.« Tiden til at tænke og tiden til at takke er nu. Jeg tror på, at I gør begge ting.

Et råd, der kan være afgørende for jeres succes og lykke, er: »Vælg jeres venner med omtanke.« I en undersøgelse, der blev lavet i udvalgte ward og stave i Kirken, fandt vi en meget sigende kendsgerning. De, hvis venner blev viet i templet, bliver for det meste viet i templet. Mens de mennesker, hvis venner ikke blev viet i templet, heller ikke blev viet i templet. Venners indflydelse viste sig at være en stærkt dominerende faktor – endda mere end forældres tilskyndelser, klasseundervisning, eller hvor tæt de var på et tempel.

Jeg glæder mig over, at så mange af jeres ledere fra Unge Piger er her eller ser og lytter fra andre steder. Jeg vil omskrive et velkendt digt, der oprindeligt er skrevet til drengenes ledere. Jeg føler, at dette digt er passende til jer og jeres unge piger:

Hun stod helt alene ved skillevejen,
og solen skinnede på hendes ansigt.
Hun tænkte ikke på ukendte verdener -
til en kvindes livsbane var hun rede.
Men vejene gik mod øst, og vejene gik mod vest,
og pigen vidste ikke, hvilken vej der var bedst
Så hun valgte den vej, der førte hende ned,
og hun tabte løbet og sejrens løn.
Til sidst blev hun fanget i en snare,
fordi ingen stod ved skillevejen
for at vise hende den bedre vej.

En anden dag på det selvsamme sted
stod en pige med høje håb.
Også hun var rede til en kvindes livsbane,
men da stod der én, som kendte vejen.
Og han viste hende vejen, hun skulle gå.
Derfor gik hun bort fra vejen, der ville føre hende ned,
og hun vandt løbet og sejrens løn.
Hun vandrer i dag ad den skønne vej,
fordi der stod én, hvor vejen deltes,
som viste hende den bedre vej.

Unge Pigers ædle ledere, I står ved skillevejen i tilværelsen for de unge piger, som I underviser. På væggen i mindessalen på Stanford Universitetet står denne sandhed skrevet: »Vi må lære vores unge, at alt, der ikke er evigt, er for kort, og alt, der ikke er uendeligt, er for småt.«

Præsident Hinckley fremhævede vores ansvar, da han sagde: »Dette værk kræver

forpligtelse. Det kræver hengivenhed. Vi er involveret i en evig strid, der gælder Guds sønners og døtres sjæle. Vi taber ikke. Vi vinder. Vi vil blive ved med at vinde, hvis vi vil være trofaste og oprigtige ... Herren har ikke bedt om noget, som vi ikke kan udføre, hvis vi har tro.«[7]

En alvorlig oplevelse, der viser båndet mellem læreren og den unge pige i hendes klasse, har været en inspiration for mig, ligesom jeg ved, det vil være for jer. Det er beretning fra en førsteårs bikubepige i Unge Piger. Jeg vil fortælle den med hendes egne ord:

»En dag, et par måneder før min 12-års fødselsdag, så jeg et kort på mit toiletbord i det værelse, som jeg delte med min ældre søster. Der stod: 'Jeg er glad for at være din lærer og håber, at vi vil få et dejligt år i GUF.' Det var underskrevet 'Baur Dee'!

Jeg fandt snart ud af, at alle pigerne elskede Baur Dee. De besøgte hende, ville sidde ved siden af hende i kirke og blev efter GUF hver onsdag for at tale med hende.

Når jeg kigger tilbage efter så mange år, er jeg forbløffet over, at jeg stadig har sådan et levende billede af mit første rigtige møde med Baur Dee. Den første aften, da jeg kom ind ad døren til vores wardsbygning for at deltage i GUF, stod hun og ventede på mig. Jeg lagde for første gang mærke til det smil, der altid forvandlede hende fra almindelig til smuk. 'Velkommen,' sagde hun til mig. 'Jeg er så glad for, at du er i min klasse. Vi skal virkelig have det sjovt!' Der var ikke nogen tilpasningsperiode fra Primary til Unge Piger. Jeg følte mig hjemme fra det øjeblik af.

I løbet at de næste par uger sluttede jeg mig til de andre piger som en af Baur Dees fans. På det tidspunkt prøvede jeg ikke at forstå hendes popularitet. Her, så mange år senere tror jeg, at jeg forstår. Hun interesserede sig virkelig oprigtigt for hver eneste af os, og vi vidste det.

Baur Dee led af en nyresygdom – en sygdom, der ikke så mange år senere kunne blive behandlet med dialyse og ofte helbredt med en nyretransplation. Men for Baur Dee var der ingen helbredelse, intet mirakel. Hun døde fredfyldt. Hun var 27 år gammel.

Efter begravelsen, da vi piger dystre stod samlet omkring den åbne grav på kirkegården, lovede vi hinanden, at vi ville besøge Baur Dees sidste hvilested hvert år på en særlig dag gennem hele vores liv, og at vi aldrig, aldrig nogensinde ville tilade, at hendes minde døde.«

Der er gået 40 år siden Baur Dee, pigernes lærerinde, døde – men løftet lever stadig videre. En af hendes piger har sagt: »Hvor end jeg går, hvad end jeg laver, er der noget af Baur Dee, der er med mig og med hver af hendes 'piger.' Hun lever videre i os og i dem, som vi har delt hendes eksempel med.« Henry Brooks Adams observerede: »En lærer påvirker evigheden; [hun] kan aldrig vide, hvor [hendes] indflydelse stopper.«

Må alle dem, der hører min stemme her i dag vide, at dette er Herrens værk. Han elsker jer. Han hører jeres bønner. Han kender jeres tanker og handlinger. Jeg vidner for jer, at Kristus er vor Forløser. Jeg ved, at præsident Gordon B. Hinckley er Guds profet.

Jeg slutter med et skriftsted fra Alma i Mormons bog, der viser min kærlighed til jer: »Thi jeg ser, at I vandrer på retfærdighedens stier; jeg ser, at I er på den sti, som fører til Guds rige.«[8]

Til alle jer ædle pionerer, som går foran og viser andre hvilken vej, de skal følge, tilskynder jeg »hold ud«. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER:

1. Henry Wadsworth Longfellow, *Morituri Salutamus*, i *The Complete Poetical Works of Longfellow*, Cambridge, Mass.: The Riverside Press, 1922, s. 311.
2. Ordsp 4:26.
3. Se Mark 2:3.
4. Joh 7:37.
5. Se Matt 11:29.
6. Luk 18:22.
7. Gordon B. Hinckley, »Den krig, som vi vil vinde,« *Stjernen*, januar 1987, s. 36.
8. Alma 7:19.

Rapport fra aprilkonferencen
5. og 6. april 1997

De talte til os

Præsident Gordon B. Hinckley

Bed! Påkald Herren i tro, og han vil høre jeres bønner. Han elsker jer. Han ønsker at velsigne jer. Han vil gøre det, hvis I lever, så I er værdige til hans velsignelser.

Præsident Thomas S. Monson

Jesus Kristus, verdens Frelser – selveste Guds Søn – var og er den største pioner, for han er gået i forvejen og har vist alle andre, hvilken vej de skal følge. Må vi altid følge ham, det beder jeg om.

Præsident James E. Faust

En af denne kirkes grundlæggende sandheder er, at familier kan, hvis de er værdige, have et evigt forhold. For os ville det ikke være himlen uden vore forældre, bedsteforældre, vore evige ægtefæller, vore børn og vores efterkommere.

Præsident Boyd K. Packer

I bør, mens I endnu er unge, lære, at skønt Kristi forsoning omfatter hele menneskeheden, er dens virkning dog individuel, meget personlig og meget gavnlig. Selv for jer »begyndere« er en forståelse af forsoningen af aktuel og yderst praktisk værdi i hverdagen.

Ældste Dallin H. Oaks

En biskops, grenspræsidents og rådgiveres kaldelse er hellige i denne kirke. De mænd, som besidder disse embeder, er respekteret af Herren, inspireret af hans Ånd ... Vi ærer og elsker dem, og vi viser dette ved vores hensynsfuldhed over for dem.

Ældste M. Russell Ballard

Vores tro bør være koncentreret om de grundlæggende sandheder, at Gud lever, at vi er hans børn, at Jesus Kristus er hans Enbårne Søn, og at han er vor Frelser. Vi skal vide, at de genoprettede deres Kirke på jorden i dens fylde gennem profeten Joseph Smith.

Ældste Joseph B. Wirthlin

Intet, som denne verden kan tilbyde, kan overgå glæden ved at efterleve evangeliet! Ingen jordisk rigdom eller ejendom, ingen berømmelse eller anerkendelse kan erstatte tilfredsheden ved at mærke Herrens Ånds varme og fred i vores hjerte og i vores hjem.

Ældste Richard G. Scott

Herren har fortalt os, at vi er her for at blive testet – for at blive prøvet for at se, om vi vil være tapre og lydige over for hans lærdomme. Du har blandt alle jordens indbyggere de bedste muligheder for at gøre det, for du har adgang til fylden af det gengivne evangelium og Frelserens lærdomme.

Ældste Henry B. Eyring

Vor himmelske Fader elsker os. Han sendte os sin Enbårne Søn som Frelser. Han vidste, at vi ville møde store farer i dette liv, hvoraf de værste ville stamme fra den frygtelige modstanders fristelser. Det er en af grundene til, at Frelseren har skænket os præstedømmenøgler, så de, der har lydhøre ører og tro til at adlyde, kunne søge sikkerhed.

Ældste Jack H Goaslind

Må vor himmelske Fader velsigne jer med kundskab om, at I er hans udvalgte sønner i et velsignet og kongeligt slægtled – og at han har kraftige undergerninger, I skal udføre. Med hans styrke og Åndens vejledning kan I også gøre alt dette!

Ældste Sheldon F. Child

Vi indgår pagter i dåbens vande. Vi fornyer disse pagter hver uge, når vi værdigt modtager nadveren. Vi påtager os Kristi navn; vi lover altid at erindre ham og holde hans bud. Til gengæld lover han os, at hans Ånd altid vil være med os. □

Nye ledere kaldet, tre nye kvorummer af De Halvfjerds dannet

Aprilkonferencen 1997 begyndte lørdag formiddag med større administrative ændringer: Opretholdelsen af 12 nye generalautoriteter, dannelsen af tre yderligere kvorummer af De Halvfjerds og placeringen af 134 brødre deri med den nyligt bekendtgjorte kaldelse som halvfjerdser-områdeautoritet og opretholdelse af et nyt hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen og en ny rådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab.

Fire brødre blev kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Første Kvorum: Ældsterne Gary J. Coleman, Wm. Rolfe Kerr og John M. Madsen, som alle hidtil tjente i De Halvfjerds' Andet Kvorum, samt en ny generalautoritet, ældste Carl B. Pratt, som har virket som områdeautoritet og andenrådgiver i områdepræsidentskabet i det nordlige Sydamerika.

Ældste Gary J. Coleman, 55, blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum i juni 1992 og er for tiden førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det sydlige Mexico. Ældste Wm. Rolfe Kerr, 61, er førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det nordvestlige Nordamerika og blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum i april 1996. Ældste John M. Madsen, 57, blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum i juni 1992. Han virker for tiden som præsident for det nordlige Mexico.

Elleve nye generalautoriteter blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum: Ældsterne Richard D. Allred, Eran A. Call, Richard E. Cook, Duane B. Gerrard, Wayne M. Hancock, J. Kent Jolley, Richard J. Maynes, Dale E. Miller, Lynn G. Robbins, Donald L. Staheli og Richard E. Turley sen.

Elaine L. Jack blev afløst som præsidentinde for Hjælpeforeningen sammen med sine rådgivere Chieko N. Okazaki og Aileen H. Clyde. Søster Jack og hendes rådgivere har tjent siden 1990. Mary Ellen W. Smoot blev opretholdt som den nye præsidentinde for Hjælpeforeningen med Virginia Urry Jensen som førsterådgiver og Sheri L. Dew som andenrådgiver.

Carol B. Thomas blev kaldet til at tjene som andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, hvor hun efterfølger Bonnie D. Parkin, hvis mand er blevet kaldet til at tjene som missionspræsident.

Præsident Gordon B. Hinckley sagde ved bekendtgørelsen af dannelsen af De Halvfjerds' Tredje, Fjerde og Femte Kvorum, at medlemmer af disse kvorummer vil fortsætte med deres nuværende beskæftigelse, bo i deres eget hjem og tjene på frivillig basis. Disse mænd vil »derved få et kvorum, som De Halvfjerds' Præsidium præsiderer over,« sagde præsident Hinckley. »De vil blive kendt som halvfjerdser-områdeautoriteter« (se s. 5-6).

Områdeautoriteter, der virker i Europa, Afrika, Asien, Australien og Stillehavsområdet, vil blive placeret i De Halvfjerds' Tredje Kvorum. Dem i Mexico, Central- og Sydamerika vil blive placeret i De Halvfjerds' Fjerde Kvorum. Brødre, der tjener i områder i USA og Canada vil blive placeret i De Halvfjerds' Femte Kvorum.

»Med disse forskellige kvorummer på plads har vi etableret et mønster, hvorunder Kirken kan vokse til enhver størrelse med en organisation af områdepræsidentskaber og halvfjerdserområdeautoriteter, som er udvalgt og arbejder over hele verden i henhold til behovet,« sagde præsident Hinckley.

Af de 134 brødre, som blev kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Tredje, Fjerde og Femte Kvorum (se s. 7-8), tjente de 128 i forvejen som områdeautoriteter. □

Detaljer om den nye hal samt to nye templer annonceret

Ved mødet lørdag formiddag til generalkonferencen talte præsident Gordon B. Hinckley om Kirkens nye store hal, der snart skal bygges. »Vi håber den 24. juli at foretage det første spadestik til et nyt mødehus, som endnu ikke er navngivet,« sagde han.

Bygningen skal opføres på grunden direkte nord for Tempelpladsen og vil kunne rumme op til fire gange så mange som Tabernaklet.

Planer om at bygge templer i Albuquerque i New Mexico og i Campinas i Brasilien blev også bekendtgjort ved mødet lørdag formiddag.

Templet i Albuquerque i New Mexico vil blive bygget på en 4 hektar stor grund i den nordøstlige udkant af byen. Opførelsen forventes påbegyndt i løbet af et år og vil tage to år at færdiggøre. Templet vil betjene omkring 85.000 medlemmer af Kirken i 24 stave i New Mexico og dele af Colorado, Arizona, Utah, Texas og det nordlige Mexico.

Templet i Campinas i Brasilien vil blive placeret nordvest for São Paulo og vil betjene ca. 60.000 sidste dages hellige i 20 stave og et missionsdistrikt. □

Ældste Carl B. Pratt

De Halvfjerds

Ældste Carl B. Pratt fra De Halvfjerds' Første Kvorum er stadig glad for, at han i en alder af 46 år besteg det omkring 6.000 meter høje bjerg, Cotopaxi, nær Quito i Ecuador. Men han er endnu mere glad for, at han som missionær i Argentina fik et vidnesbyrd om evangeliet.

»Et vidnesbyrd er Ånden, der arbejder med dig,« siger ældste Pratt.

»Jeg husker meget tydeligt, at jeg en dag, mens jeg studerede Mormons Bog, følte, at Ånden arbejdede med mig. Jeg vidste, at det, jeg studerede, var sandt, og jeg har aldrig tvivlet siden.«

Som tipoldesøn af ældste Parley P. Pratt fra De Tolv Apostles Kvorum, blev ældste Carl B. Pratt født i Monterrey i Mexico den 30. oktober 1941. Han er søn af Barton og Lavern Whetten Pratt. Fra 1943 til 1947 boede han i Colonia Dublán i Mexico, hvor hans forfædre har boet i generationer.

Efter 1947 blev Arizona hans hjem. Han fik en bachelorgrad fra University of Arizona og en grad i retsvidenskab fra Arizona State University. I 1969 giftede han sig med Karen Ann Yeoman i templet i Arizona. Han havde døbt hende i 1968.

Som advokat for firmaet Kirton & McConkie, som er hjemhørende i Salt Lake City, boede og arbejdede ældste Pratt i 19 år i Sydamerika – i Montevideo i Uruguay, i Argentina, Lima i Peru og Quito i Ecuador. Han er i øjeblikket ansvarlig for juridisk rådgivning af Kirkens område i det nordlige Sydamerika.

Foruden at opfostre otte børn i alderen 10-25, har familien Pratt haft et antal forladte sydamerikanske børn som plejebørn og har taget sig af de underernærede børn, indtil de var raske.

»Jeg har lært, at evangeliet giver os håb, så vi ikke fortvivler,« siger søster Pratt.

Mellem 1988 og 1991 tjente ældste Pratt som præsident for missionen i Sevilla i Spanien. Andre kirkekaldelser omfatter vejleder for præsternes kvorum, rådgiver i et stavspræsidentskab, regionalrepræsentant og for ganske nylig områdeautoritet og medlem af præsidentskabet i området i det nordlige Sydamerika.

Om sin tjeneste i Kirken siger han: »Efterlevelse af evangeliet gør vores tilværelse enkel. Hvis vi tjener med kærlighed, vil vore kaldelser bringe os glæde.« □

Ældste Richard D. Allred

De Halvfjerds

Selvom ældste Richard D. Allred følte sig »overvældet« ved kaldet som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, siger han, at han sammen med sin hustru »elsker Herren og er glade for at kunne deltage i hans værk.« Tjeneste i Herrens værk er blevet en livsstil for ham og hans hustru, Gay.

Som linieofficer i det amerikanske luftvåben har han siden sin pensionering i 1979 haft en række stillinger som erhvervsleder i forretningslivet. Det omfatter stillinger som chef for et firma og direktør for et andet. Men disse stillinger som erhvervsleder har ikke varet længe, eftersom de normalt er endt med, at han har accepteret endnu en fuldtidskaldelse i Kirken. Han har tjent som missionspræsident i Quezaltenango i Guatemala, hvorefter han blev kaldet som præsident for missionærtræningscentret i Guatemala City. To år efter denne missions ophør blev han kaldet som præsident for templet i Guatemala City.

Ældste Allred siger, at hans hustru altid har tjent aktivt ved hans side i disse kaldelser, og at hun igen vil være »et aktiv i værket« uanset, hvorhen de nu vil blive sendt.

Han tjente som præsident for San Antonio Texas East Stake, da han blev kaldet som generalautoritet. Han har ligeledes tjent som regionalrepræsentant, stavspatriark og biskop.

Han blev født i Salt Lake City den 3. august 1932. Han tog en bachelor-grad fra Utah State University og senere en MBA fra universitetet i Arkansas.

Han giftede sig med Gay Banner den 19. december 1956 i templet i Logan. De er forældre til tre børn og har 12 børnebørn.

»Han giver alt, hvad han er, uanset hvad han laver i Kirken,« siger søster Allred. »Han elsker mennesker, og de ved det. Han besidder et stort talent til at arbejde sammen med mennesker.«

Familien Allred har vænnet sig til at drage derhen, hvor opgaverne fører dem, først i luftvåbnet og derpå i Kirkens tjeneste, så denne nye kaldelse vil ikke ændre deres livsstil væsentligt. »Beslutningen om at tjene uanset, hvor man bliver kaldet, blev truffet for længe siden,« siger han.

Ældste Allred siger, at han blandt de mange ting, som han vil komme til at gøre i sin nye kaldelse, vil sætte sig som mål at leve op til det mandat, som er givet til de nykaldede halvfjerdsere af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, om »at bære vidnesbyrd og at styrke samt oprette Zion.« □

Ældste Eran A. Call

De Halvfjerds

Ældste Eran A. Call, nyt medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, lærte at tjene i præstedømmet som diakon. Han mindes, at han »indsamlede fasteofre ved at tage fra hus til hus med en vogn og indsamlede ofre i naturalier.«

Tjeneste i Kirken er bestemt en tradition hos familien Call. Hans far tjente i biskoprådet i deres ward i Colonia Dublán i Mexico i 50 år – 29 år som biskop. Ældste Call og hans familie har givet denne tradition med at tjene videre til deres børn ved deres eksempel.

Han har tjent som biskop, højrådsmedlem i staven, rådgiver i et stavspræsidentskab (to gange), stavspatriark, missionspræsident (Mexico City fra 1970 til 1973) samt præsident for missionærernes træningscenter (igen i Mexico i 1995-1996).

Han blev født i Colonia Dublán i Mexico den 2. december 1929. Han fik eksamen fra Juárez Stake Academy i Colonia Juárez i Mexico, flyttede derpå til USA for at gå på Brigham Young University, hvor han modtog en bachelorgrad. Senere fik han en eksamen i virksomhedsledelse.

Han har været aktiv i forretningsverdenen – lige fra ledelse af et stormagasin til salg af byggegrunde – og ligeledes aktiv i samfundsanliggender hele sit liv. Men den vigtigste karriere er som lærer på Brigham Young University, hvorfra han blev pensioneret i december 1994. I begyndelsen af 1980'erne tog han orlov i 3 år for at virke som direktør for Kirkens Uddannelses System i Mexico.

Han giftede sig med Katherine Groesbeck i templet i Salt Lake City den 24. august 1955. De havde 6 sønner, 3 døtre og 23 børnebørn på det tidspunkt, hvor han blev kaldet til De Halvfjerds, og to yderligere børnebørn er snart i vente.

»Hans hobby er arbejde,« siger hans hustru. For syv år siden gav hun ham et sæt golfkøller, så han kunne lære at spille sammen med sine sønner og svigersønner. Køllerne er kun blevet brugt tre gange. Men hans evner til at arbejde vil blive en fordel i hans kaldelse. Søster Call siger, at det vil hans kærlighed til mennesker også.

Han fortolker sin forpligtelse over for evangeliet på en måde, der prioriterer evige forhold – med sin hustru og sine børn, siger søster Call. Hans egne ord bekræfter, at det er sandt: »Evangeliet er altid kommet først i mit liv og har haft størst betydning i alt.« □

Ældste Richard E. Cook

De Halvfjerds

Vi bliver ikke født med et vidnesbyrd,« siger ældste Richard E. Cook. »Det skal udvikles, og det bliver udviklet ved tjeneste.«

Hans eget vidnesbyrd har haft rigelig mulighed for at udvikle sig gennem mange års tjeneste. Han har været præsident for Unge Mænd i stav og ward, biskop, højrådsmedlem, rådgiver i stavspræsidentskabet, missionær og missionspræsident. I 1994 blev han og hans hustru, Mary, kaldet som missionærer i Mongoliet, og da missionen blev organiseret i dette land, blev han kaldet som dens første præsident.

Han siger, at hans erfaringer som missionspræsident i et land, hvor evangeliet kun lige er ved at komme frem, sandsynligvis vil være en fordel for ham i hans nye kaldelse, fordi det er nødvendigt at etablere et godt forhold til regeringer og hjælpe mennesker med at komme til at kende Kirken.

Hans hustru siger, at hans evne til at arbejde hårdt også vil være en styrke, når han tjener; han stiller store krav til sig selv, og han ved, hvordan han motiverer andre til ligeledes at arbejde hårdt.

Ældste Cook arbejdede mange år i Ford Motor Company, og han var regnskabschef, da han blev pensioneret. I løbet af disse år havde han mulighed for at arbejde sammen med mange unge kirkemedlemmer, som firmaet ansatte, og han så dem udvikle sig og blive ledere i ward og stave i Detroit-området.

Han er født den 7. september 1930 i Pleasant Grove i Utah, og han har en bachelorgrad fra Brigham Young University og en MBA fra Northwestern University.

Han giftede sig med Clea Searle i templet i Salt Lake City den 13. september 1950. Deres tre døtre og ene søn har givet dem 13 børnebørn. Clea døde i 1984. Han giftede sig derpå med Mary Nielsen i templet i Salt Lake City den 16. juli 1988.

Ældste Cook er en ivrig golfspiller. Da familien Cook modtog deres missionskaldelse til Mongoliet, efterlod han imidlertid sine golfkøller derhjemme, med undtagelse af den, som han brugte i sin fritid og til øvelse. Han rørte den aldrig, han blev alt for optaget af missioneringen.

»Jeg elsker Kirken af hele mit hjerte,« siger ældste Cook. »Gennem årene har jeg set, hvilken vidunderlig påvirkning den har på mennesker.« Selv om kaldelsen til De Halvfjerds' Andet Kvorum kom som »et absolut, fuldstændig og ubetinget chok,« glæder han sig til arbejdet. »Jeg er utrolig glad for at være i stand til at give noget tilbage.« □

Ældste Duane B. Gerrard

De Halvfjerds

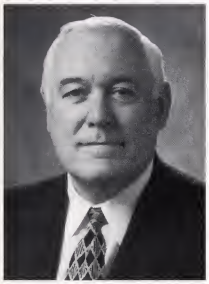

Ældste Duane B. Gerrard blev pensioneret som pilot den 1. april 1997 og er blevet kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Andet Kvorum. Han er tidligere systemmanager for flysikkerhed hos Delta Airlines.

Ældste Gerrard er født den 22. april 1938. Han voksede op i Taylorsville i nærheden af Salt Lake City og gik på Utah State University. I hans tredje universitetsår giftede han sig med sin barndomskæreste, Kay Bennion. Efter eksamen gik bror Gerrard ind i luftvåbnet, hvor han blev uddannet som pilot. En af hans opgaver var i Vietnam, hvor han fløj 350 kamptimer. Hans tjeneste i luftvåbnet bragte ham også til Florida, Oklahoma, Hawaii og til sidst tilbage til Hill Air Force Base i Utah.

Da han forlod luftvåbnet, begyndte han at flyve for Western Airlines, som til sidst sluttede sig sammen med Delta. Mens han boede i Kaysville i Utah, blev han kaldet til at tjene som stavspræsident. To år efter denne kaldelse bad Western Airlines ham om at blive vicepræsident med ansvar for flyvning i Los Angeles, og han rejste så frem og tilbage mellem Kaysville og Sydcalifornien i to og et halvt år, hvor han bidrog til, at flyselskabet fik et solidt grundlag, samtidig med at han tjente som stavspræsident.

I løbet af denne periode passede han og hans hustru, Kay, deres egne fire børn og blev plejeforældre for fire andre børn, hvis forældre, deres gode venner, døde. »Jeg havde lige tegnet og bygget et hus med syv værelser,« forklarer han. »På det tidspunkt havde vi kun fire børn. Men vi havde plads til fire mere.«

Beslutningen om at få fire børn ekstra blev taget under bøn, noget ældste Gerrard lærte at anvende tidligt i sit liv. Da han var 19 år gammel, fulgte hans far ham ud til bilen en aften, da Duane var ved at skulle køre tilbage til universitetet. Hans far lagde armen om hans skulder og sagde: »Søn, beder du hver dag? På dine knæ og højt?« Det var de sidste ord, han hørte sin far sige, for han døde af et hjerteanfald, inden ugen var gået.

»Hans ord har gjort et uudsletteligt indtryk på mig,« siger ældste Gerrard. »Alle de beslutninger, vi har skullet træffe siden da, har involveret alvorlig, oprigtig bøn, og vi har altid modtaget gode svar.«

I 1989 flyttede familien Gerrard til Atlanta i Georgia, hvor han tjente som stavspræsident og derpå som regionalrepræsentant. Efter at de var vendt tilbage til Utah, blev ældste Gerrard kaldet til at tjene som områdeautoritet i området i det nordlige Utah. □

Ældste Wayne M. Hancock

De Halvfjerds

Wayne M. og Connie Hancock ønskede at sikre sig, at de var på vej i den rigtige retning og bad og fastede ofte om vejledning. »Jeg arbejdede som advokat i et firma og forsøgte at afgøre, hvilken retning min karriere skulle tage,« forklarer ældste Hancock, som er født i Safford i Arizona den 16. juli 1931, og voksede op i Glendale i Californien. »Gennem en række tilsyneladende ubetydelige begivenheder blev vi ført til Midland i Michigan, hvor jeg arbejdede i 27 år i Dow Chemical Company. Den lille, stille stemme og kraften i faste og bøn har altid været helt afgørende for os til at få den vejledning, vi har søgt.«

Som tidligere stavspræsident, rådgiver i stavspræsidentskabet, rådgiver i missionspræsidentskabet og biskop har ældste Hancock fra De Halvfjerds' Andet Kvorum ofte søgt vejledning i sine kaldelser og i sit professionelle liv. Han og hans hustru har ligeledes ofte fastet og bedt om vejledning som forældre til otte børn. Denne tillid til Herren har været en sikkerhed i vanskelige perioder.

»Efter nogle af de største skuffelser i mit liv har jeg fået nogle af de største velsignelser,« bemærker han. »Som ung planlagde jeg at tage på mission. Jeg fik mit missionærinterview og havde endog et farvelmøde. Så fandt jeg ud af, at udskrivningskommissionen havde nægtet mig missionsansøgningen og sagde, at jeg skulle være til rådighed, hvis man havde brug for mig til militærtjeneste. Jeg var meget skuffet, men besluttede at flytte fra University of Arizona til Brigham Young University den sommer. Heldigvis mødte jeg min hustru der.«

Efter at Wayne og Connie havde fået eksamen ved BYU i 1953, blev de gift i templet i Idaho Falls den 25. juni samme år. De rejste til Californien for at tjene i militæret, hvor de blev ret bestyrtede ved at opdage, at indkaldelsen var udsat. Igen førte skuffelser til velsignelser, da bror Hancock til sidst kom ind på jurastudiet ved University of Arizona, hvor han tog sin eksamen tre år senere.

Ældste Hancock føler, at han med denne eksamen og med Herrens vejledning var i stand til at være til større gavn i sin karriere.

»Jeg er taknemmelig for, at jeg gennem livets erfaringer har lært at stole på Herren,« siger ældste Hancock. □

Ældste J. Kent Jolley

De Halvfjerds

I 19-års alderen havde Kent Jolley det godt med livet. Som leder for det lokale kødmarked tjente han en god løn og havde en god familie og gode venner.

»Så en eftermiddag rørte Ånden mit hjerte,« mindes han. »Jeg vidste, at det ikke var det, jeg ønskede at gøre på dette tidspunkt; det var nu, der skulle ændres noget. Jeg gik til min biskop og fortalte ham, at jeg var parat til at tage på mission.

Det var et vendepunkt i mit liv. Jeg elskede min mission og de erfaringer, jeg fik ved at tjene Herren. Jeg kom hjem fra min mission med en forpligtelse til at tilbringe resten af mit liv med at gøre det, vor himmelske Fader ønskede, at jeg skulle gøre, og med at tjene ham.«

Han blev født den 30. december 1933 i Rexburg i Idaho og vendte efter sin mission tilbage dertil for at gå på Ricks College, hvor han mødte sin hustru, Jill Waldram Leishman. »Hun var stille og beskeden, men det var tydeligt, at hun havde en stærk forpligtelse over for evangeliet,« udtaler ældste Jolley.

Efter at parret blev gift i templet i Idaho Falls den 22. november 1957, rejste de til George Washington University, hvor han arbejdede på fuldtid, mens han fik sin bachelor-grad og eksamen som dr.jur. Familien Jolley vendte derpå tilbage til deres rødder i Idaho, hvor han fik en succesrig advokatvirksomhed og også arbejdede med byggegrunde.

Som tidligere biskop, rådgiver til stavspræsidenten, højrådsvejleder i staven og Unge Mænds præsident blev bror Jolley ved med at udvikle sig og tjene i Kirken. Han og søster Jolley fik syv børn.

Livet var godt, og alligevel begyndte familien Jolley at spekulere på, om det kunne få mere indhold. »Jeg tror, at vi spekulerede højt,« siger ældste Jolley, »for i løbet af nogle uger var jeg blevet kaldet til at tjene som missionspræsident.« Efter at have tjent i missionen i Corpus Christi i Texas, vendte ældste og søster Jolley tilbage til Rexburg i 1994. Han vendte tilbage til sit arbejde som advokat og handel med byggegrunde. Men de savnede den åndelige opløftning og velsignelserne ved at tjene i Kirken hele tiden.

Når ældste Jolley tænker på sit nylige kald til at tjene i De Halvfjerds' Andet Kvorum, udtaler han med et smil: »Måske spekulerede vi igen højt om at gøre livet indholdsrigt. Jeg føler mig ydmyg og begejstret over denne nye mulighed. Vi ønsker bare at gøre det, som Herren ønsker, vi skal gøre.« □

Ældste Richard J. Maynes

De Halvfjerds

Da ældste Richard J. Maynes, nykaldet medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, blev bedt om at sammenligne sit nye ansvar med sine mere end 20 års erfaring i international forretningsledelse, svarede han: »Herrens værk er langt vigtigere. De mulige resultater er evige af natur og ikke timelige.«

Ældste Maynes, der blev født i Berkeley i Californien den 29. oktober 1950, var meget tidligt interesseret i sport. Han fik et sportsstipendium til BYU i 1968, men forstod snart, at der var andre, som var langt dygtigere. Han accepterede hurtigt et kald som missionær i Uruguay-Paraguay missionen.

»Min kammerat og jeg fik mulighed for at undervise borgmesteren i Montevideo og dennes hustru i Jesu Kristi evangelium. Deres søn var netop død ved en ulykke, og de søgte svar,« mindes ældste Maynes. Muligheden for at undervise familien i meningsfuld lærdom vejede tungt på ældste Maynes og gjorde ham meget ydmyg. »Jeg modtog svar på mine bønner og var i stand til at hjælpe denne storslåede familie,« siger han. »Siden dette øjeblik med åndelig bekræftelse, har Herren velsignet mig med mange oplevelser i mit liv, som har været med til at opbygge mit vidnesbyrd.«

Efter missionen tog ældste Maynes eksamen fra BYU. Han giftede sig med Nancy Jane Purrington den 17. august 1974. Parret flyttede til Phoenix i Arizona, hvor han tog en magistergrad i international forretningsledelse. Han og hans hustru har fire børn.

Han begyndte at arbejde for Wiebe Manufacturing og forblev som bestyrelsesformand, da dette firma blev købt af Raymond Corporation. Firmaet tegnede, producerede og installerede automatiserede produktionssamlebånd over hele verden. Fem år inde i denne kontrakt blev han kaldet som præsident for missionen i Monterrey i Mexico, hvor han tjente fra 1989 til 1992.

Efter kaldelsen i Mexico flyttede familien til Utah, hvor han blev direktør og bestyrelsesformand for Fountain Fresh International Inc. I løbet af denne periode tjente han som stavsmissionspræsident i Kamas Utah stav. Han tjente også som bestyrelsesmedlem i bestyrelsen for adskillige firmaer og institutioner.

»Jeg føler mig beæret og velsignet ved at kunne fokusere hele min opmærksomhed på Herrens værk,« siger ældste Maynes. □

Ældste Dale E. Miller

De Halvfjerds

Efter mere end 30 år i forskellige lederstillinger siger ældste Dale E. Miller, et nykaldet medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum, at han er mere end villig til at yde fuldtidstjeneste for Herren.

Ældste Miller er født den 2. april 1936 i Los Angeles og tilbragte sin ungdom i Californien, indtil sin mission i Uruguay i 1956. »Som barn i en familie med fem børn blev jeg opmærksom på Frelseren,« siger ældste Miller, som blev opdraget af sin mor sammen med to brødre. »Da jeg var 16, modtog jeg min patriarkalske velsignelse, som talte om, at jeg skulle udføre en mission. Jeg tænkte ikke meget på det, men da jeg blev 18 år, vidste jeg, at det var rigtigt.«

Efter sin mission tog han en bachelorgrad fra BYU og derpå en magistergrad i international ledelse fra University of Southern California. Han giftede sig med Laurel Lee Chandler den 24. juni 1960.

Efter at have accepteret en stilling i Palo Alto i Californien, tjente han som rådgiver til Henry B. Eyring, som da var biskop i Stanford Ward. Med tiden tjente han som biskop og derpå som højrådsmedlem. I 1979 blev han kaldet til at præsidere over missionen i Caracas i Venezuela. Fire af familien Millers fem børn ledsagede dem til Sydamerika. Da han vendte tilbage, blev han kaldet som stavspræsident i Menlo Park i Californien.

Han tilbragte 12 år som direktør for Syntex, et farmaceutisk firma, og var derpå med til at grundlægge Zinger-Miller, et ledelelsestræning-firma. I de sidste 8 år har han været forretningsrådgiver for internationale højteknologiske firmaer i deres oprettelses- og dannelsesfase.

For kort tid siden følte han sig sammen med sin hustru inspireret til at sælge deres hjem uden at vide, hvor de skulle rejse hen. To dage efter det var solgt, blev han anmodet om at tjene som områdeautoritet i det sydøstlige område i Nordamerika. Han slog sig sammen med sin hustru ned i Puerto Rico, hvor han har været med til at styrke Kirken, hovedsagelig i Caribien. En del af hans arbejde har været at introducere velfærdsprogrammet i Caribien. Han har ligeledes været med til at organisere to stave i Puerto Rico.

»Jeg er taknemlig over at kunne bruge min ledelseserfaring til at hjælpe Herren med at oplære nye ledere,« siger han. □

Ældste Lynn G. Robbins

De Halvfjerds

Missionering er vigtig for ældste Lynn G. Robbins. Han tjente i Argentina som ung mand, og var ved sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum præsident for missionen i Montevideo i Uruguay. »Når man tager på mission og begynder at undervise andre og bære vidnesbyrd, brænder evangeliet sig dybt ind i hjertet,« siger han. »Min mission var af stor betydning for mig, og jeg kan ikke komme i tanke om noget andet, som jeg hellere vil have, at mine sønner gør.«

Lynn G. Robbins blev født den 27. oktober 1952 i Payson i Utah, og han voksede op i det nærliggende Springville. Han læste på BYU både før og efter sin mission. Han giftede sig med Jan Nielson den 27. juni 1974 i templet i Manti. Parret flyttede til Logan i Utah, hvor han studerede fødevarer og forretningsledelse på Utah State University. Da hustruen blev gravid, opgav han sit mål om at blive restauratør, så han kunne bruge mere tid om aftenen og i weekenden til Kirken og familielivet.

I 1976 tog han en bachelorgrad i spansk og det efterfølgende år en magistergrad fra American Graduate School of International Management i Glendale i Arizona. Familien overvejede at bosætte sig i udlandet, men valgte at forblive i nærheden af familien til gavn for deres 7 børn. Han arbejdede som salgsrepræsentant for et juridisk forlag i det nordlige Utah og derefter som finansiel rådgiver i Salt Lake City. I 1983 blev han direktør for Franklin Quest Company, hvorfra han gik på pension i 1993.

Ældste Robbins holder af at male, fiske i Alaska og deltage i sportsarrangementer i Kirken. »Sportsarrangementer i Kirken har været en god måde at komme til at kende medlemmerne på, når vi er flyttet ind i et nyt ward,« siger han. Udover at tjene som missionspræsident har han fungeret som stavsassistent, højrådsmedlem og biskop. Han er sammen med familien medlemmer af Centerville 21. Ward i Centerville Utah North Stake.

»Jeg har et stærkt vidnesbyrd om evangeliet,« siger ældste Robbins. »Jeg ved, at Frelseren lever. Jeg elsker ham, og jeg elsker evangeliet. Enhver befaling, ethvert princip og enhver lærdom er til for vores lykke her på jorden og for vores evige lykke i det tilkommende liv.« □

Ældste Donald L. Staheli

De Halvfjerds

Efter at have ledet forretninger i 57 lande på 6 kontinenter har ældste Donald L. Staheli en bred international erfaring. »Jeg håber, at den internationale erfaring, som mange af os har, vil hjælpe os med bedre at forstå samt tjene mennesker i forskellige kulturer i denne vores hurtigtvoksende og verdensomspændende kirke,« siger han.

Ældste Staheli er født i Hurricane i Utah den 19. oktober 1931. Han giftede sig med Afton Stratton den 24. september 1952 i templet i Saint George. Han har sammen med sin hustru fire børn og 11 børnebørn.

Han tog en bachelorgrad fra Utah State University og en magistergrad og doktorgrad fra University of Illinois, hvorefter han tjente i to år som premierløjtnant i det amerikanske luftvåben.

Hans erhvervsmæssige liv begyndte hos Swift and Company i 1958 i Chicago. I 1969 begyndte han at arbejde for Allied Mills, Inc. hvor han indtog ledende poster, herunder som direktør og daglig leder.

I 1977 flyttede han til New Canaan i Connecticut for tage imod en stilling som vicedirektør og som direktør i Continental Grain Co., en stor privat multinational landbrugsvirksomhed og finansielt rådgivningsfirma med hovedsæde i New York City. I 1984 blev han direktør og i 1988 daglig leder og til sidst bestyrelsesformand i dette firma. Han har siddet i adskillige virksomheders bestyrelser.

Han er i øjeblikket formand for U.S.-China Business Council (det amerikansk-kinesiske handelskammer) og direktør for National Committee on U.S.-China Relations (nationalkomiteen for forholdet mellem USA og Kina) samt for U.S.-China Society (den amerikansk-kinesiske venskabsforening). Han er medlem af rådet for internationale forbindelser og formand for Points of Light Foundation, en amerikansk organisation, som fremmer frivillig indsats.

Ved sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum var han præsident for Yorktown Stav i New York. Han har tidligere tjent som højrådsmedlem og rådgiver i to stavspræsidentskaber og et biskopråd.

»Jeg er taknemlig for min arv,« siger ældste Staheli. »Mine forældres tro, min tro på bøn og lærdomme i mit hjem har dannet grundlaget for mit vidnesbyrd. Jeg er dybt taknemmelig for de muligheder, som jeg har haft til at tjene og vokse i Kirken. Jeg ser frem til at tjene i min nye kaldelse.« □

Ældste Richard E. Turley sen.

De Halvfjerds

Evangeliet er den store plan for lykke,« siger ældste Richard E. Turley. »Hvis vi ønsker at være lykkelige i dette liv og have nogen som helst forventninger til det kommende liv, så er evangeliet måden at leve på.«

Ældste Turley er født den 29. december 1930 i El Paso, hvor han gik på landbrugsuniversitet i Texas, før han udførte en mission i Mexico, Guatemala og Costa Rica. Han læste derefter til teknikumingeniør på University of Utah. Han blev viet til Betty Jean Nickle i templet i Salt Lake City den 1. april 1954.

Efter en bachelorgrad i 1955 arbejdede han i luffartsindustrien og i naturgasfirmaer. I 1957 vendte han tilbage til University of Utah for at læse videre og i 1966 tog han doktorgrad i nuklear teknik fra Iowa State University.

Mens han boede i staten Iowa, var han førsterådgiver i et distriktspræsidentskab. Da han flyttede til staten Washington for at arbejde som forsker ved Batelle Memorial Institute, blev han andenrådgiver i et stavspræsidentskab. I 1972 vendte han tilbage til University of Utah som assisterende professor og var med til at starte Utah Advisory Council on Science and Technology (Utahs rådgivende råd vedrørende videnskab og teknologi).

Fra 1983 til 1985 tjente ældste Turley som præsident for missionen i Hermosillo i Mexico. I 1989 blev han professor emeritus og udpeget som direktør for et finaseringsfirma for teknologi, hvorfra han trådte tilbage i 1992. Han har to gange fungeret som biskop i Salt Lake Eagle Gate Stav. Ved sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum tjente han som højrådsmedlem, som leder for stavens navneuddragning og som tempeltjener i templet i Salt Lake City.

Han og hans hustru har 7 børn og 36 børnebørn. Deres søn Richard E. Turley jun. tjener som direktør for Kirkens historiske og slægtshistoriske afdelinger.

Udover familien, som kommer først, nyder ældste Turley at beskæftige sig med slægtshistorie, golf, rejser og computere. Han har skrevet bøger om slægtshistorie, en lærebog i forbindelse med ingenørarbejde og statistik samt artikler til videnskabelige tidsskrifter og ingeniørtidsskrifter.

»Det eneste ønske, som jeg har, er at være sand og trofast i alle ting,« siger han. »Vi er blevet velsignet på så mange måder.« □

Mary Ellen Wood Smoot

Hjælpeforeningens præsidentinde

Familien er vigtig for Mary Ellen Wood Smoot, der er mor til syv, bedstemor til 44 og netop kaldet som præsidentinde for Hjælpeforeningen. Hun siger: »Noget af det vigtigste, vi har gjort som familie, er at opstille familieværdier, og en af dem er: 'Som en evig familie opbygger vi, støtter vi og opløfter vi hinanden.' Det er vigtigt for os.«

At vise kærlighed og støtte ud over sin familie er også vigtigt for søster Smoot, som har virket som frivillig vært for Kirken siden 1986. Efter et år på Tempelpladsen og syv år ved Kirkens hovedsæde blev søster Smoot og hendes mand, Stanley M. Smoot, kaldet til at lede Kirkens værtsservice for betydningsfulde gæster. »Vores primære opgave har været at være vært for prominente personer, der besøger kirkeledere,« fortæller søster Smoot.

Mary Ellen blev født i Ogden i Utah den 19. august 1933 og voksede op i Clearfield i Utah som den femte af seks piger, som Melvin og Lavora Smith Wood fik. I 1952 blev hun og hendes mand viet i templet i Salt Lake City.

»Eftersom seks af vore syv børn blev født i løbet af vores ægteskabs første otte år, var jeg taknemmelig for at være hjemmegående på fuldtid,« siger søster Smoot, som mener, at en mors vigtigste ansvar er at give sine børn selvtillid.

Søster Smoot har været hjælpeforeningspræsidentinde i wardet, været med i en komité, som udarbejdede undervisningsmaterialer for Kirken og har desuden haft en spalte for unge i en avis i Davis County i Utah.

I 1983 blev hendes mand kaldet til at tjene som missionspræsident for missionen i Columbus i Ohio. Efter et år blev han kaldet som missionspræsident for den nydannede mission i Akron i Ohio. Kirtland og Hiram lå i denne mission, og ægteparret Smoot blev involveret i aktiviteterne i forbindelse med disse historiske steder, herunder indvielsen af Newell K. Whitneys butik i Kirtland. »Det var der, jeg blev involveret i informationstjenesten,« fortæller søster Smoot, som ofte talte med pressen og gæster fra nær og fjern, »og jeg har lige siden været involveret så meget, som mine andre opgaver muliggjorde.«

Som præsident for en af verdens største kvindeorganisationer vil præsident Smoot få mulighed for at gøre det, som hun holder af at gøre: At vise kærlighed og støtte andre. □

Virginia Urry Jensen

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Jeg priser kvindelighed,« siger Virginia Urry Jensen, nykaldet førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. »Kvinder findes i alle former og størrelser og kommer fra mange baggrunde, og jeg elsker dem alle.«

Søster Jensen, der er født i Salt Lake City i Utah, gik på University of Utah, og i 1963 giftede hun sig med J. Rees Jensen, leder for et firma, der bygger indkøbscentre. »Min mand er en af mine største velsignelser. Han er tålmodig, venlig og kærlig. Mit livs værk har været min familie og mit hjem,« siger hun. »Jeg gjorde meget ud af at være der, når min børn kom hjem.« Hendes involvering i samfundet i de år, hvor hun blev hjemme for at opdrage sine tre døtre og søn, drejede sig om programmer, som direkte havde at gøre med familien.

Da børnene begyndte at rejse hjemmefra, begyndte søster Jensen på frivilligt arbejde. For 17 år siden accepterede hun sin første opgave som værtinde for Kirken. Ti år senere blev hun bedt om at tjene som assisterende leder for værtsservice, en opgave hun havde i tre år. For halvandet år siden blev søster Jensen bedt om at blive leder for Kirkens værtsservice ved Joseph Smith Bygningen, Kirkens kontorbygning og Hjælpeforeningens bygning. Dette var en ulønnet fuldtidsopgave for Kirken, hvor hun ledte en frivillig skare på flere end 500 mennesker. Nu forlader hun Kirkens værtsservice for at acceptere sine nye ansvar.

Søster Jensen siger, at hun har meget stærke følelser for kvinders guddommelige natur. Da mange kvinder tilsyneladende kæmper alene med livets udfordringer, har Hjælpeforeningen en enestående mulighed for at hjælpe dem. Hun er overbevist om, at kvinder, fordi de af og til føler, at deres problemer er enestående, har brug for at hjælpe hinanden. Kvinder beriger verden med deres naturlige tilbøjelighed til at elske og pleje, forklarer søster Jensen. »Vi skal hjælpe alle kvinder med at være det bedste, de kan, og erkende deres egen guddommelige værdi. Gennem Hjælpeforeningen kan vi skabe de venskabsbånd, som vil lede søstrene til vor himmelske Fader.«

Søster Jensen, som er 57 år gammel, har tjent i Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen, dog mest i kaldelser i forbindelse med Hjælpeforeningen. »Jeg har lært, at vor himmelske Fader altid er der for at hjælpe os. Det er hans programmer,« siger hun. »Jeg er kun et redskab til at gøre det, han ønsker, der skal gøres.« □

Sheri L. Dew

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

At vokse op på en stor kornfarm i Kansas lærte Sheri L. Dew en hel del om hårdt arbejde og høst. »Jeg kørte traktor, næsten så snart jeg kunne nå pedalerne,« mindes hun. »Jeg ved, hvordan man anbringer et overrislingsrør, og jeg har hjulpet til med høsten. Jeg lærte høstens lov uden nogen sinde at vide, at jeg lærte den. På en gård lærer man hurtigt, at man høster det, man sår.«

Søster Dew har arbejdet hårdt og høstet velsignelser. Hun øvede sig mange timer og var stjernespiller på basketballholdet i high school. Hun øvede sig også meget hårdt med at spille klaver. Som dygtig musiker rejste hun tre gange med USO (en organisation, der underholder de amerikanske militærfolk, der tjener i områder langt fra deres hjem). Hun var i Alaska, Europa og i Middelhavsområdet samt i Orienten på disse ture som akkompagnist i sine college-år.

Hun fik eksamen fra Brigham Young University og tilbragte fire år som assisterende redaktør på Bookcraft, blev derpå medudgiver af bladet *This People*. I ni år har hun arbejdet for Deseret Book, de sidste fire som vicepræsident for udgivelser. Hun har også haft mulighed for at skrive præsident Bensons og præsident Hinckleys biografi.

Hun er født den 21. november 1953 i Ulysses i Kansas og siger: »Jeg voksede op med den overbevisning, at der var stor forskel mellem børn fra landet og børn fra byen. Jeg er af natur meget genert og har kæmpet med denne udfordring i årevis.

Mit arbejde har hjulpet mig, for jeg har måttet interviewe folk med mange forskellige former for baggrund. Men mest af alt har jeg lært, at der er temmelig god forbindelse mellem, hvordan vi føler over for Herren, og hvordan vi har det med os selv.«

Søster Dew, som er tidligere hjælpeforeningspræsidentinde i sit ward og i sin stav samt medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, føler, at Herren har hjulpet hende i hendes kaldelser. Han har også hjulpet hende med at udvikle sig og trives som enlig søster i en familieorienteret Kirke. »Hvis der er noget som helst budskab i, at en kvinde, der aldrig har været gift, er blevet kaldet til at tjene i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab,« siger hun, »er det, at alle kvinder, uanset deres status eller situation er velkomne, elskede og værdifulde.«

»Jesu Kristi evangelium er for alle,« siger hun. »Vi er alle betydningsfulde dele af helheden. Jeg tænker aldrig på mig selv som enlig, jeg tænker på mig selv som Sheri, et medlem af Herrens kirke.« □

Carol B. Thomas

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Jeg nærer stor kærlighed til evangeliet,« siger Carol B. Thomas, der er den nye rådgiver i Unge Pigers præsidentskab. »Som ung har jeg altid ønsket at tjene i Kirken.«

Carol Thomas er født i Salt Lake City den 6. maj 1942 og er den ældste af Karl og Gladys Jacob Burdetts fem børn.

En sommer mødte hun den medicinstuderende Ray Thomas, mens de begge arbejdede i Grand Canyon. Det efterår gik de begge på University of Utah og blev gift to år senere den 23. marts 1962 i templet i Salt Lake City.

Søster Thomas, der har boet det meste af sit liv i Salt Lake City, værdsatte muligheden for at bo i Californien, Washington og Kansas i løbet af de seks år, hvor hendes mand gennemførte sine kandidatstillinger. I 1969 flyttede de tilbage til Salt Lake City.

Søster Thomas er mor til 7 børn og bedstemor til 19 børnebørn og har haft mange muligheder for at tjene i Kirken. I næsten 25 år har hun fungeret i forskellige præsidentskaber for Hjælpeforeningen på wardsplan og i hjælpeforeningsbestyrelser i Salt Lake Holladay South Stake. I 1987 fik hun igen mulighed for at tjene i Unge Piger – først som vejleder og derefter i 6 måneder som Unge Pigers præsidentinde i staven.

»Mine år i tjeneste i Hjælpeforeningen, efterfulgt af min tid i Unge Piger, har hjulpet mig til at forstå behovet for en glidende overgang fra Unge Piger og til Hjælpeforeningen,« siger hun.

I 1990 blev hun kaldet til at tjene i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse med hovedansvaret for den verdensomspændende festligholdelse af 150-året for Hjælpeforeningen. Hun forstod stadig de unge pigers måde at tænke på, mens hun var i bestyrelsen for Hjælpeforeningen, eftersom hun stadig havde døtre, som kom i Unge Piger samt døtre og en svigerdatter, som tjente som Unge Pigers vejledere i Chicago, New Jersey og Colorado. Hendes mand tjente ligeledes som biskop for et ward bestående af unge enlige.

Nu, hvor hun flytter fra Hjælpeforeningens hovedbestyrelse til Unge Pigers præsidentskab, er den naturligt energiske søster Thomas netop kaldet til det, som hun altid har holdt af: At tjene i Kirken. □

***Bøn og indvielse af Salt Lake-dalen,* af Valoy Eaton**

Om formiddagen fredag den 23. juli 1847 samledes en gruppe pionerer i nærheden af den sydlige gren af City Creek for at indvie området til Herren. Brigham Young, som var syg og kom til Salt Lake-dalen dagen efter, havde pålagt dem denne opgave. Ældste Orson Pratt fra De Tolv Apostles Kvorum bad og »takkede den almægtige Gud, takkede for gruppens bevarelse, deres medgang på rejsen og for at være kommet godt frem.«

De så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem ... Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde: Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden« (3 Nephi 11:8-10).

BERETNING FRA
APRILKONFERENCEN 1997

97987 110
DANISH